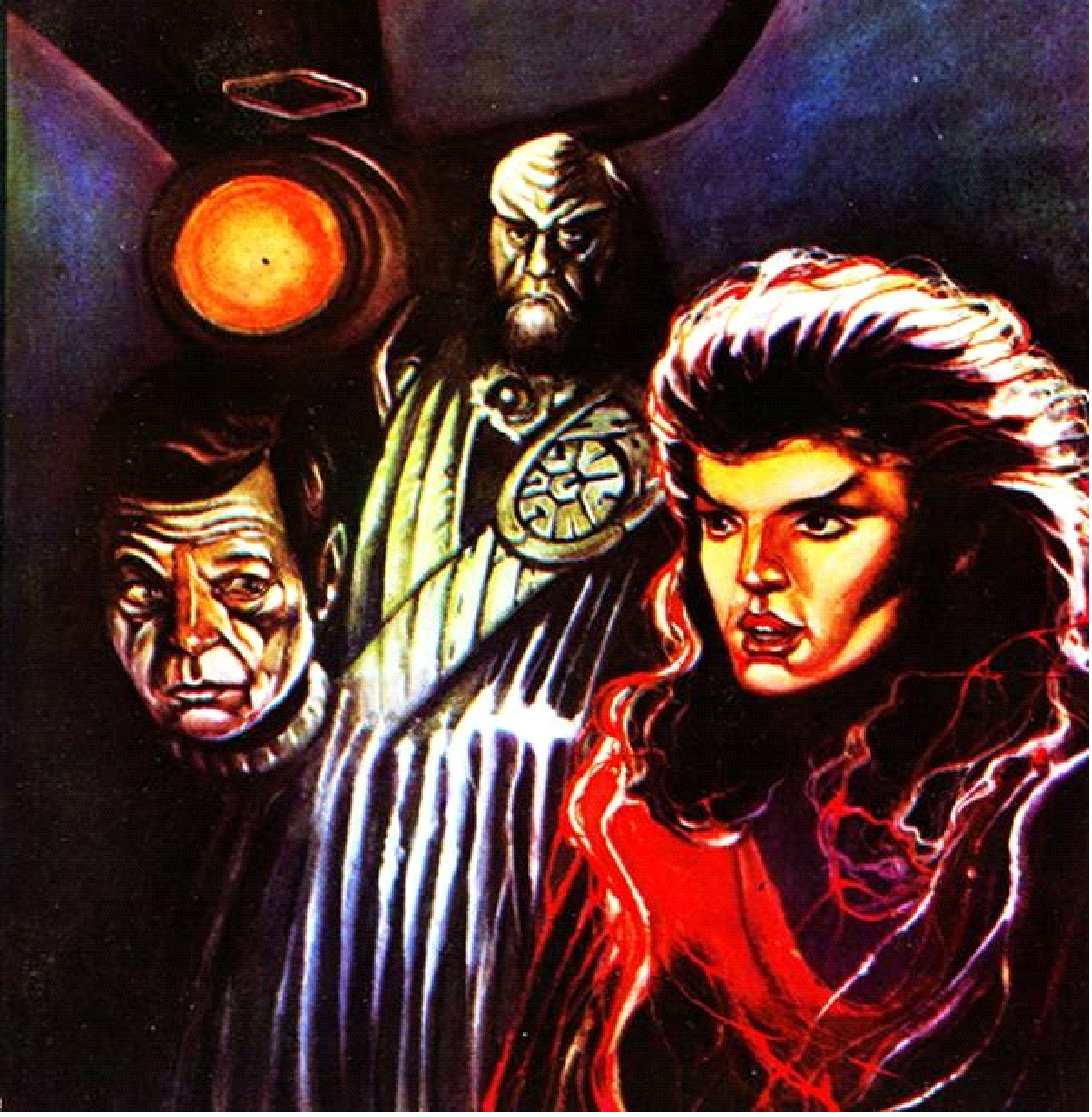
AVENTURI LA BORDUL USS ENTERPRISE

STAR TREK®

de Alan Dean Foster

JURNALUL 4

INCIDENTUL DE LA TERRATIK

În timp ce investigau o transmisiune ciudată, membrii echipajului de pe *Enterprise,* au început să scadă în înălţime, în doar câteva minute, deveniseră prea mici pentru a putea controla nava.

CAPCANA TIMPULUI

Enterprise, aflată în urmărirea unei nave inamice klingoniene, pătrunde în Triunghiul Delta – brusc, ambele nave dispar.

REPTILELE GHINIONISTE

Comerciantul intergalactic, Cyrano Jones, aduce sute de reptile păroase la bordul navei *Enterprise* – iar acestea cresc tot mai mari.

Consilier literar: *Daniel Cristian Dumitru*

Coperta: *Marian Mirescu*

Titlul original: STARTREK, log 4

STAR TREK

Jurnalul 4 al astronavei

ENTERPRISE.

Astrodate:

5525.3-5526.2 inclusiv.

James T.Kirk, cpt. USSC, FS ret.

La comanda.

Transcris de: Alan Dean Foster.

Tradus de:

Dora Sandolache.

În Arhivele Istorice Galactice pe S. Monicus I.

Data stelara: 6111.3

Custode: JLR

EDITURA CRISTIAN PLUS

Partea I

INCIDENTUL TERRATIN

Adaptare după un scenariu de Paul Schneider

Capitolul I

Imaginea înregistrată de Kirk în momentul de faţă era puţin diferită de cea proiectată în mod obişnuit pe ecranul principal de pe puntea de comandă a navei *Enterprise.*

Petele luminoase care *străbăteau imensitatea întunecată erau albe, în loc să fie multicolore,* cum erau de obicei. Fărâmele acelea de lumină variau ca intensitate, la fel ca nebuloasele lăptoase ce înconjurau sferele albe. Dar universul rămânea, totuşi, lipsit de culoare.

Kirk schiţă o mişcare cu mâna dreaptă şi o nouă cascadă de stele invadă pustiul întunecat. Kirk privi ecranul şi zâmbi.

Poate că teologii aveau totuşi dreptate, poate că exista totuşi o forţă atotputernică indolentă pe undeva prin ceruri care stăpânea universul cu aceeaşi indiferenţă studiată cu care el însuşi manevra părticica lui de univers. Execută o nouă manevră şi bucăţica aceea de univers deveni un vârtej de nouri albicioşi.

— Haide, Arex, cântă-ne ceva.

Kirk recunoscu vocea sublocotenentului M'turr şi se smulse din visare.

M'turr se afla în colţul îndepărtat al camerei unde se odihneau ofiţerii. Ea şi alţi câţiva ofiţeri mai tineri îl înconjuraseră pe Arex şi se rugau de el.

Navigatorul edoan, la fel ca ceilalţi din neamul lui prefera să fie lăsat în pace. Dorinţa, de singurătate izvora din timiditate şi modestie şi nu din vreun sentiment de ostilitate faţă de fiinţele din alte rase.

De obicei, echipajul respecta dorinţa lui Arex de a fi lăsat în pace. Kirk se-ntreba ce anume îi făcuse să-l deranjeze pe navigator în timpul lui de odihnă. Curios, se apropie de grup; unul din ofiţeri îi făcu loc şi Kirk pricepu imediat motivul asaltului asupra edoanului.

Arex îşi adusese sessica şi ceilalţi îl rugau să cânte ceva. Nu erau din calea afară de politicoşi, dar Kirk nu se putu supăra pe ei.

De obicei Arex cânta singur în cabina lui. Faptul că îşi adusese sessica aici lăsa să se înţeleagă că ar fi totuşi de acord să ofere auditoriului un concert. Modestia lui exagerată îl făcea să se lase rugat cu insistenţă, încât să nu aibă altă scăpare decât să ofere concertul promis.

Arex avea câteva instrumente care semănau întrucâtva cu flautul, fiecare dintre ele păstrate în cutia proprie. Unele erau folosite pentru a cânta diverse melodii, altele numai pentru ocazii speciale sau pentru anumite zile din săptămână.

Kirk mai sorbi o gură de cafea şi privi spre sessica pe care edoanul o ţinea acum în mână, plimbându-şi inconştient degetele de-a lungul ei. Era făcută dintr-o esenţă de lemn uşor, de culoarea fildeşului, strălucitor ca spuma de mare. Decoraţii fine şerpuiau de-a lungul instrumentului – copaci edoani, copaci şi flori – opera unui artist desăvârşit.

— Hai, cântă-ne ceva, imploră Yang.

— Cântă-ne ce vrei, chiar şi o improvizaţie insistă altcineva.

— Vă rog, prieteni, eu… vru să protesteze Arex dar ceilalţi nu-l lăsară să continue.

— Eşti încercuit, locotenente, îl avertiză în glumă un ofiţer purtând insigna departamentului de intendenţă, şi nu-ţi dăm drumul de aici până ce nu auzim cel puţin o frântură de melodie edoană.

Avertismentul lui fu susţinut în cor de ceilalţi

— Vedeţi…

Arex dădu cu ochii de Kirk şi apelă la ajutorul lui.

— Căpitane Kirk, n-aţi putea explica prietenilor mei că trebui să am o anumită stare de spirit ca să pot cânta pentru alţii?

— Aş putea, locotenente, rosti zâmbind Kirk, numai că şi eu sunt dornic să te ascult.

Stătu o clipă pe gânduri şi apoi reluă:

— Ce-ar fi să le povesteşti despre acrobatul edoan care a stat nouă luni pe Pământ, făcând pe hoţul de buzunare cu un succes extraordinar, până când poliţia a descoperit că avea trei mâini?

Arex ezită, dar din moment ce Kirk propusese subiectul, nu avea cum să scape de acolo până nu spunea povestea. Aşa că se puse pe povestit cu vocea lui melodioasă,

plăcută. La sfârşit, pe cât era de stânjenit, pe atât era de încântat de râsul şi veselia celorlalţi.

Nervozitatea îi dispăruse acum – şi nici nu mai avea ce scuze să invoce – aşa că luă sessia în mână şi începu să cânte. Chicotele de râs încetară şi toţi cei de faţă tăcură, plini de respect. Edoanul suflă de câteva ori în instrument ca pentru a-l acorda, ajustă câteva clape, apoi se opri. Privea acum undeva, în depărtare. Chiar şi vocea îi deveni alta, mai guturală, încărcată parcă de amintiri din trecut.

— Cântecul acesta, rosti el, este un fel de odă în trei părţi şi se numeşte „Ţăranul şi Drumul”.

Grupul slobozi murmure de entuziasm, căci se pare că mai auziseră balade edoane.

Arex duse instrumentul la gură şi faţa lui căpătă o expresie tristă şi nobilă totodată. Începu să cânte.

Cântecul suna ciudat şi străin, deşi nu avea note false sau stridente. Impresia era de nostalgie amestecată cu un soi de blândă ironie. Sessica scotea sunete lungi, profunde, de jale şi dor, ca cele produse de oboi, dar dispunea de un registru mai larg de note înalte.

Arex cânta fără efort, aproape cu indiferenţă. Uneori părea că doarme, apoi se trezea într-o avalanşă de sunete rapide, înalte. Degetele sale delicate treceau de la o clapă la alta, ţesând motive care complicau tot mai mult linia melodică de bază.

Împreună cu ceilalţi, Kirk stătea nemişcat, ascultând.

Arex cântă timp de câteva minute bune. Când ecoul ultimei note se stinse, nimeni nu întină atmosfera cu aplauze. Doar zâmbetele tuturor trădau încântarea.

— V-a plăcut, ce ziceţi? întrebă edoanul timid, văzând că nimeni nu vorbeşte.

Ann Sepopoa înclină uşor din cap, în numele tuturor şi întrebă:

— Mai cânţi?

Arex făcu un gest de aprobare, vădit încântat. După un moment de gândire, ea continuă:

— Cântecul Stăpânului Livezii şi al celor doisprezece

copaci, care se cântă copiilor când se odihnesc pe genunchi, te rog, dacă-mi dai voie să fac comandă.

Degetele suple începură să umble într-un ritm alert de-a lungul instrumentului, şi Arex începu să legene din cap şi să cânte. Melodia aceasta avea un cu totul alt mesaj emoţional faţă de cea dinainte, plină de viaţă săltăreaţă, transmiţând veselie. În curând, micul grup începu să o acompanieze cu bătăi din palme, la început mai timid, apoi tot mai hotărât, în ton cu ritmul vioi şi captivant.

Kirk duse ceaşca de cafea la gură şi realiză că uitase complet de ea cât durase prima melodie. Cafeaua se răcise. Nu era o problemă. Cafeaua era oricând la îndemână într-un recipient special. Se îndepărtă de grup şi îşi turnă alta proaspătă. Adăugă frişcă şi zahăr, apoi amestecă, trăgând în continuare cu urechea la melodie.

— Cântă grozav, nu-i aşa, domnule?

Kirk întoarse capul.

— Bună, Scotty. Oh, da!

— Interesant tip, Arex ăsta, continuă Scott. Aş vrea să ştiu mai multe despre el, căpitane, dar… Nu numai că e un individ retras, dar nu prea e genul care încurajează întrebările personale.

— Ştii cât sunt de timizi edoanii, Scotty.

— Mda, căpitane.

Scott arătă cu capul în direcţia locului de desfăşurare a concertului.

— După părerea mea, Arex pare mai timid decât ceilalţi. Şi tot după părerea mea – deşi este un personaj pasiv – este cel mai dat naibii navigator din toată Flota.

— Nu e toată lumea… curioasă ca tine, Scotty.

Se îndreptară împreună către o masă. Scott îşi turnă băutura preferată, ceai cu puţină nucşoară. Înainte să se aşeze alături de Kirk, îşi luă şi o prăjitură caldă.

— Doar nu vrei să spui că Arex e normal, iar eu sunt exagerat, căpitane?

— Ar fi o presupunere ridicolă, nu-i aşa domnule Scott?

— Da, dădu Scott din cap cu hotărâre, chiar dacă uneor

pare că eu…

Observă zâmbetul lui Kirk şi zâmbi şi el.

— Bine, bine, nu sunt eu aşa de timid ca Arex, dar este cineva dintre noi ca el, căpitane? În afară de Spock, bineînţeles?

Kirk aprobă din cap, dar îşi pierdu interesul pentru conversaţie. Atenţia îi era atrasă din nou de melodie. Sunetele înalte deveniseră de-a dreptul exuberante. Îi defilară prin minte părerile echipajului cu privire la Arex. Timid. Introvertit. Tăcut. Reţinut, relaxat, inofensiv. Ar fi fost interesant de ştiut pentru Scott şi pentru ceilalţi că Arex nu-şi câştigase gradul de locotenent în urma unui număr de examene, ci pe câmpul de luptă – în timpul unei confruntări cu omniprezenţii klingonieni care încercau mereu să încalce frontierele federaţiei.

Când toţi ofiţerii de la bordul uneia dintre navele mici aparţinând Federaţiei fuseseră ucişi, navigatorul Arex preluase comanda. Bătuse în retragere, se ascunsese, apoi apăruse din nou, angajându-se în luptă cu o navă klingoniană, mult mai mare şi mai puternică. Nava klingoniană fusese avariată şi luată prizonieră – acuzată de violarea zonei de neutralitate.

Arex primise dreptul de a purta trei decoraţii pentru vitejia sa şi fusese citat în faţa Flotei Stelare pentru merite deosebite. Kirk văzuse medaliile acelea cu ochii lui. Arex le păstra într-o cutie plată, pe fundul sertarului în care îşi ţinea efectele personale. Le purta numai pentru că trebuia să le poarte la întâlnirile oficiale ale Flotei Stelare, evenimente pentru care avea un respect deosebit. Dacă Kirk le-ar fi spus celorlalţi despre medalii, navigatorul s-ar fi simţit extrem de stânjenit. De aceea, deşi Kirk socotea că aceasta este o dovadă de modestie exagerată din partea lui Arex, păstrase secretul şi nu scăpase o vorbă nimănui, nici măcar faţă de Scott.

Dar trebuia să admită că această atitudine făcea posibil ca edoanul să convieţuiască şi în vecinătatea unor rase beligerante cum erau klingonienii, romulanii şi kzinti,

păstrând totodată un fel de alianţă cu Federaţia. Poziţia izolată a planetei lor avea şi ea rolul ei. Edos se afla în Grupul Triunghiular chiar în marginea spiralei şi constituia un punct de reper pentru expediţiile ştiinţifice care studiau bariera energetică de la extremitatea galaxiei. Planeta se afla în afara direcţiilor de expansiune a imperiilor galactice.

O rasă cu un îndelungat trecut istoric, edoanii erau capabili să adopte o atitudine relaxată faţă de viaţă. Civilizaţia lor era concentrată asupra căminului şi a familiei, mai degrabă decât asupra politicii interstelare. Firi neutre, alianţa lor cu Federaţia era mai mult o formalitate.

Una dintre dorinţele ascunse ale lui Kirk era ca într-o zi să-i poată cunoaşte pe părinţii lui Arex. Voia să afle dacă poveştile grozave pe care le auzise despre ei erau adevărate.

Un bâzâit insistent, contrastând neplăcut cu sunetele dulci ale melodiei cântate la sessica, îi întrerupse şirul gândurilor. Semnalul venea de la unul din interfoanele aflate la bord.

— Comandante Scott, luaţi legătura cu sala maşinilor. Comandante Scott, luaţi legătura cu sala maşinilor.

— Ce-o mai fi? întrebă inginerul şef.

Mai muşcă o dată din prăjitură şi bău o gură de cafea să se ducă mai repede pe gât. Atinse un buton aflat pe bord şi în faţa lui apăru un ecran de comunicare. Făcu legătura cu sala maşinilor cu ajutorul altui buton, şi ecranul prinse viaţă.

— Ce este, Gabler?

Vocea inginerului secund, aflat undeva pe navă, se făcu auzită:

— Comandante? E vorba iar de ecranul de protecţie împotriva radiaţiilor. Nu reacţionează cum trebuie la comenzile de ajustare.

— Depăşeşte zona de pericol? întrebă Scott.

— Nu, domnule, dar apar nişte fluctuaţii ciudate pe care nu le pot controla. S-ar putea să nu fie niciun pericol, dar voiam să ştiu dacă doriţi să instalez un alt ecran de

siguranţă.

Scott trase adânc aer în piept.

— Bine, domnule Gabler. Ai procedat corect că m-ai informat. Cobor imediat.

Apăsă din nou pe buton şi ecranul se plie la locul lui.

— Scuzaţi-mă, căpitane, dar în ultima vreme am adus pe navă tot felul de lucruri din exterior şi ceva penetrează ecranul de protecţie al navei. Am instalat un al doilea ecran pentru protecţia nacelei antimaterie, pentru orice eventualitate, dar se pare că tot mai sunt probleme.

— Bine procedat, aprecie Kirk. În zonele unde există resturi de particule de la navele necercetate, nu poţi şti ce fel de radiaţii poţi întâlni. E mai bine să iei măsuri de precauţie în ce priveşte ecranarea motoarelor.

— Da, căpitane.

Scott îşi înfundă ultima bucată de prăjitură în gură şi mai zvârli o înghiţitură de cafea peste ea. Apoi duse farfuria şi ceaşca în recipientul pentru vase.

— În plus, izbuti el să rostească cu gura plină, ne apropiem de-acum.

— E-n ordine, Scott.

Kirk se ridică în picioare.

— Merg şi eu.

Aruncă o privire peste umăr.

— Oricum, se pare că şi concertul e pe sfârşite. Cunosc partea asta. Arex e pe cale să-şi termine melodia.

Cei doi porniră împreună către ascensor – Kirk pentru a urca pe punte, Scott pentru a se întoarce în sala maşinilor.

— Până acum am avut o călătorie ca la carte, continuă el. Cred că nu o să avem niciun fel de probleme, Scotty.

Inginerul şef părea încrezător.

— Până acum, sunt de acord cu dumneavoastră, căpitane, numai că am mai auzit exprimată speranţa asta de multe ori până acum…

Uşa liftului se deschise şi Kirk păşi în camera de comandă, un tărâm unde, deşi nu era agitaţie, activitatea era o permanenţă.

De când era căpitan pe nava *Enterprise* simţea şi avea să simtă mereu, o ştia, un fior de emoţie atunci când păşea pe puntea de control a uriaşei nave stelare – pe puntea de control a uneia dintre cele mai puternice şi mai sofisticate nave construite vreodată – şi constată încă o dată că până şi cea mai simplă manevră trebuia să fie autorizată de el, James T. Kirk.

Micul Jimmy Kirk, pe care profesorul de fizică din liceu îl asigurase că n-o să treacă niciodată de anul II de facultate cu excepţia cazului în care mergea la Academia Flotei Stelare. Aşezându-se în scaunul de comandă zâmbi şi se întrebă în sinea lui ce-o mai fi făcând profesorul acela.

Dacă birocraţia funcţiona normal, gândi el, atunci individul a ajuns consilier economic al înaltului Consiliu. Gândurile lui Kirk reveniră spre lucruri de interes imediat şi porniră să analizeze scurta conversaţie cu inginerul Scott.

Cineva îngâna o melodie, şi, după câteva secunde, îşi făcu apariţia Arex, care venise să-şi ocupe locul în faţa aparaturii de navigaţie, numai că fără sessică. Puntea navei *Enterprise* dispunea acum de efectivul complet. Ba chiar depăşea numărul, gândi el, având în vedere apariţia bruscă a doctorului McCoy lângă umărul lui. Conştiinciosul doctor ţinea un aparat al stării de sănătate îndreptat spre el.

— Aş prefera să nu-mi ţii chestia aia tot timpul în nas, Bones.

McCoy abordă o mină ofensată.

— Este o verificare a stării de sănătate de rutină, Jim. Având în vedere locul unde ne aflăm, cred că este necesară. Nu înţeleg de ce te deranjează. Radiaţiile din afară sunt mult mai puternice decât cele produse de aparatul acesta.

— Ştiu, Bones, dar drăcia asta mă enervează de câte ori o văd.

McCoy izbucni în râs, apoi plimbă detectorul în jurul corpului lui Kirk.

— Vai de mine, Jim, parcă ai fi din triburile acelea primitive care refuzau să se lase fotografiaţi de teamă că

aparatul le-ar fi putut fura sufletele.

— Nu-mi ţine prelegeri despre prejudecăţile mele, Bones.

Kirk rânji nemulţumit.

— Tocmai îmi făceam probleme din cauza celor discutate mai înainte cu Scotty. Ne-am încărcat în ultima vreme cu nişte obiecte care emit cantităţi neobişnuite de radiaţii şi el era îngrijorat de faptul că acestea afectează motoarele fără ca noi să le putem controla.

McCoy dădu din cap, ca şi cum ştia el ce ştia.

— Aşa-i felul lui Scotty, Jim. Întotdeauna îşi face griji în mod exagerat şi, atunci când nu e cazul. Când e vorba de o problemă cu adevărat gravă, abia dacă-i pasă, pentru că o poate stăpâni. Problemele inexistente îl frământă pe el. Oftă.

— Îmi dau seama prin ce trebuie să treacă nevastă-sa când e el acasă. Parcă văd, parcă văd. Îl văd tăvălindu-se în somn şi mormăind ceva de genul: „Draga mea felul cum conduci gospodăria trebuie revizuit şi trebuie să stabilim pe ce traiectorie te afli.”

Kirk zâmbi fără să vrea şi întoarse capul către Spock.

— Fiindcă tot veni vorba de radiaţii, domnule Spock, ce-ar fi să facem nişte măsurători ale mediului înconjurător.

— Prea bine, căpitane.

Spock răsuci un buton. Ecranul principal prinse viaţă. Cei prezenţi pe punte scoaseră sunete de apreciere. Nebuloasa Arachnae părea pictată cu o mişcare de penel uriaş care lăsase în urmă haos şi flăcări. O stea se transformase într-o supernovă, devenind o amintire arzătoare. În drumul său către moarte, lăsase în urmă, una dintre acele nebuloase care constituie spectacolul cel mai fascinant din univers.

O pată uriaşă din care radiau gaze şi particule se răsfrângea în ecran – milioane de kilometri de culoare, foarte mult alb orbitor, cu irizări violet, albastru şi violet. Razele de foc se întindeau ca o pânză de păianjen, imagine de unde i se trăgea şi numele.

Kirk se delectă privind imaginea fluorescentă, copleşit pentru a nu ştiu câta oară de frumuseţea de nespus şi

măreţia universului. Revenind la chestiunile practice, apăsă pe butonul casetofonului instalat pe unul din braţele fotoliului de comandă.

Apoi rosti rar:

— Jurnalul căpitanului, data stelară cinci mii cinci sute douăzeci şi cinci, punct trei. Ne apropiem de rămăşiţele supernovei Arachnae.

Se întrerupse o clipă, privi la imaginea de deasupra lui, apoi continuă:

— Observaţiile preliminare făcute de aproape corespund cu imaginile telescopice. Intrăm în zona nebulară cu viteză normală de observaţie. Cercetările vor începe, aşa cum este prevăzut, cu măsurători amănunţite privitoare la dimensiunile şi nivelul radiaţiilor.

Făcu o nouă pauză, apoi reluă:

— Au fost deja detectate unele tipuri noi de radiaţii. Deocamdată ele sunt prezente în cantităţi mici şi nu pun în pericol nici nava, nici echipajul. Inginerul Scott ia deja măsuri de precauţie.

Kirk deconectă casetofonul. Asta era tot. Urmau câteva zile în care aveau să străbată zona cu ajutorul sistemelelor manuale şi automate ale navei, acţionate la capaciatate maximă, după care aveau să pornească spre următoarea staţie ştiinţifică. Totul indica o călătorie interstelară fără probleme.

Nu era de mirare că Scotty era nervos.

— Domnule Spock, întrebă el într-o doară, ce părere ai despre radiaţiile neobişnuite ale domnului Scott?

— Au fost măsurate şi înregistrate, iar rezultatele sunt acum analizate de computer, căpitane. Cele cu lungimea de undă scurtă sunt într-adevăr neobişnuite. Sunt însă câteva ore de când le-am înregistrat şi nu par să aibă efect dăunător. Deocamdată nu pot spune că sunt periculoase – mai ales că domnul Scott a luat măsuri de prevedere.

— Există vreun indiciu că aceste radiaţii ar putea spori pe măsură ce pătrundem mai adânc în nebuloasă?

Întors către ecranul computerului aflat pe consola din

faţa sa, Spock analiză datele, apoi spuse:

— Dimpotrivă, căpitane, sunt semne că unele radiaţii scad în intensitate. Arachnae intră într-o perioadă de emisie puternică de radiaţii, dar noi o să fim departe cu mult înainte ca valurile de radiaţii să ajungă în regiunea aceasta.

Avu o scurtă ezitare.

— Există totuşi unele valuri de radiaţii de formă foarte ciudată. Ciudată pentru că nu sunt deloc sincronizate cu pulsaţiile normale ale centrului nebular. Aceste radiaţii par să crească în intensitate. Dar sunt încă prea slabe şi de durată prea scurtă pentru a necesita o analiză amănunţită.

— Ţine-le sub observaţie, domnule Spock. Aceasta este cea mai intersantă descoperire de până acum. Crezi că sursa ar putea fi alta decât o sursă naturală?

— Repet, căpitane, este prematur pentru concluzii clare şi sigure. Dar mă ocup în continuare.

Kirk răsuci un buton.

— Stewart?

— Da, căpitane, veni o voce de deasupra Secţiunii de Hărţi Astronomice.

— Ce informaţii ai cu privire la dimensiuni?

— Numai informaţii preliminare, spuse vocea. Abia acum începem să primim mai multe informaţii. Dimensiunile sunt asemănătoare cu cele pe care le cunoaştem despre alte nove şi supernove, deşi par mai mari. Este prea devreme să mă pronunţ, în caz că e ceva deosebit.

— Prea bine, domnule Stewart. Anunţă-mă dacă e ceva deosebit.

— Bine, căpitane.

Kirk răsuci butonul la loc, aprecie informaţiile ca incomplete şi se întoarse spre Uhura.

— Locotenente, informează Baza Stelară 23 că începem activitatea de recunoaştere.

— Da, domnule.

Ea-şi îndreptă atenţia spre consola aflată în faţa sa şi aruncă spre McCoy o privire enervată.

— Te rog, doctore, n-ai putea să iei asta din faţa mea, când vezi că am de lucru?

— Este singura modalitate de a face un control ochilor tăi frumoşi, locotenente, răspunse McCoy, făcându-şi de lucru cu monitorul pe care se străduia să-l ţină în dreptul ochilor ofiţerului. Se mai învârti pe lângă consolă preţ de vreo două minute, dar nu mai întâmpină obiecţii.

— Doctore, şi dumneata şi ceilalţi mi-aţi tot spus că ochii mei sunt în perfectă stare. Lasă-mă numai să transmit mesajul, şi pe urmă poţi să mă cercetezi cât vrei.

McCoy se îndepărtă, scuturând din cap cu dispreţ.

— Mă spetesc muncind ca să fiu sigur că toată lumea de pe navă este perfect sănătoasă, şi care mi-e răsplata? Indiferenţă, piedici, lipsă de cooperare…

— Doctore, îi veni în ajutor Spock, uneori dorinţa de a ne asigura sănătatea pare ca un fel de dădăceală exagerată.

McCoy rămase locului şi ridică iute privirea de pe ecranul monitorului.

— Dădăceală?

— Solicitudinea ta permanentă capătă uneori o nuanţă de exagerare care nu poate fi definită altfel, continuă ofiţerul. Dacă analizezi în mod obiectiv unele din acţiunile tale, ai să vezi singur că…

— Ia stai puţin. Numai puţin, se ambală McCoy. Dacă e cineva aici care trebuie să analizeze reacţiile, atunci…

Uhura îi întrerupse, exclamând:

— Scuzaţi-mă o clipă, doctore

Cei trei ofiţeri se întoarseră către ea.

— Căpitane, înregistrez nişte interferenţe ciudate în undele radio din subspaţiu, pe frecvenţele superioare.

— Nu poţi lua legătura cu Baza Stelară?

Ea scutură din cap, nedumerită.

— Ba da, căpitane. Sunt sigură că au primit mesajul, deşi puţin bruiat. Dar interferenţa aceasta este… stranie. S-ar putea să fie un semnal, dar nu-l recunosc. Nu corespunde cu niciunul din semnalele cunoscute.

— Poţi să depistezi sursa?

— O clipă. Cred…

Ofiţerul însărcinat cu comunicaţiile se concentră asupra consolei. Din când în când punea câte o întrebare lui Sulu sau lui Arex.

— Este înregistrat un soare cu o singură planetă, în zona din care pare să vină semnalul, căpitane. Semnalele primite dinspre sistem sunt foarte vagi, dar…

Părea încă nedumerită.

— Nu este menţionat nicăieri că zona aceasta ar emite unde radio. Nimic în afara pulsaţiilor electromagnetice ale stelei, dar acestea nu ar determina semnale pe astfel de lungimi de undă.

— Porneşte amplificatorul şi deschide canalele de comunicare, ordonă Kirk. Să auzim semnalele. Poate le înţelege cineva dintre noi.

Uhura ridică din umeri, neîncrezătoare, dar se întoarse către instrumentele ei şi execută operaţiunile necesare. O clipă mai târziu, camera de comandă fu inundată de un fel de ciripit de mii de păsărele ce păreau că se ceartă între ele. Semăna cu zgomotele normale înregistrate în apropierea stelelor.

Dar la anumite intervale, se detaşa de fondul zgomotelor, o şoaptă distinctă: „inteligenţă!”

Uhura avea dreptate când spunea că semnalul nu corespundea cu niciunul din cele cunoscute – adică nu aparţinea nici unei civilizaţii din câte cunoştea Kirk. În timp ce ei ascultau, nedumeriţi, Spock lucră pe computer. Dar rezultatele erau nemulţumitoare.

— Par a fi semnale disparate, spuse el, privind succesiunea de cifre şi cuvinte de pe ecran. Există mai multe posibilităţi. S-ar putea să primim numai fragmente dintr-un mesaj şi de aceea pulsaţiile par să nu aibă niciun sens.

— Ar putea fi un miraj radio? supralicită KirK. Există suficientă energie pe o rază de de ani-lumină pentru a crea un miraj.

— E o posibilitate destul de interesantă pentru a fi luată

în considerare, căpitane.

— Miraj radio? făcu McCoy, fără să priceapă nimic.

— Este o noţiune cunoscută abia de un secol, Bones, explică Kirk. Mirajele acestea apar atunci când o civilizaţie emite semnale în direcţia unei surse de energie electromagnetică deosebit de activă, care la rândul ei le împrăştie în toate direcţiile în cosmos, însă foarte distorsionate. Staţiile radio primitive de pe Pământ le înregistrau frecvent cu mulţi ani în urmă, fără să înţeleagă despre ce este vorba.

— Iar ciclul de înaltă activitate în care intră Arachnae ar fi o astfel de sursă, încheie el. Pulsaţiile acestea pot fi orice, iar presupunerea aceasta este la fel de bună ca oricare alta.

— Corectez, rosti Spock laconic. Există un cuvânt inteligibil în toată harababura asta.

Kirk le făcu celorlalţi semn să tacă, apoi se aplecă spre difuzor şi ascultă cu atenţie. După ce se strădui preţ de un minut să distingă ceva în avalanşa de zgomote, scutură din cap.

— Nu pricep nimic, domnule Spock.

— Pentru că este în codul Interset, căpitane. Dacă mai există cineva care să folosească codul acesta.

— Interset, repetă Uhura. Un cod de comunicaţie standard interspaţiu – numai că a fost scos din uz acum vreo două secole. Nu mă pricep chiar la toate codurile, domnule Spock. Şi care e cuvântul… ajutor, alo… ce?

— Se pare că e în transcriere fonetică, domnule; dar cuvântul nu are înţeles. Ar putea fi un termen arhaic. Decodat, semnalul înseamnă T-e-r-r-a-t-i-n… Terratin.

Kirk se gândi o clipă.

— Încearcă receptoarele direcţionale, acordate pe frecvenţa codului utilizat, locotenente. Vezi dacă poţi să mai descifrezi ceva din mesaj.

Uhura se apucă imediat de treabă. Dar până când să apuce să facă ajustările necesare, şoapta care constituia singurul semnal ce putea fi descifrat, încetă brusc. Se

auzea numai fâşâitul obişnuit din preajma stelelor. Ea, încercă, totuşi, să direcţioneze receptoarele, în speranţa că va putea să prindă din nou semnalul – dacă era un semnal – dar fără niciun rezultat.

— Zadarnic, căpitane. A dispărut complet.

Mai încercă câteva ajustări, studiind în continuare ecranele aparatelor.

— Am emis semnale de sondaj în vechiul cod Interset pentru a cere informaţii. Nu primim niciun răspuns la semnalele noastre.

Kirk se întoarse către departamentul ştiinţific.

— Spock, ai ceva cu privire la cuvântul acela?

— Nu, căpitane, răspunse primul ofiţer, cu ochii la ecranul său. Computerele nu dispun de o interpretare a cuvântului. Am analizat şi variantele codului Interset, dar n-am aflat ce ar putea însemna cuvântul acela.

— Era o transmisie întâmplătoare, domnule Spock? O emisiune accidentală?

— Nu, domnule. Semnalul acela s-a repetat cel puţin de două ori şi nu provenea de la o sursă naturală, poate s-a repetat de mai multe ori, chiar… Nu pot spune cu precizie, din cauza zgomotelor de fond.

Kirk rămase o clipă pe gânduri. Ofiţerii aşteptau cu privirile aţintite asupra lui. În camera de comandă se auzea acum numai zumzetul estompat al aparatelor de bord şi foşnetul cosmic în difuzoare.

— De două ori… e prea mult pentru o simplă coincidenţă. Deci, trebuie să provină de la o sursă. Domnule Sulu, rosti Kirk, privind spre aparatele de navigaţie, îndreaptă nava spre… ezită puţin, până să-şi amintească numele stelei… Cephenes.

— Da, domnule, încuviinţă Sulu, aplecându-se spre bord.

Comanda aceasta îl făcu pe McCoy să lase în jos monitorul pentru controlul stării de sănătate şi să se holbeze neîncrezător la Kirk.

— Jim, doar nu vrei să spui că ai de gând să abandonezi misiunea de cercetare ca să verifici o coincidenţă de

semnale stelare care ar putea sau nu să facă parte dintr-un cod dispărut cu două secole în urmă? În cel mai bun caz, ar putea fi o rămăşiţă dintr-un semnal de probă. O aiureală. Navele întâlnesc chestii de astea tot timpul.

— Poate că acum nu are nicio semnificaţie, Bones. Dar nu s-a înregistrat nicio probă de-a Federaţiei în zona aceasta. Este mult prea departe de rutele vechi de explorare. Şi aş vrea să văd o „rămăşiţă dintr-o emisiune de probă” care poate transporta un semnal de pe Cephenes până aici. Şi mai sunt şi alte posibilităţi, care nu au fost luate în consideraţie.

— Ca de exemplu? îl provocă McCoy.

— O formă de inteligenţă care a reuşit să-şi însuşească codul Interset şi care încearcă să ne contacteze.

Înălţă din umeri.

— Sunt o mulţime de posibilităţi.

— Nu avem nici măcar o dovadă că semnalul – dacă a fost un semnal – ne-a fost adresat nouă.

— Foarte adevărat.

Căpitanul încuviinţă din cap.

— Recunosc că sunt numai presupuneri, Bones. Dar dacă există o şansă cât de mică să fie mai mult decât atât, suntem datori să verificăm… chiar dacă pentru asta ne abatem de la cursul propus. Mă mir de tine, Bones Unde ţi-e spiritul de aventură?

— Pe o lamelă de microscop de trei centimetri. Pentru mine, este suficientă o abatere de la traiectorie, Jim

Kirk aruncă o privire în dreapta sa.

— Domnule Spock, continuă să încerci să afli ceva despre cuvântul „Terratin”, Cercetează şi codurile pre-Interset. Există posibilitatea ca un cuvânt să simbolizeze ceva într-o versiune anterioară codului.

— Aşa am şi făcut, domnule, răspunse Spock. Dar nu am primit informaţii semnificative până acum. Bănuiesc că dacă există, totuşi, atunci e o versiune anterioară Federaţiei.

Kirk fu dezamăgit. McCoy se îndepărtă puţin, mormăind:

— Pierdere de timp, vă spun eu.

Se îndreptă spre timonă.

— Sulu, e rândul tău.

— Sunt perfect sănătos, doctore.

— Asta spun toţi, replică McCoy, până ajung în cabinetul medical, plângându-se de dureri, stări de vomă, migrene şi stare proastă, şi mă întreabă de ce nu am depistat nimic cu două săptămâni înainte de apariţia simptomelor.

— Controlul preventiv este o idee excelentă, locotenent Sulu, veni pe neaşteptate sfatul din direcţia lui Spock. Nu este normal să te opui verificărilor preventive.

— Mda, mulţumesc, Spock, spuse McCoy, surprins şi încântat de sprijinul complet neaşteptat.

— Deşi, continuă liniştit ofiţerul unu, nu văd de ce nu se poate face mai puţin frecvent decât o faci tu.

— O să ţin cont de asta, Spock, spuse McCoy, mai ales că urmezi tu…

Capitolul II

Precouparea lui McCoy în legătură cu misiunea era, totuşi, exagerată. Nu se aflau prea departe de Cephenes, aşa că puteau cerceta sursa misteriosului semnal, ca apoi să revină la întocmirea hărţilor ştiinţifice ale uriaşei nebuloase, cu o foarte mică pierdere de timp.

Planeta izolată a stelei Cephenes se dovedi a fi o lume în continuă transformare. Mult mai uscată şi ceva mai mică decât Pământul, semăna cu Marte. Atmosfera era într-o perpetuă mişcare, la fel de instabilă şi ostilă ca şi suprafaţa ei.

Sulu coborî pe o orbită foarte apropiată. Membrii echipajului aflaţi pe puntea de comandă priveau ţintă la ecran, în timp ce camerele exterioare de luat vederi furnizau tot felul de imagini ale planetei de dedesubt. Telescoapele înregistrau izbucniri de purpuriu şi galben, care se contopeau când şi când în erupţii portocalii, atunci când vulcanii scuipau măruntaiele planetei.

— Cephenes Unu… singura, raportă Sulu.

— Nu pare prea ospitalieră, remarcă pragmatic McCoy.

— Domnule Spock, ce ne poţi spune despre mediul ambiant? întrebă Kirk.

— Singurele noastre date sunt din cercetările pe care le-am făcut de la distanţă, căpitane, şi nu sunt prea concludente. Cred că nu e cazul să pierdem prea multă vreme pe aici. Nu cunoaştem să existe aici altceva decât formele primare de viaţă de la suprafaţă. Şi nu dispunem de altceva, în afara unor date statistice.

O flacără enormă, roşietică, acoperi câteva clipe ecranul.

— Există, totuşi, două lucruri care prezintă interes. Atmosfera conţine o concentraţie înaltă de gaze rare, dar este respirabilă – iar condiţiile de la suprafaţă se dovedesc a fi aproape normale.

Kirk privi ecranul. O altă flacără uriaşă ilumină norii din preajmă, sugerând focul iadului.

— Normale, zici? Atunci, ori instrumentele care au prelevat probe au greşit, ori aceste erupţii sunt un fenomen recent.

Părea satisfăcut, dar şi dezamăgit în acelaşi timp.

— Aceasta ar putea fi explicaţia ciudatului „semnal”. Deci, tot o sursă naturală. Erupţiile vulcanice pot produce descărcări electromagnetice uriaşe, dar cu viaţă scurtă. Eu tot cred că este o coincidenţă stranie. Am putea, totuşi, să efectuăm o cercetare mai temeinică, dacă tot suntem aici. Lasă ecranele şi receptoarele deschise, domnule Sulu.

— Da, domnule. Vă interesează ceva în mod special din ce s-ar putea vedea pe ecran?

— Nu pare să fie nimic special. Nu... rosti el, cu ochii la frământările tectonice. Nu văd nimic deosebit faţă de alte zeci de planete pe care le-am văzut până acum. Vom survola ecuatorul. Dacă „semnalul” nu se repetă – ceea ce nu cred că se va întâmpla – ne întoarcem la misiunea noastră.

Kirk aruncă o privire spre McCoy.

— Ai avut dreptate, Bones. Nu avem motive să pierdem vremea pe aici.

Dar lucrurile nu prea stăteau aşa. Însă, în momentul acela, Kirk nu vedea niciun motiv să gândească altfel. Dacă ar fi folosit aparatura sofisticată a navei pentru a cerceta o anumită zonă, ar fi văzut lucruri interesante. O vale aridă, ascunsă vederii, dominată de piscuri înalte negre şi cenuşii, unele mult tocite faţă de celelalte. Râuri vâscoase de piatră topită se revărsau pe pantele lor. Ici-colo, din lava întărită izbucneau flăcări galbene care iluminau stâncile şi crevasele.

Aşadar, o vale devastată, cu nimic deosebită de altele survolate de nava *Enterprise*...

Din partea ei nordică, o regiune formată din roci de bazalt, un fascicol de lumină intensă mătură valea.. Flacăra nu aruncase în aer valuri de rocă topită, ci un fel de farfurie

emisferică, concavă.

Farfuria era camuflată, ascunsă, dar metalul şlefuit nu era deloc opera naturii. Câteva secunde mai târziu, protuberanţele ei spiralate începură să lucească orbitor. Farfuria se redresă cu mişcări uşoare. O rază puternică străpunse cerul încărcat de fum şi cenuşă.

Farfuria emise încă o rază de lumină, identică cu cea încă ancorată în capătul văii. Raza se pierdu în depărtări. De la kilometri depărtare, o altă rază de lumină apăru ca o reptilă venită din cer. Părea că deasupra văii fusese aruncată o plasă de lumină.

Curând, deasupra solului frământat se întreţeseau o mulţime de fascicole luminoase, ca un filigran de raze.

În tot acest timp, fântânile de lavă izbucneau în sus, tot mai cu putere, în contratimp cu erupţiile de raze.

Kirk se relaxă şi, plictisit, întoarse privirea de la ecran. Survolase planete cu aspect de iad, mult mai spectaculos decât cel de dedesubt. Fusese într-o excursie cu o clasă de la Academie la staţia termală de producere a energiei Nix Olympica de pe Marte. Nu, aici nu era nimic de văzut. Mai rămâneau câteva minute, apoi plecau.

— Să mă anunţi când completăm orbita, domnule Sulu. O tură e de ajuns.

— Bine, domnule.

Sulu analiză ecranele aparatelor de la bord şi, după câteva minute, anunţă:

— Ne apropiem de încheierea orbitei, domnule.

Cum toată lumea era ocupată cu propriile aparate, nimeni nu observă încruntarea apărută pe faţa lui Spock. Nici gestul neobişnuit care urmă. Spock îşi concentră privirea. Atenţia îi era îndreptată spre un mic ecran aflat deasupra computerului principal ai staţiei ştiinţifice.

Linia curbă care cursese lin până atunci înregistrase un salt violent, ajungând la marginea de sus a ecranului. Spock răsuci un buton şi curgerea curbei îngheţă. Un alt buton determină imaginea oferită de monitor să se deruleze înapoi.

Era evident că ceva făcuse acul de înregistrare să devieze. Deviase de parcă primise un bobârnac de dedesubt.

Lăsă banda să se deruleze înapoi până la capăt. Curba continuă era din loc în loc deviată. Spock manevră un buton de control şi imaginea saltului executat de acul de înregistrare apăru pe ecranul principal. Singulară, dar exista…

— Căpitane, am înregistrat o deviaţie puternică a undelor. Un impuls de natură necunoscută a traversat nava.

Relaxarea şi indiferenţa dispărură şi Kirk deveni atent.

— Tipul şi sursa?

— Neidentificate, necunoscute, răspunse lapidar ofiţerul, cu privirea aţintită pe ecran. A trecut ca un val, rapid şi puternic. Dacă sursa este încă activă, atunci este foarte slabă şi difuză. Nu o pot localiza, câtă vreme ne deplasăm pe orbită.

Îşi mută privirea de la ecran.

— Propun să sincronizăm orbita cu suprafaţa deasupra căreia ne aflam în momentul impulsului. Deşi nu pare să existe vreo avarie.

Se uită întrebător la ceilalţi ofiţeri.

— Rapoartele camerei de comandă?

Sulu verifică rapid monitoarele.

— Toate instrumentele în stare de funcţionare. Totul pe navă pare normal. Luminile de semnalizare verzi. Nu avem semnale de avarie din celelalte sectoare.

— Senzorii de avertizare stabili, spuse Uhura, iar Arex adăugă:

— Detectorii externi nu sesizează nimic anormal, domnule.

Kirk bătu cu degetele în braţul scaunului. Bătaia avea un ritm pe care Sulu încerca să-l descifreze de când sosise pe nava *Enterprise.* Într-o zi tot avea să reuşească.

— Eşti sigur că a traversat nava, domnule Spock?

Spock păru oarecum indignat.

— Absolut sigur, căpitane. Un val de energie de tip necunoscut. Sursa care l-a generat mă îngrijorează.

Kirk mormăi ceva, apoi apăsă brusc pe un buton aflat pe mânerul scaunului.

— Puntea către camera motoarelor, Scotty, tocmai am primit un impuls de energie de tip necunoscut. Care e starea motoarelor?

— O clipă, căpitane.

Urmă o aşteptare mai lungă, timp în care toţi ochii erau aţintiţi asupra lui Scott, care trecu în revistă câteva zeci de lumini şi monitoare, cu o iuţeală extraordinară. Vocea inginerului şef răsună în camera de comandă, în timp ce manevra dispozitivele de comunicare.

— Davis? întrebă el, adresându-se unui subordonat invizibil.

— Da, şefule.

— Ceva probleme?

— Probleme, şefule? Ce fel de probleme?

— Mulţumesc, Davis… asta am vrut să ştiu.

— Totul e în ordine, căpitane. De ce, ce se întâmplă?

— Probabil, nimic, Scotty, dar fii cu ochii pe mecanismele de semnalizare.

Scott confirmă nedumerit:

— Aşa o să fac, domnule.

Kirk procedă la o ultimă verificare. După maşinăriile lipsite de viaţă, mai era o parte ce trebuia verificată.

— Puntea către cabinetul medical. Bones?

— Sunt aici, Jim.

— Am primit adineauri un impuls energetic neidentificat. Ai remarcat vreun efect asupra animalelor din laborator, sau asupra echipajului?

— Nu sunt semne de îmbolnăvire bruscă, dacă asta te interesează, Jim. Aşteaptă puţin, să verific animalele. Christine?

Bones privi în jur, după asistenta sa.

— Doctore? răspunse aceasta din laboratorul ei.

— Trebuie să verifici cobaii.

Asistenta ieşi din laborator şi îl urmă pe McCoy în unul din laboratoare. Acesta dispunea de o uşă specială, dublă. Era destinată păstrării animalelor, atât străine cât şi domestice, de la cele de mărimea unui cal până la fiinţele de mărimea unor viruşi. Animalele aflate acum înăuntru erau cele obişnuite pe o navă cosmică, toate de dimensiuni mici şi inofensive.

Animalele de laborator erau vechi cunoştinţe pentru doctor şi asistenta sa. McCoy se îndreptă mai întâi către minusculul acvariu.

Nimic nu putea arăta mai normal. Pietricele, plante de apă unduitoare, chiar şi câteva bucăţi de coral, ofereau un spectacol deoebit de plăcut. Era nevoie de o privire mai atentă, pentru a observa că unicul ocupant aflat înăuntru nu arăta deloc normal.

— L-am achiziţionat cu ocazia penultimei vizite la Centrul Ştiinţific al Bazei Stelare. Este peştele acela care-şi pierde complet culoarea, la cea mai mică schimbare din mediul înconjurător. Ei bine, este mai frumos şi mai sănătos ca oricând.

— Eşti sigur, Bones? Nu este posibil ca ceva să-l afecteze, fără să se cunoască?

— Nu în cazul acestei specii, Jim. Dar pot să mai verific odată, dacă aştepţi puţin.

Bones făcu asistentei semn cu capul, spre acvariu. Ea porni într-acolo, ridicându-şi mâneca halatului.

Introduse cu mare atenţie mâna în apă, chiar în dreptul peştelui, care înota liniştit. Imediat ce degetele ei atinseră suprafaţa apei, inelul multicolor dispăru şi minunatele culori de pe corpul lui se transformară într-un alb şters, care se confunda cu nisipul de pe fundul recipientului. Când ea îşi retrase mâna din apă, culorile şi inelul reveniră.

— Nu, Jim, animalele sunt sănătoase. Nu e niciun semn de boală.

— Îmi pare bine că aud asta. Mulţumesc, Bones.

Căpitanul închise receptorul şi se răsuci către Spock, mult mai uşurat decât lăsa să se vadă.

— Valul tău de unde misterioase pare inofensiv, Spock. Poţi să continui, însă, să le cercetezi, până încheiem orbita. Mai durează numai câteva minute.

— Domnule Arex, vreau un sumar al datelor înregistrate de senzori.

— Încep condensarea, domnule. Condensare încheiată.

— Ceva date noi cu privire ia suprafaţă?

Arex studie ecranul aflat în faţa sa, acum în legătură cu sistemul de computere al navei *Enterprise.*

— Senzorii indică o suprafaţă mult mai frământată decât am înregistrat în urma probelor de la distanţă, căpitane. Se pare că activitatea creşte în continuare, exponenţial. S-ar putea să fi ajuns la timp, pentru a fi martorii unei explozii majore, deşi nu dispunem de informaţii suficiente pentru a ne da seama dacă acest cataclism este ciclic sau neobişnuit.

— Sunt prezente atât erupţiile spontane, cât şi cele neobişnuite. Luând în considerare activitatea tectonică prezentă, emisiunea de gaze – nocive subterane va face atmosfera de nerespirat în câteva zeci de ani.

McCoy se grăbise să ajungă pe puntea de comandă, curios să afle ce anume îl determinase pe Kirk să ceară o verificare urgentă a stării de sănătate. Acum se holba la ecranul principal, şi comenta:

— Nu aş spune că are un aspect foarte primitor în momentul de faţă.

— Compoziţia atmosferei, domnule Arex? continuă Kirk.

O activitate seismică intensă aduce la suprafaţa unei planete, pe lângă gaze otrăvitoare, multe alte lucruri interesante, ca de exemplu metale grele.

— Compoziţia pare normală, căpitane, răspunse navigatorul, îndreptându-şi din nou privirea către ecran. În ce priveşte formaţiunile în care se află minereul, eu cred… – vocea i se modifică pe neaşteptate – Căpitane… o lumină dedesubt. Pare să se deplaseze. Cred…

Se retrase, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Ochii mei…!

Explozia neaşteptată îi făcuse pe toţi să îngheţe… mai ales din cauza lui Arex, care abia mai putea vorbi. Sulu fu primul care se repezi să-şi ajute prietenul. Arex se ţinea cu o mână de suportul aparaturii de bord, cu celelalte două acoperindu-şi ochii.

Acum, fuseseră afectaţi şi ochii lui Spock. Sulu fusese primul care sărise în ajutorul lui Arex, pentru că atenţia lui Spock fusese atrasă de o bruscă explozie de linii, apărută pe ecranul superior – linii asemănătoare cu cea care îl tulburase, cu câteva minute mai devreme, când valul de unde traversase nava.

De data aceasta, senzorul respectiv primea impulsul acela puternic în valuri repetate.

— Căpitane, rosti Spock neliniştit, ne aflăm sub influenţa unor unde care nu sunt unde de comunicaţie, şi care sunt foarte puternice. Efectele lor nu pot…

— Porneşte alarma roşie, ordonă Kirk, înainte ca ofiţerul unu să-şi ducă fraza până la capăt.

Nu putea privi prin vizorul lui Arex, nici monitoarele lui Spock nu le putea vedea. Dar reacţia navigatorului, cuplată cu anunţul lui Spock, era suficientă pentru a sesiza că anumite lucruri nu erau deloc în ordine.

— Uhura…!

Locotenentul se deplasa prea repede pentru a reacţiona la chemare. Mâna ei se repezi către butonul de alarmă, dar se opri înainte să-l atingă. Ceva o făcu să înţepenească. Îl făcu pe Kirk să înţepenească în scaunul de comandă. Îi înţepeni pe Arex şi Sulu, care se susţineau unul pe altul, pe Spock în faţa aparatelor lui – îi înţepeni pe toţi cei aflaţi la bordul lui *Enterprise.*

Simultan, echipajul, aparatele, chiar şi pereţii, emanară o lumină palidă, ciudată. Părea că nava fusese cuprinsă în ghearele unui foc alb, rece. Auzeau un sunet înfundat, ca dangătul unui clopot din antichitate.

Scott şi Gabler discutau despre repararea unei instalaţii de alarmă care le dădea bătaie de cap, când zgomotul acela înfiorător se rostogoli, traversând nava. Rămaseră

tăcuţi… şi nemişcaţi.

În sala cea mare de mese, câteva sute de persoane din schimbul doi nici nu terminaseră de mâncat, când orice mişcare încetă şi lumina deveni albă, lăptoasă.

Situaţia era aceeaşi în absolut toate sectoarele navei, de la un capăt la altul.

Nava înţepenise ca un fluture de metal înfipt pe un panou. Plutea înfăşurată de un ecran de radiaţii reci, emise de fascicolele de raze, ţâşnind din planeta de dedesubt şi formând o plasă de păianjen în jurul navei neputincioase – o plasă izvorâtă din antenele a numeroase farfurii care punctau albia unei anume văi.

Prinsă în capcană, *Enterprise* rămase ţintuită câteva minute lungi. Deodată, suprafaţa planetei, abia potolită puţin, erupse într-o răbufnire înspăimântătoare. Câteva antene fură azvârlite şi o parte din raze se stinseră. Avalanşa de magmă topită acoperi, la rândul ei, alte câteva antene.

Rămase fără suportul celorlalte, restul de raze se stinseră. La bordul lui *Enterprise,* lumina rece dispăru. Urmă un moment de nesiguranţă, până ce luminile pâlpâind se aprinseră. Erau puţin mai slabe decât de obicei, dar nu păreau să mai scadă în intensitate.

Nimeni nu vorbea. Toţi cei aflaţi pe punte se apucară imediat să verifice dacă totul era în ordine, mai întâi propria persoană, apoi aparatura de la bord. Arex, clipind des, se întoarse la locul lui, străduindu-se să determine sursa atacului neaşteptat.

Kirk îşi lăsă oamenii să se calmeze, apoi întrebă într-o doară:

— E cineva rănit?

Răspunsul veni în cor, din toate direcţiile:

— Nu, domnule.

Stătu puţin pe gânduri, apoi puse o întrebare cu totul specială:

— Eşti sigur, locotenent Arex?

Navigatorul se întoarse spre el, siguranţa căpătată de-a

lungul anilor petrecuţi în serviciul Flotei Stelare putându-se desluşi în fiecare silabă rostită:

— Mă simt foarte bine acum, domnule. Am fost doar şocat, mai ales din cauza surprizei. Dar nu resimt efecte secundare.

— Bine, locotenente. Oricum, continuă el cu hotărâre, imediat ce ieşim din starea de alertă, să te prezinţi la cabinetul medical, pentru un control oftalmologie.

— Exact asta voiam să-i spun şi eu, Jim, adăugă McCoy. Privi spre navigator.

— Eşti sigur că nu resimţi efecte secundare, locotenente? Nu ai tulburări de vedere?

— Nu, domnule, răspunse Arex. Cred – şi am motive – că dacă ar fi existat radiaţii periculoase în valul acela, senzorii aparatului optic le-au anihilat în mod automat.

— Să sperăm, mormăi doctorul.

Kirk auzi vocea agitată a locotenentului Uhura în intercom..

— Raportaţi imediat. Avarii şi victime. Raportaţi imediat… Avarii şi vic…

Kirk analiză rapid situaţia, apoi se adresă lui Sulu.

— Domnule Sulu, vreo deviaţie de orbită?

— Nu, domnule. Ne menţinem pe orbita eliptică standard. Toate instrumentele funcţionează normal.

Privi către căpitan, îngrijorat.

— Dar am operat cu energie de impuls din momentul incidentului până acum.

Înainte ca Kirk să poată continua analiza stării energetice, Uhura raportă grăbită.

— Am primele rapoarte privitor la avarii, căpitane.

— Dă-mi legătura pe interfonul principal, locotenente.

— Da, domnule.

Camera de comandă fu într-o secundă inundată de vocile diferiţilor conducători de departamente, care raportau pe rând, unii uşor agitaţi, alţii cu multă stăpânire de sine.

— Popota, nicio stricăciune.

— Departamentul reparaţii, intact.

— Depozitele de carburanţi, căpitane, nu s-a înregistrat nicio avarie.

Şi tot aşa. Toţi fuseseră martorii acelei lumini albe, fuseseră înspăimântaţi de dangătul acela straniu, rămăseseră îngheţaţi pe loc. Dar nimeni nu fusese afectat în vreun fel. Nimic nu se clintise, nimic nu se spărsese. Ciudat.

Spock ridică privirea de pe consola sa şi rosti calm:

— Căpitane, primim încă radiaţii dinspre suprafaţă, dar sunt mult mai reduse… şi modificate. Au nişte caracteristici speciale. Scuturile noastre de protecţie se dovedesc ineficiente.

Kirk dădu din cap.

— Avem deja multe înregistrări de felul acesta. Anunţă-mă imediat ce apare vreo creştere în intensitate, domnule Spock.

— Prea bine, domnule.

Spock se întoarse la instrumentele sale.

Kirk analiză în minte situaţia. După ce se asigurase că Arex se simte, cel puţin deocamdată, bine, McCoy se întorsese satisfăcut în cabinetul medical. Trebuia să ajungă acolo dintr-un moment într-altul. Kirk apăsă butonul intercomului.

— Asistenta Chapel, domnule, veni răspunsul imediat. Doctorul… soseşte îndată, căpitane.

În intercom se auzi vocea lui McCoy.

— Scuze, Jim. Tocmai îmi făceam un control. Nu s-au semnalat niciun fel de victime. Se pare că Arex este singurul afectat, într-un fel, de atacul acela.

— De ce „atac”, Bones? se miră Kirk. Nu am suferit niciun fel de avarii şi nu avem victime. Ar fi putut fi un fenomen natural.

— N-ai decât să-l pui pe seama firii mele pesimiste, Jim. Oricum, ineficienţa metodei nu anulează intenţia. Deşi sunt gata să admit şi posibilitatea unei activităţi tectonice, dacă asta o fi fost. Nu cred…

— Încă nu ştim ce a fost, spuse Kirk.

— Deci nu a fost complet inofensiv…

— Nu prea, recunoscu Kirk. Anunţă-mă dacă la cineva vor apare simptome ciudate, Bones.

O luminiţă porni să clipească pe consola din faţă.

— Mă cheamă Scotty, închid, Kirk.

McCoy închise intercomul şi se întoarse către Chapel.

— Nu pare să fi fost nimeni rănit, Chapel. Să sperăm că situaţia rămâne neschimbată. Între timp, ai putea să-mi cauţi fişa lui Arex. Şi standardele oftalmologice pentru adulţii edoani.

— Da, doctore.

Inginerul Scott dădu câteva instrucţiuni răstite, apoi se întoarse către intercom, al cărui bâzâit semnala că a rămas liber.

— Sala motoarelor, căpitane.

— Să auzim, Scotty. Ştiu că înaintăm cu energie de impuls. E cineva rănit acolo?

— Nu, domnule, raportă Scott, cu respiraţia întretăiată.

O ţinuse tot într-o alergătură şi ţipase cam mult în ultimele câteva minute.

— Dar avem o grămadă de necazuri cu motoarele. Toate cristalele de dilitiu din circuitul de comandă al direcţiei au fost zdrobite. N-am văzut niciodată aşa ceva. Încercăm să creăm un By-pas.

— Şi circuitele principale? întrebă Kirk nedumerit.

— *Care* circuite principale? oftă Scott, obosit. Ar trebui să vedeţi cu ochii dumneavoastră ca să vă daţi seama despre ce e vorba.

Scutură din cap.

— Toate cristalele de acolo au fost distruse. Toate s-au crăpat de-a lungul muchiilor, până s-a ales praful de ele. Încearcă să-ţi imaginezi un elefant călcând pe un opal, domnule.

— Şi rezervele, Scott?

— Am spus „toate”, domnule. Ceea ce ne-a afectat nu a ţinut cont dacă erau activate sau nu.

— Şi celelalte componente ale timonei? întrebă Kirk,

pregătit să afle ce era mai rău.

— Nimic, domnule. Numai ceea ce a fost scos din funcţiune când au fost pulverizate cristalele. Nu sunt probleme cu înlocuirea lor. Orice va fi fost blestemăţia aceea, a fost extraordinar de selectivă, căpitane.

Undeva, în raportul lui Scott, gândi Kirk, închizând intercomul, se afla răspunsul cu privire la unda de şoc pe care o absorbiseră – şi continuau să o absoarbă, potrivit spuselor lui Spock. Îşi roti privirea prin camera de comandă şi dădu cu ochii de ofiţerul unu, care se uita la el.

— Deşi s-a exprimat în termeni emoţionali, se pare că supoziţiile lui McCoy aveau totuşi o motivaţie, îndrăzni Spock. Dacă este, într-adevăr, un fenomen natural, a ales una din părţile cele mai sensibile ale navei ca să atace. N-am mai auzit până acum ca cristalele de dilitiu să fie distruse în felul descris de domnul Scott.

Kirk se ridică de pe scaun şi porni către ascensor, Spock veni după el.

— Nu am văzut încă nimic, domnule Spock. Dar se pare că abia acum urmează surprizele.

Inginerul şef îi aştepta. Se îndreptară către un mic incubator şi se uitară într-una din cutiile în care erau păstrate rezervele de dilitiu.

— Nu numai că n-am văzut niciodată aşa ceva, căpitane, i se adresă Scott, dar chiar dacă mi-aş fi imaginat vreodată că dilitiul se poate sparge, nu aş fi crezut că poate fi distrus chiar în felul acesta.

— În ce fel, Scotty? întrebă Spock.

— Vedeţi, domnule, m-aş fi aşteptat să se dezintegreze dintr-o dată. Însă ceea ce le-a afectat pare numai să fi iniţiat procesul. Cristalele continuă încă să se dezintegreze. Este un proces continuu.

Ceva mai târziu se aflau în faţa uneia din reţelele operative. Scott se asigură că toate cristalele de activare sunt scoase din funcţiune, deschise uşa dublă şi se trase înapoi. Dinăuntru se auzeau zgomote uşoare, de cioburi de sticlă care plesneau.

Aruncându-şi privirea înăuntru, Spock şi Kirk avură ocazia să vadă clar ce rămăsese dintr-unul din marile cristale de dilitiu, care cu puţină vreme mai înainte furniza energie navei. Devenise o simplă pietricică. Iar ceea ce rămăsese se măcina, adăugând noi straturi de pulbere peste reţea. Structura sa era unică. Dilitiul era singurul mineral cu structură spiralată cunoscut.

Kirk întinse mâna şi culese puţin praf alb-roşietic. Analiză pulberea şi încercă să aibă o atitudine optimistă. Dar praful îi spulbera toate iluziile.

— Cu ăsta nu obţin energie nici cât pentru o periuţă de dinţi, darămite pentru timona navei.

Depuse pulberea în palma lui Spock şi porni către banca de date privitoare la partea mecanică a navei. Spock scutură praful din palmă într-o scobitură a consolei. Un buton acţionă capacul scobiturii; altele activară computerul. Instrucţiunile fusesră date.

— Există vreo speranţă ca pulberea să poată fi recombinată în unul-două cristale utilizabile, domnule Spock? întrebă Kirk în timp ce aşteptau verdictul computerului.

Inginerul şef scutură din cap.

— Ştiu la ce te gândeşti, căpitane, dar fizicianul care a obţinut unul, combinând milioane de variante de temperatură şi presiune, nici nu ştia exact ce a obţinut. Ne-ar trebui o sută de ani ca să creăm un cristal din pulberea asta.

— Nu poţi modela dilitiul ca pe lut. O foarte mare parte din particularităţile sale speciale derivă din structurile lui subatomice. Chiar dacă am vrea să încercăm, nu dispunem de dotarea necesară.

— Nu, căpitane. Singura noastră speranţă să plecăm de aici şi să ne întoarcem la una din staţiile de alimentare este să recirculăm impulsul din celulele energetice folosite în caz de avarie – ce a mai rămas din el. Dar mai întâi trebuiesc remediate contactele care au fost distruse.

Kirk rămase pe gânduri, analizând propunerile lor.

— Aş putea oare… Dar fu întrerupt de o voce agitată, venind dinspre consola computerului.

— Căpitane, aşa ceva nu s-a mai pomenit.

Trebuia să fie ceva nemaipomenit pentru ca Spock să se manifeste astfel, gândi Kirk, în timp ce se repezea împreună cu Scott către consolă.

Spock culesese mostra de pulbere de dilitiu, analizată de computer şi, conform instrucţiunilor acestuia, o depusese pe o lamelă de microscop. Tocmai o analiza, dar se dădu la o parte, lăsându-i pe Kirk şi pe Scott să se uite. Kirk îşi fixă ochiul pe lentila microscopului… şi i se tăie respiraţia.

Motivul agitaţiei lui Spock apărea acum cu claritate.

Dilitiul era singura substanţă metalică ale cărei molecule erau aranjate în formă elicoidală în loc de lineară. Acum, în timp ce Kirk privea prin microscop, moleculele se desprindeau, desfăşurându-se în cercuri izolate. La alte molecule, laturile se înfăşurau din ce în ce mai strâns, până ce se sfărâmau, apoi fragmentele începeau, unele să se desfăşoare, altele să se înfăşoare din nou.

Şi într-un caz, şi-n celălalt, substanţa rezultată nu se mai putea numi dilitiu activ.

Lucrul acesta îi distruse şi ultimele iluzii. Chiar dacă ar fi reuşit să pună la punct un procedeu magic de recombinare a dilitiului, în curând n-avea să mai rămână niciun fel de structură moleculară de reconstruit. Şi, lucru la fel de important, dezintegrarea se producea fără emisiune de radiaţii.

— Fracturile sunt spiroforme, continuă Spock, cum scrie la carte. Dar nu e normal să se producă la o substanţă anorganică, aşa cum este dilitiul, ci la moleculele organice cu structură asemănătoare.

Kirk se îndreptă de spate, dezlipindu-şi ochiul de pe microscop. Gândurile îi erau ocupate de imposibilitatea la care tocmai fusese martor, altfel şi-ar fi dat seama ce făcuse. Avea, însă, o scuză. Structura spiralată făcea dilitiul să fie atât de rigid, de stabil…

Capitolul III

Şirul gândurilor lui Kirk fu întrerupt de vocea lui Gabler, care se îndrepta spre ei.

— Domnule Scott, au apărut noi necazuri la verificarea circuitelor. Vedeţi…

— Fir-ar să fie, izbucni inginerul şef. Ce mai e?

— E vorba de unelte, domnule, spuse Gabler. Nu le putem mânui pentru că sunt prea mari.

Îşi făcură apariţia alţi câţiva membri ai departamentului motoare. Fiecare avea în mână chei, cleşti, aparate de sudură, şurubelniţe. Iar acestea arătau exagerat de mari.

Scott nu ştia dacă să fie nedumerit sau furios. Dacă era vorba de o glumă de-a oamenilor săi, într-un moment ca acesta…

— Parcă aţi fi cu toţii… nu, stai puţin. Hai să vedem despre ce este vorba.

După ce văzuseră modul ciudat în care se dezintegra dilitiul, nimic nu mai părea imposibil. Se îndreptă spre scara cea mai apropiată şi începu să coboare.

— Foarte ciudate spusele lui Gabler, gândi Kirk.

Apoi se holbă şi se încruntă. Părea că, dintr-o dată, ceva nu mai era în ordine cu Spock. Nu era ceva izbitor – ofiţerul unu arăta perfect sănătos.

Atunci de unde senzaţia aceasta de nelinişte când se uita la el?

Pe faţa lui Spock se oglindea aceeaşi nedumerire. Stătea cu ochii ţintă la căpitan, cu sprâncenele ridicate, o expresie foarte rară la Spock, păstrată doar pentru ocazii speciale.

Kirk se încruntă şi mai tare. Arătă cu mâna înspre consola computerului, lângă care stătea Spock. Lumina care îl orbise pentru o clipă pe Arex – oare îşi făcea resimţite efectele acum?

— Spock, eşti pe cale să faci o criză?

— Eu nu fac niciodată crize, căpitane, răspunse ofiţerul, foarte demn. Dar, ce ciudat? Tocmai voiam să vă întreb acelaşi lucru…

— Paza!

Strigătul răsună pe neaşteptate în intercomul lăsat deschis.

— Paza, răspundeţi!

Kirk se repezi la microfon, întinse mâna să răsucească butonul de comunicare şi trebui să se ridice pe vârfuri ca să ajungă la el. Era ceva în neregulă cu Spock, ceva îl tulburase pe Gabler – uimitor cât putea să fie de calm în faţa unei catastrofe iminente. Poate din cauza faptului că, fizic, se simţea bine. Sau poate din cauza şocului.

— Aici, Kirk. Ce problemă aveţi?

Tonul lui liniştit păru să calmeze vocea aflată la celălaii capăt al firului. Răspunse crispat, dar nu mai era isterică.

— Ofiţerul Briel, de la Popotă, domnule.

Tânăra încerca să se calmeze.

— Ce se întâmplă, Briel? Vorbeşte – ce se aude acolo?

— Este schimbul doi, domnule. Sunt agitaţi şi speriaţi, şi eu la fel. Avem nevoie de asistenţă psihologică în sala de mese. Sau poate că…

Vocea creştea din nou către ţipăt. Kirk vorbi hotărât, cu asprime, dar calm:

— Uşurel, Briel. Cred că ştiu ce se întâmplă.

Vocea era încă agitată, dar părea să se liniştească.

— Ştiţi, domnule? Aş vrea să-mi spuneţi şi mie. Mesele, scaunele, vesela – totul pare să-şi fi mărit dimensiunile, au devenit prea mari pentru noi. Femeile îşi pierd inelele, acele de păr… totul. Cu toţii sunt gata să intre în panică. Nu ştiu ce să le spun, căpitane. Sunt ofiţer de serviciu şi…

— Fă tot ce poţi să-i calmezi, sublocotenente. Urcă-te pe o masă – dacă mai ajungi – şi fă un anunţ. Spune-le că traversăm un câmp de fenomene care produc distorsiuni. Nu se ştie cât or să ni se reducă dimensiunile, dar vor reveni curând la normal. Până atunci, fiecare se descurcă

cum poate. Spune-le să-şi folosească imaginaţia.

— Mulţumesc, domnule, răsună vocea mult mai stăpânită a ofiţerului de la Popotă. Sincer, domnule, începusem să devin aproape…

— Nu pierde vremea, Briel, altfel criza o să atingă apogeul. Informeaz-o şi pe locotenent Uhura şi spune-i că am dat instrucţiuni să transmită mesajul în toată nava. Să se grăbească.

Şi în felul acesta, gândi el, responsabilitatea avea să-i distragă sublocotenentei gândurile de la propria spaimă.

— ’nţeles, domnule. Am terminat convorbirea.

Kirk închise intercomul şi dădu cu ochii de Spock, care încă avea privirea aţintită asupra lui.

— Minţi cu foartă multă uşurinţă, căpitane.

— Mereu confunzi diplomaţia cu ticăloşia, Spock, replică el. Să ne întoarcem pe punte. Aici rămâne Scotty, să se descurce singur.

Neştiind încă la ce să se aştepte, când reveniră pe punte, porţia de şoc fu dublă.

La prima vedere, părea că *Enterprise* era manevrată de un grup de copii, bine instruiţi. Toţi membrii echipajului stăteau pe spătarul scaunelor. Numai aşa mai puteau ajunge la aparatura de comandă. La intrarea lor, toate capetele se răsuciră în mare grabă.

Uhura se repezi să vorbească prima.

— Căpitane, primim rapoarte din toată nava. Se întâmplă un lucru cu totul ieşit din comun.

— Ştiu, o întrerupse el. Întreaga navă şi *toate* obiectele aflate la bord par să fi crescut.

— O posibilitate la fel de plauzibilă, căpitane, îşi dădu cu părerera Spock, este că personalul navei s-a micşorat.

Se îndreptă către banca de date a computerului şi mătură cu privirea obiectele din jur, deja mult crescute ca dimensiuni.

— Şi este foarte posibil să continuăm să ne micşorăm.

Urmă un moment de tăcere – într-un fel, ideea că nava şi tot ce era materie anorganică se măreau era un

inconvenient ridicol, pe când ideea că echipajul scade în dimensiuni avea substraturi înspăimântătoare.

Când se întoarse către Sulu, Kirk vorbi cu o voce pe care nu i-o mai auziseră de multă vreme.

— Scoate-ne de pe orbită, domnule Sulu. Du-ne cât mai departe de aici. Opreşte funcţionarea tuturor sistemelor care nu sunt absolut necesare… toate, în afară de cel de apărare şi menţinere a condiţiilor de viaţă. Stoarce energia de implus care a mai rămas până la ultima picătură. Trebuie să ne îndepărtăm de planeta aceasta.

Sulu şi Arex se repeziră aproape cu furie asupra consolei de navigaţie. Uneori erau obligaţi să se mute dintr-o parte în alta pentru a ajunge la anumite butoane. Urmă un bâzâit uşor, în momentul în care motoarele navei porniră energic, apoi o pauză plină de încordare.

— Domnule Spock?

— Schimbăm poziţia, căpitane, dar încet.

Pe consola din dreapta lui Sulu apăru o lumină roşie. Acesta o văzu, dar o ignoră.

— Continuăm să ne deplasăm, căpitane, raportă calm Spock.

Încetul cu încetul, pe lângă lumina roşie din dreapta lui Sulu, mai apărură şi altele. În apropierea lui Arex se auzea un şuierat uşor. Acesta izbi cu palma un buton şi şuieratul încetă. Sulu se uită întrebător spre camaradul său. Arex se aplecă asupra vizorului şi privi pentru câteva clipe. Apoi ridică privirea şi se uită pe rând la cei de faţă.

— N-are rost, căpitane. Motoarele sunt complet moarte.

— Se confirmă, căpitane, adăugă Spock, studiind monitoarele. Pur şi simplu nu ne-a mai rămas suficient dilitiu pentru a activa departamentul de anihilare materie-antimaterie. Mai avem doar atâta energie cât să întreţinem funcţionarea sistemelor de menţinere a condiţiilor de viaţă şi a necesităţilor interne ale navei, dar nici pe departe pentru a ne deplasa.

— Nici măcar de ajuns pentru o ultimă încercare? întrebă Kirk, disperat.

— E o încercare zadarnică, domnule. Şansele şunt una la mie… şi am rămâne fără sistemul de menţinere a condiţiilor de viaţă.

— Atunci, murmură Kirk, asta este.

Lăsă capul în jos şi mormăi ceva, dar oricât se strădui Uhura să audă, nu reuşi. Apoi dădu un bobârnac unuia dintre cele mai uzate butoane de pe braţul scaunului.

— Jurnalul căpitanului. Data stelară 5525.4. Încercarea de a ne smulge din atracţia gravitaţională a acestei planete cu rezervele de enegie a dat greş în urma faptului că rezervele de dilitiu ale navei au fost distruse. Ne aflăm… aruncă o privire spre Arex. Navigatorul verifică aparatele de control.

Până în momentul de faţă, pe ecranul principal se derulase panorama frământată a planetei de dedesubt. Acum se putea vedea o hartă a universului pe care lucea un punct roşu, mişcător – nava *Enterprise.* Kirk dădu din cap şi Arex făcu să dispară harta înapoi în memoria calculatorului. Imaginea agitată a suprafeţei planetei apăru din nou.

— … pe o orbită eliptică joasă, dar stabilă. Motoarele şi circuitele sunt sută la sută scoase din funcţiune.

Întoarse din nou privirea către banca de date.

— Domnule Spock, ce anume ne poţi spune despre bombardamentul cu unde difuze?

Spock privi prin vizorul lui, la care abia ajungea acum.

— Încă primim o oarecare cantitate, căpitane, dar nu par să scadă mai mult de atât.

— Mulţumesc, domnule Spock.

Vorbi din nou în microfonul jurnalului.

— Continuă bombardarea cu radiţii neidentificate, ceea ce determină fie contractarea corpurilor noastre, fie mărirea navei de…

Privi din nou către Spock, iar ofiţerul ridică trei degete.

— … de trei ori.

Închise jurnalul.

— Locotenente Uhura, transmite un semnal de ajutor.

— Da, domnule.

— Locotenente Sulu, ştiu cât de precară este rezerva noastră de energie, dar vreau să încerci să plasezi nava pe o orbită mai înaltă, fără însă să epuizezi definitiv rezervele.

— O să încerc, domnule.

— Arex – vocea lui Kirk rămânea hotărâtă şi calmă – dă-mi datele privitoare la energia rămasă în celulele de rezervă.

Cum toată lumea aflată pe punte era ocupată cu îndeplinirea sarcinilor primite, Kirk vru să se rezeme în scaun… şi constată că nu mai putea. Se micşorase şi mai mult – sau poate nava îşi mărise dimensiunile – încât nici măcar în scaun nu mai putea sta comod.

Se uită la Spock şi îl analiză în comparaţie cu obiectele înconjurătoare. Presupunând că ei scădeau ca mărime, acum ajunseseră cam la un metru şi vreo treizeci de centimetri înălţime.

Apoi îşi concentră privirea pe ecranul principal, la peisajul frământat, înregistrat de telescoape. În mod normal, s-ar fi mulţumit să examineze vulcanii uriaşi, lacurile de lavă şi mişcările ciudate ale suprafeţei cuprinse de flăcări. Dar acum se străduia să vadă mai mult.

Teoria sa iniţială – că fuseseră afectaţi de un val neaşteptat de radiaţii naturale – îşi pierduse valoarea. Ce fel de fenomen natural putea să-i lovească fără niciun efect aparent, să revină cu o putere extraordinară, pentru ca apoi să rămână la un nivel scăzut, dar constant?

Dar dacă Bones avea dreptate, dacă erau atacaţi? Ce fel de inamic îi ataca – şi de ce? Ce ar putea atacatorii să vrea de la ei? Nu existase nicio încercare de a intra în contact cu nava *Enterprise.* Singura explicaţie logică ar fi că planeta de dedesubt avea o populaţie subdezvoltată – care trăia în subteran, probabil – şi care era de felul ei ostilă tuturor străinilor. Sunt altfel decât noi, de aceea trebuie distruşi, acesta era raţionamentul obişnuit la astfel de rase.

Dar de unde ştiau că pe *Enterprise* se aflau creaturi diferite de ei? O problemă, gândi el, care bântuise

omenirea multă vreme. Dacă erau atacaţi de o civilizaţie inteligentă, atunci fondatorii ei trebuie să fi avut o orientare filosofică radical deosebită de cea a Federaţiei. Kirk privi suprafaţa deasupra căreia se aflau, privi cum se frământă şi se sfâşie, privi şi încercă să-şi imagineze ce fel de fiinţe puteau vieţui acolo.

Cum arătau oare?

Vocea lui Sulu îl trezi din contemplare.

— Am stabilit noii parametri, domnule.

Ofiţerul părea mulţumit de sine. Având în vedere cantitatea infimă de energie pe care o avusese la dispoziţie şi efectul pe care îl obţinuse, avea şi motive să fie.

— Perigeul nostru a crescut simţitor.

Kirk dădu din cap aprobator. Cel puţin nu-şi mai făceau griji că ar putea pierde altitudine, încât să se prăbuşească în fierberea de dedesubt.

Acum puteau rămâne acolo, sus, să aştepte.

Raportul locotenentului Uhura era mai puţin încurajator.

— Niciun răspuns la apelul nostru de ajutor, domnule. Nu cred că avem suficientă energie pentru ca semnalul să ajungă la Baza Stelară 23. Şi nu avem speranţe că vreo altă navă s-ar putea afla în această zonă.

Kirk dădu cu tristeţe din cap.

— Bine. Mai încearcă, locotenente.

Întoarse, capul către banca de date.

— Spock, a apărut ceva nou în legătură cu radiaţiile care se abat asupra noastră?

Ofiţerul unu ridică privirea şi săltă din umeri.

— Numai că sunt mai complexe decât tot ce am întâlnit eu în cariera mea ştiinţifică. Ca armă, nu pare să fie extraordinar de eficientă, dar pare produsă de un creier amorf, alienat. Şi totuşi, există unele nuanţe psihologice care mă determină…

— În momentul de faţă, mă interesează caracteristicile fizice, domnule Spock.

Vocea lui Scott răsună în intercom.

— Sala motoarelor către căpitanul Kirk.

— Aici Kirk, confirmă el. Ce se mai întâmplă acolo, Scott?

Inginerul şef nu încerca să-şi ascundă epuizarea din voce.

— Am înlocuit toate circuitele avariate şi le-am scurtcircuitat pe cele nereparabile.

— Or să reziste dacă încercăm să le forţăm, Scotty?

— Destul de mult, căpitane. Nu asta e problema. Putem funcţiona destul de mult cu energia de impuls, înainte ca celulele de avarie să cedeze. Atunci pornim reactoarele sau… Rezervorul se va goli destul de repede, domnule.

— Ştim, Scotty. Ai făcut ce ai putut. Închid.

Analiză mental situaţia. Trebuia economisită mai multă energie. S-ar putea să fie nevoiţi să facă o ultimă încercare, în ciuda avertismentului lui Spock. Şi vor avea nevoie de fiecare erg pe care îl puteau furniza celulele de rezervă.

— Uhura, răreşte semnalele de ajutor. Emite câte un semnal la fiecare zece minute.

— Să reduc şi distanţa, căpitane?

— Nu.

Frecvenţa trebuia să fie de ajuns.

— Emite cu putere maximă fiecare semnal… altfel sunt mai rău decât inutile.

— Da, domnule.

— Domnule Arex, închide senzorii de scanare a planetei.

— Radiografierea vizuală este deja imposibilă, căpitane, răspunse navigatorul. – Făcu semn în sus, către vizorul său – ochii nu mi se mai potrivesc pe dispozitivele optice.

— Iar eu nu mai ajung la butonul pe care l-am răsucit acum cinci minute, adăugă Uhura, cu o notă de alarmă în voce. Întinsese mâna către butonul cu pricina, ridicându-se pe vârfuri, dar tot nu ajungea. Ce blestemăţie! Dacă nu s-ar micşora şi mai mult, s-ar putea descurca. Dar dacă mai scădeau în înălţime? Nu avusese mustrări de conştiinţă pentru că ordonase închiderea scuturilor, acestea se dovediseră ineficiente. Dar dacă nu reuşeau să se smulgă de pe orbită şi de sub influenţa misterioasei radiaţii, aveau oare să se contracte într-atât încât să nu mai poată

controla aparatura?

Căută cu disperare un miracol. Ce faci mai întâi când te afli în ceaţă? Rămâi pe loc, aşa cum rămăsese el, şi stabileşti nişte puncte de reper.

Activă intercomul.

— Kirk către cabinetul medical.

— Cabinetul medical, veni răspunsul binecunoscut, dar plin de îngrijorare. Cabinetul medical – aici McCoy, Jim.

— Bones, trebuie să-mi dai nişte răspunsuri. Ştiu ce ni se întâmplă, dar trebuie să ştiu cum şi de ce ni se întâmplă.

— Vino în laborator, Jim. Şi Spock. Tocmai voiam să vă chem. S-ar putea să am ceva…

Deşi parcurseseră drumul în fugă, dură mai mult ca de obicei să ajungă la laborator. Nu pentru că s-ar fi mişcat mai greu, sau nu s-ar fi simţit în putere, dar acum nu depăşeau un metru înălţime.

McCoy trebui să-i strige ca să-l poată vedea. Doctorul stătea lângă un taburet metalic rotativ, de care se folosea ca să poată ajunge la instrumentarul aflat mai sus. Aparatura aflată deasupra consolei cu instrumentarul îi era la fel de imposibil de atins ca şi suprafaţa planetei de sub ei.

Arătă către vizorul laserului de pe consolă, apoi se trase într-o parte ca să-i facă loc lui Kirk. Din fericire, acesta avea un mecanism care-l putea ridica sau coborî. Kirk aruncă o privire, nemulţumit de dimensiunile lentilelor vizorului.

Lentila era împărţită pe jumătate. Diferenţa dintre ţesutul sănătos şi cel afectat de radiaţii era evident.

McCoy explică, totuşi, plin de speranţă:

— Acesta este ţesut prelevat din mâna mea – cel aflat în dreapta, Jim. Dar asta nu contează. Ţesutul normal se află în stânga.

Kirk mai privi o dată lamela, apoi murmură.

— Atunci teoria lui Spock se confirmă. Noi ne contractăm.

— Fără nicio îndoială, Jim. De asta greutatea noastră a rămas aproape neschimbată şi nu plutim în aer când ne mişcăm. Numărul de atomi a rămas acelaşi.

Bombardamentul radiaţiilor îi face să se contracte, reducând diametrul orbitei electronilor. La fel cum s-a întâmplat cu dilitiul. Nu în aceeaşi măsură, sau poate că structurile organice au mai multă elasticitate. Altfel ne-am fărâmiţa ca nişte figurine de sticlă. Cel puţin sper că nu vom ajunge la asta.

Privi întrebător către Spock.

— N-aş putea însă să dau asigurări cu privire la un efect pe care nu l-am întâlnit niciodată.

— Sunt de acord cu tine încuviinţă ofiţerul unu. Este un fenomen cu adevărat unic. Şi foarte interesant. Aş dori să-l pot studia mai mult timp…

— Numai că nouă nu ne-a rămas prea mult timp, îi reteză McCoy entuziasmul.

— O descriere riguroasă, chiar dacă nu foarte ştiinţifică, doctore. Părerea mea este că procesul se accelerează.

Kirk se desprinse în sfârşit de imaginea deprimantă oferită de microscop. Capriciile naturii erau întotdeauna însoţite de inevitabil şi niciun fel de logică nu le putea învinge.

— Cât ar putea să mai dureze?

Spock îşi roti privirea prin laboratorul care căpătase dimensiuni uriaşe, reflectând la întrebarea căpitanului.

— Ar putea dura la infinit. Având în vedere că distanţa dintre orbitele electronilor şi nucleu este aproximativ la fel de mare ca distanţa dintre stele, chiar dacă ritmul contracţiei continuă să crească o să dureze o vreme până să… dispărem complet.

Se lăsă o tăcere de moarte.

— Doctore McCoy!

Toţi trei întoarseră capetele şi o văzură pe asistenta Chapel ivindu-se din spatele unui şir de cuşti.

— Doctore, este vorba despre animalele experimentale. Devin prea mici pentru a le mai putea ţine în cuşti. Mai ales în cele cu pereţii din sârmă.. Cobaii au scăpat deja toţi.

Asistenta ridică mâna în care ţinea un cobai şi-l arătă. Era perfect proporţionat şi dimensiunile lui păreau normale

în comparaţie cu ei.

— Uitaţi-vă cât de mici au devenit, continuă ea. La fel s-a întâmplat şi cu peştele-halo. Este cât un mormoloc.

Ea întoarse capul şi arătă spre acvariu. Micul înotător abia se vedea, la fel de colorat ca întotdeauna, cu inelul lui strălucind în toate culorile curcubeului, deşi acum abia avea mărimea unei verighete.

— Şi asta, remarcă McCoy sarcastic, se spune că este o creatură sensibilă la cea mai mică modificare survenită în mediul ambiant.

Pufni dispreţuitor.

— Asta contribuie la sporirea încrederii în Centrul Medical al Flotei Stelare.

— Nu fiţi prea critic, doctore, îl temperă Spock. Nimeni nu ar fi putut să prevadă situaţia aceasta cu totul ieşită din comun.

McCoy respiră de câteva ori adânc şi aruncă o privire semnificativă către Spock. Atenţia acestuia fusese însă atrasă în altă parte. Privea fix la o bandă metalică ce atârna pe braţul asistentei Chapel. Se apropie şi privi curios spirala de metal strălucitor.

— Christine, ce compoziţie are podoaba asta a ta?

Chapel clipi nedumerită privindu-şi braţul.

— Mi-a fost confecţionată de Cavalerii Armurieri de pe Libra IV. Este o podoabă dintr-un aliaj banal.

Ea lăsă braţul în jos şi cercul de metal alunecă de pe mână cu multă uşurinţă. Brăţara părea acum cât un colier.

— De ce te interesează, Spock? se miră McCoy. Nu ştiam că te preocupă bijuteriile.

— O clipă, te rog, doctore. Nu calităţile estetice mă preocupă acum. Aliaj de metal confecţionat de cavaleri, repetă el. Un aliaj artificial. Şi totuşi, uniforma pe care atârnă a rămas ajustată pe corp. Uniforma ta, uniformele noastre ale tuturor sunt ţesute din xenilon pe bază de alge, după câte ştiu.

— Desigur. Toate uniformele personalului de pe navele Flotei Stelare sunt confecţionate din xenilon, întări McCoy,

fără a reuşi însă să înţeleagă unde voia să ajungă ofiţerul unu.

Dar Kirk începea să bănuiască deja.

— Cred că înţeleg la ce te referi, Spock. Uniformele s-au micşorat proporţional cu noi, deci…

— Exact, căpitane. Aş fi mai sigur că teoria mea este reală…

Cum privea spre acvariu, păşi brusc spre masa pe care se afla acesta.

— Cred că acesta este încă un exemplu.

Se căţără pe taburet. Se întinse şi băgă mâna în apă, de unde scoase o bucăţică de coral, care se desprinsese din grupul compact.

— Animalele, coralii vii, sau contractat la fel ca noi, şi tot aşa şi restul de obiecte confecţionate din material organic. Dar obiectele aflate în acvariu, pietrişul de pe fund, rămân neschimbate şi la dimensiunile normale.

— Înţeleg. Deci se confirmă – numai materia organică este afectată, spuse McCoy. Dar atunci cum…?

— Fii atent, doctore, continuă Spock, coborând de pe taburet, impulsurile de unde determină înfăşurarea moleculelor spirale. Singurele lanţuri moleculare anorganice pe care le ştim sunt cele din dilitiul cristalin, care sunt aproape analoage ca structură cu moleculele organice.

— Elicoidele duble ADN din nucleul fiecărei celule din corpul nostru, rosti Kirk citând din manualul de biologie al Academiei. Dar citatul nu limpezea nedumeririle.

Se încruntă.

— Bănuiesc că trebuie să ne considerăm norocoşi, Bones. Unele din cristalele de dilitiu s-au autodistrus atunci când structura lor internă s-a desfăşurat în loc să se contracte. Dacă am fi fost supuşi aceluiaşi efect, am fi fost acum grămăjoare de gelatină împrăştiate pe podea.

McCoy ridică din umeri.

— Până la urmă tot acolo ajungem, Jim. Nu sunt sigur că nu aş prefera să ajung aşa, decât candidat la circul de

pureci.

Cum stătea rezemat de consola computerului, lui Kirk îi veni o idee.

— Bones, ce se întâmplă atunci când ADN-ul se contractă până la limita extremă?

— Nu cred că lanţurile de molecule se rup, Jim, aşa cum spune Spock.

Se rezemă şi el de consolă, alături de căpitan.

— Presupun că, pur şi simplu, încetează să se mai înfăşoare.

— Ei bine, dacă e aşa, atunci putem calcula limita până la care ne vom contracta. Nu are cum să fie infinită.

— Tot ce se poate, admise Spock. Mă duc să introduc problema în banca de date.

Kirk şi McCoy răsuciră scaunul rotativ până ce acesta se înălţă la nivelul consolei computerului. Spock se căţără pe el şi se apropie cu precauţie de tastatură. Clapele erau acum atât de mari încât trebuiau apăsate cu palma, în loc de deget. Dar lui Spock nu-i veni greu să le manevreze.

— Tocmai mi-a venit în minte încă ceva ce ar trebui calculat, strigă Kirk către ofiţerul de pe consolă. Câtă vreme putem spera să ne menţinem controlul asupra navei?

— M-am gândit şi la problema asta, căpitane. Computerul va calcula limita dincolo de care nu vom mai putea controla butoanele şi aparatura.

— Aş mai adăuga, căpitane, şi propunerea de a fi atenţi pe unde şi cum mergem. Trebuie să ţinem cont că greutatea noastră a rămas cam aceeaşi, în ciuda dimensiunilor reduse. Greutatea este, deci, concentrată pe o suprafaţă de sprijin mai mică. Ar fi periculos să călcăm pe o suprafaţă de sticlă, de exemplu. Ar puteajă se spargă.

— Se pare că avem nevoie de ceva timp să calculăm.

— Ocupă-te tu, Spock. Eu mă întorc pe puntea de comandă.

— Iar eu cred că ar trebui să fac unele pregătiri, Jim, spuse McCoy. Ţinând cont de ritmul în care ne contractăm,

vor apărea în curând accidente. Poate nu tocmai de genul celor sugerate de Spock, dar asemănătoare.

— Ia măsuri, Bones. Spock, raportezi imediat ce ai primele rezultate.

— Da, căpitane.

Drumul înapoi către punte păru lung de câţiva kilometri, cu toate că se aşteptase la asta. Kirk anticipase şi o schimbare în peisajul camerei de comandă. Cu toate acestea, când dădu cu ochii de ceea ce devenise locul de joacă al unui uriaş, rămase şocat. Păşi cu grijă către scaunul său, gândind rapid, aproape cu furie.

În timp ce minutele şi centimetrii se scurgeau, întregul personal ştiinţific de pe *Enterprise* se luptau cu timpul, încercând să găsească o cale de a reveni la normal, sau cel puţin de a opri contracţia, care urma să-i ducă la pierderea controlului asupra navei.

Cunoşteau cauza: radiaţiile slabe, ciudate, emise de suprafaţa planetei, de care nu se puteau îndepărta. Puteau calcula acum în ce măsură se contractau.

Dar nu se întrezărea nicio soluţie. Nu puteau identifica nici măcar tipul radiaţiilor.

Intercomul bâzâi insistent.

Kirk întinse mâna pentru a deschide butonul, dar nu ajunse. Îi trebui să se întindă mai tare după el. Braţele i se scurtaseră continuu în ultima oră. Aceasta este partea cea mai îngrijorătoare a procesului de contractare. Trebuia să-ţi ajustezi mereu simţurile la noile dimensiuni. Câţiva dintre membrii echipajului suportau aşa de greu continua schimbare încât fuseseră trimişi la cabinetul lui McCoy pentru a li se administra sedative.

— Aici Spock, căpitane, răsună vocea de la celălalt capăt.

Era o nebunie să speri că ofiţerul unu găsise vreo soluţie miraculoasă. Din nefericire, nicio speranţă nu se împlinea de data asta.

Raportul avea o nuanţă accentuată de pesimism.

— Nu numai că ritmul de contractare nu pare să se oprească, domnule, dar se pare că este posibil să continue,

până la limita la care nu ne mai putem adapta.

Cu gândul la faptul că nu mai ajunsese la butonul intercomului Kirk întrebă grăbit:

— Câtă vreme crezi că vom mai putea menţine controlul navei, domnule Spock?

— Aş putea afirma, veni răspunsul îngrijorat, că, în ciuda oricăror măsuri de miniaturizare a comenzilor şi cu toată capacitatea noastră de a proiecta noi sisteme de ecranare, vom pierde controlul efectiv al acestei nave în momentul în care vom măsura aproximativ un centimetru.

După o pauză, vocea continuă:

— În momentul de faţă am aproape o treime dintr-un metru înălţime, căpitane. Mă străduiesc să utilizez absolut toate resursele băncii de date a computerului… câtă vreme voi mai putea opera cu el..

Capitolul IV

Ora care urmă fu o cursă disperată, desfăşurată în condiţii extrem de grele – pentru reducerea dificultăţilor –

oră în care inginerii constructori de pe *Enterprise* munciră din răsputeri pentru a pune la punct un întreg arsenal de aparate miniaturizate, care până la urmă tot aveau să se dovedească inutile.

Scări cu rotile şi tobogane; dispozitive pentru manipularea simultană a butoanelor şi clapelor la care nu se mai putea ajunge – o mulţime de dispozitive sofisticate.

Fusese, aşa cum era de aşteptat, o bătălie pierdută. În cele din urmă, toate operaţiunile şi energiile, cu excepţia celor care menţineau condiţiile de mediu, fură direcţionate către păstrarea controlului asupra a două secţiuni: puntea de comandă şi motoarele.

Kirk se rezemă în scaun şi privi în sus către consola băncii de date, unde Spock alerga, dintr-o parte în alta, manipulând aparatele cu o energie neobosită, Dar, în ciuda faptului că folosea deja noile aparate miniaturizate, Kirk putea să-şi dea seama că ofiţerul unu nu avea să mai reziste multă vreme.

Până la urmă avea să devină atât de mic încât nu o să mai poată citi afişajul ecranelor uriaşe. Peste câteva minute nu va mai putea utiliza vizorul.

— Spuneai că un centimetru este punctul critic, Spock?

Spock veni la margine, se aplecă cu grijă şi strigă în jos:

— Ce spuneaţi, căpitane?

— Când vom ajunge la dimensiunea critică de un centimetru?

— Conform ritmului prezent de contractare, aş aproxima la treizeci şi două de minute, căpitane.

Kirk dădu din cap că a înţeles, apoi îşi aminti de o problemă al cărei răspuns nu îl aflase.

— Cât de mici vom deveni în cele din urmă, domnule Spock?

— Un moment, căpitane.

Spock îşi îndreptă atenţia către panoul cu aparate. Analizând multitudinea de leviere şi butoane, schiţă un plan de atac. Începu cu un triunghi roşu aflat în imediata sa apropiere, îşi croi apoi drum de-a curmezişul panoului

înţesat de butoane. Era foarte îngrijorat de faptul că greutatea lui le-ar putea deteriora, dar, din fericire, stirenul îl suportă cu bine.

Secundele se scurgeau. Apoi, o serie de cifre uriaşe apărură pe ecranul principal aflat în faţa lui. Spock le studie rapid şi reveni la marginea consolei. Răspunsul nu făcea parte din categoria celor pe care îi plăcea să le dea.

— Nu dispunem de date suficiente pentru a calcula limita finală de contracţie cu precizie, căpitane. Dar am un proiect privitor la timpul necesar unei analize complete a fenomenului de unde elicoidale, care ar putea conduce la o soluţie şi o metodă pentru a inversa procesul.

— Grozav, Spock... continuă cercetările!

— Aş continua, căpitane, dar există o piedică. Timpul necesar unei astfel de analize este estimat între şapte şi opt ani. Şi cum nouă ne-au rămas numai câteva ore...

Sulu auzi răsunând cuvintele fatale în imensitatea camerei de comandă şi-şi încleştă pumnii de neputinţă şi furie. Se întoarse la consola sa, pe care se plimba acum, butoanele devenind tot mai greu de manevrat. Rămase cu privirea aţintită pe ecranul principal. Imaginea reflecta încă aceeaşi zonă frământată de pe planeta de dedesubt.

Niciun bărbat din familia sa nu murise în felul acesta! Strămoşilor săi le-ar fi fost ruşine să vadă cum unul de-al lor cădea fără luptă, fără să lovească măcar o dată. Trebuia să existe o cale, orice cale...

— Treci peste analiza aceea, domnule Spock îi ordonă Kirk ofiţerului unu.

Întoarse capul şi privi la ceasul uriaş, agăţat cu grijă de spătarul scaunului de comandă. Ceasul se odihnise cu puţină vreme în urmă la mâna sa, dar, ca toate celelalte obiecte din material anorganic, cu excepţia dilitiului, rămăsese la dimensiunile sale normale.

Ore – nici măcar de ore nu era vorba, dacă ritmul contractării continua să se accelereze. Dispuneau de douăzeci şi nouă de minute. Douăzeci şi nouă de minute înainte de a deveni prea mici pentru a controla nava

Enterprise.

Duse mâinile pâlnie la gură şi strigă către grupul de oameni care se agitau prin camera de comandă.

— Toată lumea să lucreze la sistemele miniaturale de control. Acesta este singurul lucru pe care îl putem face..

— Ar mai fi ceva, căpitane.

În timp ce restul echipajului continua să-şi vadă de treburile lui, Kirk şi Spock se răsuciră către locul de unde venea vocea, şi priviră cu capul mult pe spate către marginea uriaşă a consolei computerului. Peste margine stătea aplecat Sulu şi se uita la ei. Vocea lui era disperată.

— Domnule, cer permisiunea să trimitem un fascicol laser către suprafaţa de dedesubt, imploră el, apoi se întoarse la aparatele lui fără să mai aştepte răspunsul căpitanului.

Sulu se aplecă asupra unui ac de la un cadran pentru măsurarea timpului, care îi ajungea până în talie. Folosindu-se de greutatea concentrată a corpului său, nu avu probleme cu manipularea uriaşului levier. Dar mintea îi era în altă parte. Cum nu primise niciun răspuns de la cei aflaţi jos, se aplecă din nou către marginea consolei.

— Zece secunde, domnule, lăsaţi-mă să-l folosesc numai zece secunde şi o să distrugem…

— Ce să distrugi, domnule Sulu? Analizele senzorilor arată că undele necunoscute provin dintr-o regiune care are un diametru de câţiva kilometri. Am putea bombarda regiunea aceea ore întregi, fără să nimerim sursa care generează radiaţiile. Nu dispunem de suficientă energie pentru a alimenta laserul timp de câteva ore. Nu avem nici pentru câteva minute.

Sulu stătea în picioare lângă cadranul care indica timpul şi se străduia să-l convingă pe căpitan,

— Ce rost are să stăm aşa şi să aşteptăm, domnule. Să aşteptăm o moarte *reductio ad absurdum* în cel mai adevărat sens al cuvântului? Doar un fascicol, căpitane, să vedem ce se întâmplă.

Preocupat să-l convingă pe Kirk, Sulu uită cu desăvârşire

de cadranul timpului. Acul înregistră o ultimă bătaie şi-l izbi pe Sulu peste picioare, măturându-l de pe consolă.

Sulu se rostogoli în faţă, reuşi să se prindă cu disperare de marginea consolei, apoi căzu pe podea. Se auzi o bufnitură puternică. Izbitura părea să fie fatală, dar nu era.

Kirk şi Arex se repeziră către ofiţerul căzut. Mişcările, care dovedeau că acesta este încă în viaţă, indicau totodată că era grav rănit. Se ţinea cu mâinile de piciorul drept şi gemea de durere.

— Fir-ar să fie… aah!

— Uşurel, locotenente.

Kirk desprinse cu grijă mâinile lui Sulu de pe piciorul rănit, îl pipăi uşor. Tresări când atinse un punct dureros şi văzu faţa locotenentului contorsionată de durere.

— Are piciorul fracturat, murmură Kirk către Arex.

— Să luăm legătura cu cabinetul medical?

— Mda… Cu cât îl ducem mai repede, cu atât mai bine. Deşi, cred că Bones este deja ocupat până peste cap, Să-i confecţionăm nişte atele improvizate.

— Încearcă să nu mişti piciorul, Sulu. Te ducem la cabinetul medical imediat.

Ofiţerul încercă să-i întoarcă zâmbetul, dar abia reuşi o grimasă uşoară.

— Bine că n-am căzut în cap, căpitane. Capul nu mi-l puteam fractura, nu?

— Ceva tot ţi-ai fracturat.

Kirk privi spre locul unde căzuse Sulu. Corpul lui greu, compact, făcuse o scobitură în metalul neted.

— Cred că astea sunt destul de bune, căpitane.

Arex îi arătă două benzi scurte de metal, din cele folosite la confecţionarea sistemelor miniaturizate. Pregătise şi câteva centuri confecţionate din material organic pentru câţiva dintre membrii echipajului.

Kirk întinse uşor piciorul lui Sulu, care se strădui să-şi înăbuşe durerea. Dar n-aveau încotro. Aşeză atelele de-a lungul lui, apoi se apucă să-l bandajeze. Bandajele erau greu de mânuit.

— Nu puteai să găseşti un bandaj dintr-un material mai uşor, locotenente, mormăi el.

— Îmi pare rău, căpitane, răspunse Arex. Nu am găsit nimic mai potrivit în rezervele aflate pe punte. Sunt toate din materiale anorganice şi, ca urmare, au rămas la dimensiunile normale.

— Adevărat, Arex.

Kirk strânse mai tare centura. Interesant cum unele nimicuri deveniseră deodată indispensabile – şi lipseau. În timp ce altele, ca de exemplu centurile acestea, se dovedeau extrem de importante. Se trezi deodată dorindu-şi ca nava să fi avut la bord câţiva cai.

Termină de bandajat piciorul rănit al lui Sulu. Ajutat de căpitan şi de navigatori, Sulu reuşi să se ridice. Kirk şi Arex formară un scaun din braţele lor pentru a-l transporta.

— Să-l ducem la cabinetul medical.

Kirk aruncă o privire în jur. Lângă ei se strânsese un cerc de curioşi.

— Toată lumea înapoi la posturi.

Păşind cât puteau de repede, dar cu grijă, cei doi îl purtară cu chiu cu vai pe ofiţerul rănit până la uşile camerei de Comandă, care păreau să se afle la kilometri depărtare.

— Cum te simţi, Sulu? întrebă Kirk răsuflând din greu, în timp ce se îndrepta spre ascensor.

Se pricepea foarte bine să, dea ordine, dar nu să şi mângâie pe cineva. Doctorul McCoy avea să compenseze nepriceperea sa.

— Mă simt îngrozitor, domnule, răspunse Sulu gemând. Dar o să treacă.

Se strâmbă de durere, căci se lăsase din greaşală pe piciorul fracurat.

— Ce bine ar fi fost dacă senzaţiile de durere s-ar fi diminuat o dată cu dimensiunile noastre.

Ajunseră la uşile ascensorului, unde întâmpinară dificultăţi. Nu se întâmplă nimic, nici atunci când se rezemară de pereţii metalici. Uşile refuzau să se deschidă. Arex se miră foarte tare. Trecură câteva secunde până ce

Kirk să-şi dea seama despre ce era vorba.

— Sezorii care vizualizează corpurile. Am devenit prea mici pentru a-i activa – raza trece pe deasupra capetelor noastre.

Îl lăsă pe Arex să-l sprijine pe Sulu, în timp ce el căută un obiect mai lung. Toate obiectele păreau să fie ori prea mari, ori prea mici, până ce dădu peste o bucată de metal de o formă ciudată.

Era subţire, cu ţepi, îndoită în formă de U… unul dintre acele de păr ale locotenentului Uhura.

Îl trase după el până la uşile liftului, îl ridică şi îl plimbă dintr-o parte în alta pe deasupra capului. Niciun rezultat. Îl mai plimbă o dată, sărind în sus – şi de data aceasta uşile imense se deschiseră.

Puse acul de păr la subţioară pentru a-l folosi la, uşa următoare, apoi îl ajută pe Arex să-l deplaseze pe Sulu.

Situaţia din cabinetul medical era şi mai deprimantă decât în camera de comandă. Kirk fu şocat de numărul de răniţi aflaţi aici, mulţi fiind instalaţi pe podea, pe bucăţi de burete. Faptul că multe din pături şi cearşafuri erau confecţionate din substanţe naturale, rezolva oarecum problema. Acestea rămăseseră în cantităţi proporţionale cu numărul tot mai mare de pacienţi care nu depăşeau, în momentul de faţă, înălţimea de optsprezece centimetri.

McCoy şi asistenta Chapel făceau tot ce puteau pentru a-i îngriji pe răniţi. Când numărul de cazuri începuse să crească alarmant, doctorul dispersase personalul medical în toate sectoarele navei. Era mult mai practic, gândise el, decât să aducă toţi răniţii la cabinetul medical, iar în felul acesta asistenţa medicală era asigurată în toată nava, indiferent cât de tare s-ar fi micşorat.

Deşi unele departamente de pe *Enterprise* erau mai predispuse la accidente decât altele, un mare număr de pacienţi veneau încă la cabinetul medical pentru tratament.

Chapel îi remarcă imediat pe noii veniţi şi îi făcu semn lui McCoy. Doctorul îi adresă un zâmbet încurajator unui tehnician de la departamentul comunicaţii şi, împreună cu

Chapel, veni în întâmpinarea celor trei.

Le arătă un pat gol, unde să-l aşeze şi îngenunche să-l examineze pe ofiţer.

— Ce s-a întâmplat? Nu, lasă-mă să ghicesc… e vorba de o căzătură. De ce oamenii nu iau înălţimea în serios, Jim?

— Picior fracturat, îl informă Kirk. A căzut, e adevărat… de pe consola computerului.

Kirk se răsuci încet şi cercetă încăperea, aproximând numărul de răniţi.

— Aş putea să te întreb şi eu acelaşi lucru.

McCoy se aplecă asupra lui Sulu, plimbând un dispozitiv miniatural improvizat peste piciorul rănit.

— Un caz asemănător cu celelalte. Tot mai multe accidente sunt produse de căzături.

Îşi agăţă dispozitivul de centură şi se apucă să desfacă atelele improvizate.

— Fractură multiplă. Cum aţi reuşit să-i întindeţi piciorul?

— Am tras de el, răspunse Kirk.

— În ce priveşte tratamentul aplicat răniţilor, manierele, tale lasă de dorit, Kirk. Dar aţi procedat corect.

— Dacă am putea folosi un laser pentru sudarea oaselor, murmură Chapel.

Cum Kirk o privea întrebător, ea continuă.

— Am miniaturizat majoritatea instrumentelor posibile, căpitane, dar n-am avut timp chiar pentru toate. Erau mult prea multe.

Asistenta se lumină la faţă.

— Ia stai puţin. Doctore McCoy, ce părere aveţi despre laserul pe care îl foloseam pentru tratamentul urechii interioare? Nu l-am putea folosi acum pentru tratamentul fracturilor?

McCoy ridică ochii de pe piciorul pacientului său şi se gândi o clipă.

— Cred că nu este greu de manevrat. Dar să lucrezi cu el asupra oaselor… nu cred… ba da, e mai bun decât atelele. În momentul de faţă, orice încercare merită să fie făcută.

Se uită la Sulu.

— N-am mai remediat o fractură din primul an de studenţie. N-am niciun chef să mă apuc iar de învăţat, chiar dacă aş avea destule cazuri pentru practică. Sigur că da, să încercăm, se entuziasmă el. Dispozitivul se află sus, pe raftul cu instrumente chirurgicale.

— Îl aduc eu, se oferi Chapel.

După plecarea ei, ceilalţi îşi îndreptară atenţia către Sulu. McCoy se apucă să le explice ce s-ar întâmpla dacă femurul cu fracturi multiple ar fi lăsat să se vindece de la sine.

Laboratorul căpătase aspectul Canionului Zion de pe Terra, cu pereţi de stâncă albi şi cenuşii închizând cerul deasupra unor pâraie înguste. Chapel nu avea nevoie de hartă ca să găsească raftul.

De pe un taburet rotativ, se căţără pe o masă, apoi pe marginea acvariului, după care sări pe marginea sertarului deschis. Tot felul de obiecte fuseseră împrăştiate în zonă, căci personalul le scosese în grabă din containere în clipa când îşi dăduseră seama că încep să se micşoreze.

Câteva minute de căutări zadarnice o făcură pe asistentă să creadă că McCoy se înşelase cu privire la locul unde se afla laserul. Mai apoi zări, însă, tubul lung, neted, într-o margine a sertarului. Îl scoase din cutia lui. Aparatul se putea ţine în mână cu uşurinţă – un aparat medical sofisticat, de mărimea unui nasture mic.

Instrumentul dispunea de contoare proprii. Asistenta se dădu un pas înapoi, să verifice indicatorii energetici mai la lumină şi se împiedică. Piciorul îi alunecă pe câteva bucăţi de plasture, acum mari cât nişte corturi împachetate, şi era cât pe aci să scape laserul din mână. Agitându-se să-şi recapete echilibrul, căzu pe spate în acvariu.

Căzătura îi tăie respiraţia. Chapel se luptă să şi-o recapete, înotând pe spate, cu laserul în mână. La început, incidentul păru numai neplăcut. Laserul era bine izolat şi apa nu-l afecta. Avea să iasă din acvariu…

Abia după ce-şi recăpătă stăpânirea de sine şi suflul, fu cuprinsă de panică. Lateralele înalte de sticlă ale acvariului se dovediră imposibil de escaladat. Iar ea nu era tocmai

cea mai grozavă înotătoare de la bordul navei. Trebui să lupte cu sine însăşi să nu înceapă să se zbată în apă şi să ţipe disperată. Se strădui să înoate uşor şi să strige după ajutor fără să se lase cuprinsă de isterie.

Mulţi dintre pacienţii aflaţi în sala principală erau sub influenţa sedativelor, aşa că era relativ linişte. Altfel, Kirk şi ceilalţi n-ar fi auzit-o niciodată.

Arex se întorsese în camera de comandă, dar Kirk şi McCoy erau acolo şi auziră strigătele. Kirk îl lăsă pe doctor, care era epuizat, să-l supravegheze pe Sulu şi porni în fugă către laboratorul secundar.

Chapel obosise deja – nu avea cum să-şi odihnească picioarele, iar unul dintre braţe avea dubla misiune de a contribui la menţinerea ei la suprafaţă şi de a ţine laserul – când Kirk reuşi să-şi dea seama unde se află. Se căţără, urmând acelaşi traseu, şi reuşi să ajungă în curând pe sertarul de deasupra acvariului.

Nu avea cum să intre după ea, căci astfel ar fi avut amândoi nevoie de ajutor. Şi nici nu vedea vreun obiect pe care să i-l arunce drept plută. Trebuia să găsească ceva în sertar…

Un colac enorm de fir metalic, folosit în chirurgie, îi atrase atenţia. Desfăşură o parte din el – în mâinile lui firul părea acum de dimensiunile unui cablu electric – făcu un laţ la un capăt şi i-l aruncă lui Chapel.

Ea înotă disperată către el. Reuşi să-şi introducă mâinile şi capul prin laţ. Kirk izbuti, în cele din urmă, s-o scoată afară. Un minut mai târziu, Chapel se afla alături de el, tuşind şi respirând din greu. Kirk găsi un petic de bandaj în sertar şi i-l puse pe umeri. Chapel nu mai tremura aşa de tare. Peştele-halo era un peşte de apă rece.

— De-acum nu mai ai voie să faci alpinism, Chapel. S-a înţeles?

Asistenta nu-l luă în seamă. Se căuta în zadar prin buzunare. Fusese prea greu să şi înoate, să şi ţină laserul, aşa că…

— S-a înţeles, căpitane, zâmbi ea, scoţând, în sfârşit,

laserul.

Amândoi coborâră pe podea, îndreptându-se apoi către cabinetul principal. McCoy studie aparatul fără să scoată o vorbă. Kirk aştepta îngrijorat, cu ochii ţintă la el.

— Ce este, Bones? Crezi că n-o să meargă?

— Dacă te referi la faptul că încă mai funcţionează, răspunsul este da, spuse McCoy. Nu asta mă preocupă. În mod normal, acest instrument este inclus într-un mecanism mult mai complex, care este, însă, acţionat cu ajutoul unor butoane de mărime normală. Nu m-am folosit niciodată de el în mod direct – pentru că, bineînţeles, contactele sunt prea mici pentru mâinile noastre. Sper să reuşesc să-l manevrez corect.

Doctorul privi către Sulu.

— Din păcate, nu am cum să ştiu decât când îl folosesc. Chapel, îndepărtează, te rog, celălalt picior al locotenentului.

McCoy improviză un suport stabil pentru laser. La început cu precauţie, apoi cu siguranţă crescândă, el acţionă delicatele butoane de control.

Din când în când, se îndepărta puţin de pacient şi se uita spre Kirk.

— Ar trebui să meargă, Jim, deşi nu pot să fiu încă sigur. Am înlocuit de multe ori instrumentul acesta cu alte dispozitive. Mi se pare ciudat acum să lucrez direct cu el.

Următoarele cuvinte le adresă locotenentului.

— Sulu, dacă simţi vreo durere, sau dacă ai vreo senzaţie ciudată, să-mi spui imediat, s-a-nţeles? Nu face pe stoicul – cum te deranjează ceva, ţipă cât poţi!

Sulu aprobă cu o mişcare a capului. Nu era momentul potrivit pentru glume. McCoy respiră adânc, privi insistent spre Kirk, apoi atinse un buton, aflat lateral. O rază albastră lumină brusc spaţiul dintre lentilele aparatului şi piciorul pacientului. Atinse pielea învineţită, în zona unde McCoy sfâşiase ţesătura uniformei.

— Deocamdată nu simt nimic, raportă Sulu, neîntrebat.

McCoy se aplecă deasupra laserului şi îşi fixă ochii în

vizor, reglând câteva dispozitive. O mişcare extrem de uşoară a fascicolului luminos fu singurul rezultat vizibil. Treizeci de secunde, patruzeci – McCoy atinse un alt buton şi fascicolul de lumină dispăru.

— Gata, locotenente, mişcă piciorul.

Sulu îl privi neîncrezător. Strânse din dinţi şi ridică încet piciorul. Văzând că-l poate mişca cu uşurinţă, încordarea îi dispăru. Îl îndoi uşor, apoi, devenit mai încrezător, îl mişcă în toate direcţiile.

— Tot mă mai doare puţin, doctore.

McCoy pipăi zona tratată.

— Aici?

— Nu… nu… da, acolo… acolo mă doare.

McCoy mai palpă puţin rana, apoi îl puse pe Sulu să întindă piciorul şi luă din nou laserul. Ajustă încă o dată aparatul şi activă fascicolul de lumină, plimbându-l pe piciorul locotenentului.

— Ia încearcă acum, Sulu.

Ofiţerul îi dădu ascultare, mişcându-şi piciorul în toate direcţiile.

— Nu mă mai doare, doctore. Numai că parcă pulsează şi am o senzaţie de căldură.

— Este normal. Nu, îl opri pe Sulu, care voia să se dea jos din pat, mai stai puţin şi odihneşte-te.

— Am nevoie de el, doctore, spuse încet Kirk. Cât trebuie să mai stea aici?

— Vrei să spui că ai nevoie de el în camera de comandă?

McCoy se uită mustrător la Kirk.

— Tu nu ai sentimente caritabile, Jim?

— Încerc să gândesc pozitiv, Bones. Dacă avem o şansă cât de mică să scăpăm de aici, atunci am nevoie de cei mai buni oameni la comanda navei.

— Îmi pare rău, dar pe Sulu nu-l poţi avea încă. Nu osul de la piciorul lui mă îngrijorează – acesta este perfect refăcut. Dar, uneori, tratamentele forţate au efecte asupra corpului. Rănile grave nu sunt singurele care pot crea stări de şoc. Nervii şi vasele de sânge din zonă au nevoie de

timp ca să se adapteze la încetarea bruscă a crizei. După aceea, va fi perfect sănătos. Dar mai înainte trebuie să se odihnească puţin.

McCoy desprinse cu grijă laserul de pe platforma improvizată.

— Christine, vrei să muţi tu platforma? Urmează să încercăm cu şoldul lui Soiinski.

Se întoarse către Kirk.

— Scuză-ne, Jim, am multe cazuri pe care vreau să probez aparatul.

— Nicio problemă, Bones.

Kirk coborî privirea către Sulu.

— Sunt încântat să socotesc ideea lui Chapel de a folosi laserul acela un adevărat noroc, locotenente, dar…

— Comentariile de genul acesta ar putea duce la o criză de autoritate.

Sulu îi adresă un zâmbet larg.

— Înţeleg, domnule. Dar acum sunt prea încântat de rezultate ca să-mi pese.

Kirk vru să spună ceva, dar fu întrerupt de o voce. Întoarse, capul şi-l zări pe Spock, îndreptându-se spre el.

— Am rezultate noi, căpitane. Am obţinut datele privitoare la ritmul actual de contracţie a moleculelor.

— Şi ce ai aflat? întrebă Kirk curios, pregătit să audă orice.

Emoţia lui Spock se dovedi justificată.

— Factorul a scăzut cu 32,9.

Kirk efectuă rapid nişte calcule în minte, apoi comentă nemulţumit.

— Asta înseamnă că o scădem până la o şaisprezecime de centimetru.

Spock încuviinţă din cap, apoi rosti calm:

— Da, căpitane. Deşi este încurajator să ştim că nu vom ajunge chiar cât nişte fire de praf, vom depăşi totuşi limita care ne-ar permite să exercităm un control efectiv asupra navei. O înălţime de la care vom contempla lumea – şi ceea ce ne-a mai rămas din viaţă – cu mult interes.

Kirk tăcu, privirile lui Sulu şi Spock continuând să fie aţintite asupra lui. Se gândi la propunerea făcută puţin mai înainte de Sulu. Evenimentele se derulau prea repede. Dacă era posibil să economisească energia necesară asigurării mediului vital, poate în urma închiderii tuturor celorlalte sectoare ale navei, ar putea să încerce să bombardeze spaţiul de dedesubt.

Nu, pur şi simplu nu mai dispuneau de atâta energie. Nu pentru bombardament. Dar aveau energie pentru altceva – pentru o ultimă încercare.

Dacă tot urmau să moară, atunci locul nu conta prea mult.

— Ai hotărât un plan de acţiune, căpitane? comentă Spock, cunoscând expresia concentrată de pe faţa prietenului său.

Kirk nu-l auzi.

— Domnule Spock, ai putea calcuia centrul aproximativ al zonei de emisie a radiaţiilor?

— Este o treabă destul de uşoară, căpitane. Dar acela nu este în mod obligatoriu locul de unde provin radiaţiile.

— Ştiu asta, Spock.

— Atunci, aş putea să întreb pentru ce vrei să-l calculez?

Kirk ridică din umeri, cu privirea pierdută în direcţia unde McCoy şi Chapel stăteau aplecaţi deasupra laserului, încercând să repare oasele altui ofiţer.

— Este un loc la fel de bun ca oricare altul pentru un bombardament.

În timp ce Spock rămase să digere această declaraţie nesperată, Kirk se îndreptă către o proeminenţă metalică, aflată în apropiere. Aceasta avea o suprafaţă flexibilă, mărginită de butoane, un intercom manual uriaş. Dar se putea folosi de el mai repede decât dacă s-ar fi căţărat la intercomul instalat pe perete.

Folosindu-se de greutatea concentrată a corpului său, Kirk reuşi cu destulă uşurinţă să acţioneze butonul de punere în funcţiune. Dar, a-şi face vocea suficient de puternică pentru a activa microfonul, era o cu totul-altă

poveste. Trebui să se aplece şi să răcnească în microfon cu toată forţa plămânilor săi.

— Kirk către sala motoarelor. Scotty, mă auzi?

Urmă un moment de linişte, apoi se auzi vocea inginerului şef, slabă de tot – dar distinctă şi uşor de înţeles.

— Foarte slab, domnule.

— Adu o echipă în camera de teleportare! răcni Kirk. Ne-au mai rămas douăzeci de minute în care mai putem controla nava, inclusiv teleportoarele.

— Câte persoane urmează să fie teleportate, căpitane?

— Una singură, Scott. Eu!

— Bine, căpitane, răspunse Scott serios. Nu vă faceţi probleme… improvizăm noi ceva.

Kirk apăsă butonul de dezactivare şi închise intercomul.

— Ne întâlnim în camera de teleportare, domnule Spock. Între timp, vezi dacă poţi să improvizezi un aparat de emisie-recepţie de dimensiuni reduse. Poate să fie orice, chiar şi un dispozitiv de semnalizare acustică. O să transmit telegrafic, dacă e nevoie.

— Am înţeles, căpitane.

— Nu întârzii mult. Doar cât să mai fac un control pe puntea de comandă şi să stabilesc instrucţiunile finale.

— În ordine, căpitane.

Uhura, Arex şi ceilalţi primiră anunţul cu calmul lor obişnuit. Aveau un avantaj – nimic din ceea ce le spunea Kirk nu constituia o surpriză pentru ei.

Mai exista un singur lucru pe care îl puteau face pentru a opri radiaţiile îndreptate împotriva lor. Dacă în spatele acestui atac exista o formă de inteligenţă, atunci trebuia să fie posibil ca radiaţiile să fie îndepărtate din direcţia lui *Enterprise.*

Cum nu existase însă nicio tentativă de a intra în contact cu nava lor, Kirk presupunea că va întâmpina o atitudine ostilă, dusă la nivel de paranoia, din partea unei astfel de inteligenţe. În cazul acesta, numai o confruntare directă ar putea fi singurul lucru care i-ar putea convinge pe „ceilalţi”

de intenţiile paşnice ale vizitatorilor lor. Avea să coboare el însuşi pe planetă şi avea să-i caute.

Alternativa era să aştepte, inactiv, să fie redus la dimensiunile unui fir de praf.

Dintr-un admirabil simţ de prevedere, uşa camerei de teleportare fusese înţepenită în poziţie deschisă, iar ochiul senzorului fusese acoperit cu un disc metalic. Apropiindu-se de consola teleportorului, Kirk îi zări pe Scott şi Gabler, care meştereau la baza acesteia. Ceva mai încolo, Kyle dădea de zor instrucţiuni unei echipe de lucrători. Încercau să prindă un cablu de consolă, unul din capetele acestuia fiind deja legat de unul dintre levierele unui aparat.

O cercetare rapidă îl duse la concluzia că era vorba de levierul manual care activa teleportarea. Din fericire, acesta se deplasa vertical. Dacă deplasarea levierului ar fi fost pe orizontală, problemele ar fi fost mult mai mari.

Celălalt capăt al cablului fusese întins până în dreptul unui grup de membri ai echipajului, ce aşteptau răbdători.

Kirk îl bătu uşor pe umeri pe Scott. Inginerul şef întoarse capul şi reuşi chiar să zâmbească puţin, deşi faţa îi strălucea de broboane de sudoare.

— Terminăm imediat, căpitane. Încă mai putem manevra butoanele. Numai viteza normală de acţionare ne va pune ceva probleme, dar ne descurcăm noi.

— Bine, Scott.

Kirk ridică privirea şi urmări cablul care urca sus, sus de tot, până la mânerul levierului, care arăta acum ca un arbore uriaş, înclinat peste marginea consolei.

— Cred că înălţimea noastră în momentul de faţă este cam de cinci centimetri, spuse Scott. Bănuiesc că vom reuşi să păstrăm controlul timp de încă cincisprezece minute, mai mult nu.

— Atât va trebui să fie suficient, Scotty.

Kirk dădu cu ochii, de Spock, care stătea aplecat deasupra unei grămezi de materiale. Se apropie de ofiţerul care se ridicase în picioare, trăgând după el firul unui microscop şi nişte unelte miniaturizate în mare grabă.

Instrumentul cu aspect de cutie pe care îl înmână căpitanului, părea că o să se desfacă în bucăţele dintr-un moment în altul. Când îl luă, Kirk fu încântat să constate că era mult mai solid decât părea.

— Inestetic, dar funcţional, căpitane, îl asigură Spock. N-am putut confecţiona unul mai bun într-un timp atât de scurt.

— Este bun, Spock. Mulţumesc.

— E cam de zece ori mai mic decât unul normal, căpitane, continuă să se scuze Spock pentru improvizaţia nu prea reuşită. Şi nu pot să garantez distanţa la care bate. Cum o să te putem localiza, dacă aparatul nu dă rezultate?

— Nu mai dispunem de timp, Spock, aşa că lăsăm acestă problemă să se rezolve de la sine.

Kirk se întoarse şi strigă:

— Scotty, pentru drumul înapoi, programează o teleportare automată. Dacă e să găsesc ceva acolo, jos, zece minute or să fie de ajuns.

— În ordine, domnule, încuviinţă Scott. Facem chiar acum programarea.

Strigă la câţiva membrii ai echipajului, care se ocupau cu instalarea unui alt cablu.

— Hei, voi de acolo – Johnson, Massachi, Nikkatsu – lăsaţi puţin cablul acela şi daţi-mi o mână de ajutor.

Cei chemaţi se grăbiră să execute ordinele.

— Mă tot frământă o idee, căpitane, i se adresă Spock, pe care o tot analizez de când m-am apucat de lucru aici. Teleportorul funcţionează pe baza unor date privitoare la structura moleculară a corpului. Oare acestea se mai potrivesc acum, cu înălţimea pe care o ai?

— Există posibilitatea să nu mă mai potrivesc informaţiilor pe care le deţine teleportorul, admise Kirk, dar în cazul acesta nici n-o să pot pleca nicăieri – sau o să pot pleca în toate direcţiile, pe bucăţele. Vom afla foarte curând. De acum în cincisprezece minute, oricum n-o să mai conteze dacă teleportorul mă va aduce înapoi, sau nu. Pregătiţi energizarea!

Kirk se îndreptă către platforma teleportorului. Spock îi ieşi în cale.

— Căpitane, îmi permiteţi să vă urez… Spock ezită, lucru neobişnuit la el. Sper că, până la urmă, logica… mult noroc, domnule, încheie el, stânjenit.

Cei doi îşi strânseră mâinile cu putere. Apoi Kirk se îndreptă în grabă către platoul metalic uriaş.

Spock îl privi lung, câteva clipe, apoi porni către cablu. Lui Kirk îi trebui ceva timp până să se caţere pe treapta ce ducea pe platformă.

Odată ajuns, se întoarse cu faţa spre ei şi le făcu semn cu mâinile.

Frământat de o mie de gânduri, Scott abia îl auzi pe Spock, care striga la el.

— Ce este?

— Căpitanul ne-a făcut semn să energizăm, domnule Scott.

Să energizeze. Avea o misiune de îndeplinit. Mai întâi primul cablu, apoi fură ajustate cele două tuburi. Spock se plasă în faţa lui Scott, apucând cu ambele mâini de cablu. Viteza era foarte importantă acum. Cinci secunde, zece…

— Trageţi, băieţi, trageţi! Trageţi din răsputeri!…

Şirul de figurine de pe podea se trase înapoi. Cablul începu să se întindă. Încordându-se, milimetru cu milimetru, trăgeau cu toţii de cablu. Efortul le încordă muşchii, care stăteau să plesnească, şi părea că o să le smulgă braţele din umeri.

Levierul începu să coboare. Încet de tot, dar cobora. Apucând de celălalt cablu, oamenii se încordară din nou, pentru a activa un alt buton.

Pe platforma teleportorului, apăru o cascadă de lumini multicolore. Culorile erau normale, valurile de culoare se rostogoleau cu viteză normală, aveau formă normală – totul era normal, cu excepţia faptului că facicolul era incredibil de *subţire.*

Lumina învălui complet silueta aproape invizibilă de pe platformă. Imaginea se tulbură, ’ deveni transparentă –

efectul obişnuit al teleportării…
…şi dispăru.

Capitolul V

Deşi îl văzuse de la o depărtare de kilometri întregi, peisajul nu-i părea deloc străin lui Kirk. Imediat ce se materializă pe terenul acoperit cu zgură, începu să studieze împrejurimile.

Surpinzătoare era vegetaţia, care continua să supravieţuiască, în pofida frământărilor ameninţătoare ale scoarţei. Rădăcini verzi-maronii şi arbuşti sfidau lipsa umidităţii şi ameninţarea ploilor de sulf.

Kirk sesiza toate acestea în mod conştient, ca şi frământarea şi mugetul crestelor fumegânde de deasupra lui – dar mai exista ceva, ceva nelămurit şi tulbure. Nu era vorba despre cerul roşietic, încărcat cu nori de cenuşă, nici de stratul de funingine de sub paşii lui. Era ceva mai mult decât atât. Ca şi cum…

Simţea o pierdere în greutate, greutatea braţului său drept, greutate pe care ar fi trebuit să o simtă în muşchi şi în articulaţii, dar pe care n-o simţea. În loc de asta, simţea în palmă greutatea minusculei cutii de metal, confecţionată de Spock.

Doar câteva clipe se scurseseră din momentul în care acesta i-o înmânase. Zâmbi.

Bănuielile lui Spock în legătură cu memoria teleportorului se adeveriseră – dar nu aşa cum îşi imaginaseră ei. În loc ca teleportorul să opereze cu dimensiunile sale reduse, acesta acţionase asupra celulelor corpului său şi-l forţase să i se adapteze – Kirk revenise la dimensiunile normale.

Un fascicol de lumină intensă izbucni de pe o înălţime aflată în depărtare, mătură valea ca un tăvălug, apoi dispăru într-o scobitură a terenului. În dreapta lui, apăru un alt fascicol, direcţionat în jos, luminând un perete din apropiere.

Rotindu-şi privirea, zări o încrucişare de fascicole care se întâlneau undeva, într-un punct pe care nu-l putea vedea din locul în care se afla. Porni în direcţia aceea.

Ridică mâna în care ţinea emiţătorul şi strânse bine pumnul. Dacă îl scăpa, se îndoia că l-ar mai fi putut găsi în stratul de cenuşă şi sfărâmături. Concentrându-şi privirea

asupra lui, reuşi să desluşească butonul de activare, pe care îl apăsă uşor, cu unghia.

În depărtare, izbucni brusc un huruit care crescu repede în intensitate. Era un huruit înfundat, ca un cutremur subteran ce se deplasa cu mare viteză. Unul dintre vulcanii aflaţi în spatele lui, erupse violent.

Kirk aruncă numai o privire rapidă în direcţia vulcanului. În momentul de faţă, îl preocupa mai mult semnalul sonor, abia auzit, din palma sa. Vorbi în receptor, sperând ca transmiţătorul improvizat să ajusteze sunetul vocii lui la celălalt capăt.

— Kirk către *Enterprise. Enterprise*... mă auziţi?

Nu primi niciun răspuns. Poate că cei de pe navă încercau să vorbească cu el, dar urechile sale nu percepeau sunetul atât de slab al vocilor lor. Continuă să transmită, cu speranţa că cel puţin ei îl puteau auzi.

— Cred că avem răspunsul la problema noastră. Se pare că fascicolul emis de teleportor e în stare să redea dimensiunile normale ale corpurilor noastre. Nimic nu garantează că, odată reveniţi la bord, procesul de contractare n-o să continue, dar, cel puţin, câştigăm timp.

Continua să nu primească niciun răspuns. Puse transmiţătorul în buzunar. În locul acela, panta era mult mai abruptă şi trebuia să o escaladeze. Erupţiile pereţilor văii erau, de asemenea, tot mai violente şi avea nevoie de ambele mâini, în caz că ar fi căzut. Un cutremur mai puternic fu cât pe aci să-l trântească la pământ.

Cantităţile de praf şi cenuşă din aer sporiseră şi respira cu greu. Apoi, fără să audă vreun sunet, sau să observe altă schimbare, fascicolul de lumină aflat paralel cu direcţia de deplasare, clipi pe neaşteptate. Cercetă din priviri valea şi pantele munţilor din depărtare. Ţesătura de raze observată mai înainte se îndesise. Scoase transmiţătorul din buzunar şi încercă încă o dată să ia legătura cu nava.

— Kirk către *Enterprise*, mă auziţi?

De data asta, primi un răspuns. Slab şi foarte piţigăiat, dar foarte uşor de recunoscut.

— Te auzim, căpitane, spuse Spock. A trebuit să reglăm nivelul energetic de la blocul de comunicaţii ca să putem înregistra mesajul tău. Transmiţătorul improvizat are mai puţină putere decât mi-am imaginat.

— S-a întâmplat un lucru extraordinar. Dacă e să ne luăm după măsurătorile senzorilor, bombardamentul cu radiaţii îndreptat împotriva navei a încetat.

— Cred că ştiu care este motivul, rosti Kirk, spre uimirea celorlalţi.

Dar, înainte să mai poată spune ceva, simţi o mişcare sub tălpi, şi pământul se cutremură. Urmă apoi un scrâşnet puternic şi, de data aceasta, Kirk îşi pierdu echilibrul.

Încercă disperat să se ţină pe picioare, dar se prăbuşi, alegându-se doar cu o stare de ameţeală, apoi pericolul trecu. În ciuda strădaniilor sale, transmiţătorul îi zburase din mână. Se aplecă, căutând cu disperare, în timp ce asupra lui se năpusti un val de cenuşă fierbinte şi bucăţi de lavă.

Căută transmiţătorul câteva minute în şir, dar nu reuşi să-l găsească. Ploaia de lavă se înteţise, iar genunchii îi erau sfâşiaţi de zgârieturi şi arsuri. Era mai prudent să se îndepărteze de locul acela. Se afla aproape de vârful unei pante şi spera să găsească un loc mai ferit pe versantul opus.

Porni să escaladeze creasta, mergând pe brânci. Uneori, bucăţi de cenuşă fierbinte îi cădeau pe haine. Încă nu putea vedea ce se afla în locul de întretăiere a fascicolelor de lumină, acum stinse.

La un moment dat, un bulgăre de lavă – care se mai răcise puţin şi se solidificase în cădere – explodă în apropierea lui. Bulgărele cântărea cam o sută de kilograme. Nici nu era nevoie de o greutate mai mare ca să-l facă fărâme. N-avea rost, acum, să-şi dorească o umbrelă de aliaj dur şi nici să se gândească în ce fel să evite ghiulelele de foc.

Cu toate astea, îi venea cam greu să le ignore.

Urmă încă un cutremur puternic. De data aceasta,

izbitura nu-l mai luă pe neaşteptate, reuşind să-şi menţină echilibrul. O fisură largă de un metru se căsca în stânga lui, obligându-l să-şi modifice traseul. Chiar dacă nu ar fi fost limita de timp pe care şi-o impusese, nu credea că un om putea rezista mai mult pe suprafaţa aceea frământată. Mai curând sau mai târziu, tot avea să fie lovit şi lăsat fără cunoştinţă, sau urma să-şi rupă vreun picior în nenumăratele şanţuri şi crăpături care crestau solul.

Ajunse pe creastă, pregătit să dea cu ochii de o imagine ciudată – dar nu îndeajuns de pregătit pentru şocul la care fu supus.

În scobitura unei văi cu pereţi abrupţi, nu mai departe de câţiva metri de baza pantei pe care se afla, se ridicau zidurile unui oraş. Turnuri zvelte şi poduri arcuite erau puternic luminate din interior, întreaga suprafaţă a metropolei fiind înţesată de o reţea de şosele acoperite.

Într-o parte se aflau stadioane şi un amfiteatru imens, în timp ce în partea opusă se ridica un complex de fabrici, uriaş. Peisajul era punctat, din loc în loc, de parcuri şi lacuri, iar în jurul oraşului se succedau fâşii de pământ cultivat, dispuse în cercuri concentrice, ferme agricole şi zootehnice. Era, din toate punctele de vedere, unul dintre oraşele cele mai minuţios organizate, dar şi cele mai ciudate, pe care Kirk le văzuse vreodată. Se deosebea de marile oraşe de pe Pământ şi de pe planeta Vulcan, şi de celelalte colonii ale lumii, doar într-o singură privinţă.

Întreaga suprafaţă a oraşului era de dimensiunile unei singure încăperi mai mari de pe *Enterprise.*

Se aşeză pe creastă, în stratul de cenuşă, şi rămase cu privirea aţintită la imaginea de dedesubt, desprinsă parcă dintr-o carte de poveşti. Turnul cel mai înalt al oraşului i-ar fi ajuns doar până la brâu.

Cum stătea, privind fascinat, un nou şir de cutremure zgudui ţinutul. Era sigur că turnurile delicate şi podurile arcuite ale minusculului oraş se vor prăbuşi, dar acestea abia tresăriră uşor. Probabil că totul fusese construit pe fundaţii flexibile, concepute să facă faţă la constantele

cutremure ce bântuiau planeta.

Dar noul val de cutremure despică solul în zona agricolă cea mai îndepărtată de oraş. Kirk ar fi putut păşi cu uşurinţă peste şanţul care se căscase, dar acesta era suficient de larg pentru a înghiţi chiar şi cea mai mare dintre clădirile oraşului, şi chiar mai rămânea loc! În timp ce stătea acolo şi privea, un braţ al canionului se mişcă asemeni unei bolţi de lumină cafenie, întinzându-se încet spre oraş.

Era uşor să înţeleagă că dăduse peste o civilizaţie inteligentă care, în ciuda dimensiunilor ei minuscule, stăpânea suficiente cunoştiinţe ştiinţifice pentru a imobiliza *Enterprise.* Deşi el fusese cel ameninţat, el şi echipajul lui, avu un moment de teamă că ar fi putut strivi vreo fermă aflată mai departe de oraş, atunci când trecu peste creastă. Se abţinu cu greu să nu ridice talpa pentru a verifica.

Trebuia să intre imediat în legătură cu locuitorii acelei localităţi. Era evident că intelectul acestora nu era direct proporţional cu dimensiunile lor. Studie planul metropolei şi hotărî că cel mai bine era să se apropie cât mai mult de centrul oraşului.

Kirk se ridică şi porni cu grijă pe pantă în jos, îndreptându-se către una din fermele unde locuinţele erau mai rare.

Păşind în jos, pe pantă, simţi binecunoscutele furnicături ale pielii.

— Nu, nu…!

Îşi reprimă strigătul. Cele zece minute trecuseră, iar teleportorul, programat, îl readucea la bordul lui *Enterprise.* Îl străfulgera un gând îngrozitor.

Oare telepotorul păstra încă în memorie dimensiunile actuale? Sau avea să se materializeze în forma redusă din care plecase?

Era prea târziu să oprească acţiunea teleportorului, prea târziu să mai schimbe ceva, prea târziu să-şi facă probleme. Vederea i se tulbură. Avu o clipă de ameţeală şi

dezorientare, apoi totul reveni la normal. Se afla din nou la bordul navei sale.

Kirk îşi privi corpul. Avea încă dimensiunile sale normale. Coborî de pe platformă şi privi în jur, nerăbdător.

— Scotty, Spock…

Nu auzi niciun sunet, niciun răspuns. Poate că, de la înălţimea sa, nu le putea percepe vocile.

Se apropie, grăbit, de consola teleportorului şi cercetă locul unde, cu zece minuta mai înainte, echipajul instalase cablurile.

Rămase o clipă pe loc, examinând firul subţire care încă atârna de levierul teleportorului, minunându-se, dintr-o nouă perspectivă, de ingeniozitatea lui Scott şi a asistenţilor săi. Se lăsă în genunchi şi se apucă să cerceteze cu cea mai mare atenţie podeaua, dar nu găsi nici urmă de echipaj.

Doar nu se contractaseră la dimensiuni microscopice! Asta ar fi depăşit cu mult limita maximă de o şaisprezecime de centimetru, calculată de Spock.

Ştiind că automatele aveau să-l aducă înapoi pe navă, plecaseră probabil în alt sector, unde fusese nevoie de ei. Pe puntea de comandă, poate.

După ce, la dimensiuni reduse, parcursese kilometri întregi, era o plăcere să străbată acum distanţa până la punte cu o viteză care-i părea, de-acum, supra-umană. Uşa era încă înţepenită în poziţie deschisă, iar discul de metal încă obtura lentila senzorului.

O privire rapidă îi arătă imediat că instrumentele de pe console funcţionau încă. Energia de impuls era încă suficientă, deci, pentru secţiunile vitale ale navei. Dar nu vedea pe niciunul din membrii echipajului.

Peste tot se aflau însă dovezi ale activităţii lor. Pârghii pentru manevrarea butoanelor, fire legate de leviere, cabluri duble legate la alte aparate, de felul celui folosit pentru manipularea levierului teleportorului, scări minuscule şi tobogane confecţionate din benzi metalice.

Dar peste tot plutea o linişte stranie. Se auzeau doar

clinchetul, pocnetele uşoare ale releelor care continuau să funcţioneze şi bâzâitul uşor al aparatelor aflate sub tensiune. Şi – se concentră mai tare – ce mai era?

Un fel de mieunat slab, piţigăiat, abia auzit, venea dintr-unul din sertare. Aplecându-se, încercă să-şi dea seama dincotro se aude şi abia la urmă zări şirul de siluete de mărimea unor furnici, care îşi făcu apariţia din spatele carcasei unui aparat.

Se lăsă în genunchi şi se uită mai de-aproape. Siluetele minuscule căpătară trăsături pe care le cunoştea prea bine, dar erau atât de mici, incredibil de mici.

— Scotty, tu eşti?

Scott privea în sus, chinuindu-se să vadă pe deasupra degetelor lui Kirk, către faţa acestuia, pe care o întrezărea proiectată pe fundal ca un nor rozaliu, uriaş.

Scott duse mâinile pâlnie la gură şi strigă din răsputeri:

— Hei, căpitane, pentru Dumnezeu, fii atent pe unde calci!

Kirk dădu uşor din cap, apoi îşi apropie faţa de podea, ca să poată ajunge la nivelul echipajului său miniatural. Scott şi ceilalţi se dădură înapoi, nervoşi. Avuseseră impresia că se prăbuşeşte un munte.

— Sunteţi cu toţii teferi?

Scott se clătină pe picioare şi îşi acoperi urechile cu mâinile.

— Hei, uşor, căpitane, vrei să ne surzeşti?

Kirk coborî vocea într-atât încât o reduse, după părerea lui, la o şoaptă uşoară. Dar, pentru echipajul său, încă părea să sune ca un bubuit îndepărtat.

— Efectivul navei este complet?

— Suntem toţi, în afară de personalul auxiliar de la puntea de comandă, căpitane! strigă Scott. Se găseau la posturile lor când, după spusele ofiţerului care a fost martor ocular, au fost absorbiţi de o rază. Toţi care erau acolo. De aceea am adus tot echipajul aici, ca să menţinem nava în stare de funcţionare.

— Niciun fel de avertisment, nimic care să ne trezească

bănuielile – şi niciun fel de indiciu privitor la ce anume a cauzat dispariţia lor! Numai că a fost folosită tehnologia de teleportare.

Aceasta însemna sfârşitul atitudinii diplomatice. De acum, locuitorii oraşului miniatural nu aveau de ce să se mai aştepte la un tratament amical. Analizând comportamentul acestora faţă de *Enterprise* până în momentul de faţă, Kirk nu putea spera că membrii echipajului său erau supuşi unui tratament prea blând. Sulu avea să-şi vadă dorinţa împlinită, dacă mai era încă în viaţă.

Kirk se smulse gândurilor sale.

Întorcând capul, privi încă o dată spre ecranul principal. Acesta reflecta aceeaşi porţiune frământată a planetei. Memoria teleportorului avea să-i indice cu precizie locul unde fusese trimis puţin mai devreme. Putea să localizeze oraşul cu multă uşurinţă.

— Toată lumea să se îndepărteze din zona aparatelor de pe consolă, şopti către ceilalţi. Mutaţi-vă în capătul celălalt. Nu ştiu dacă locuitorii acestei planete dispun de alte sisteme de apărare în afara plasei de raze, dar au suficiente mijloace care să ne afecteze fizic. N-aş vrea să strivesc pe careva dintre voi.

În timp ce echipajul se îndepărta în mare grabă, dar mişcându-se extrem de încet, spre latura celalaltă a încăperii, Kirk se ridică în picioare şi se îndreptă către consolă. Căută din priviri unul dintre butoane, mult ieşit în relief – buton pe care Sulu, acum dispărut, îl rugase să-l folosească mai devreme.

Căpitanul activă dispozitivul de control, apăsă câteva butoane, apoi citi rezultatele afişate pe ecran.

Da, tunurile cu laser erau îndreptate în direcţia dorită. Da, exista încă suficientă energie de impuls pentru câteva salve. Dar atât era suficient pentru a transforma metropola aceea minusculă, împreună cu locuitorii ei beligeranţi, într-un pumn de pulbere.

Oricine, în locul lui Kirk, ar fi acţionat imediat, de teama

ca nu cumva să fie răpit şi el de un fascicol luminos. Oricine ar fi procedat astfel, dar nu *oricine* era căpitanul unei nave stelare.

Furia lui Kirk scăzu în intensitate datorită unui factor care nu putea fi trecut cu vederea: posibilitatea ca Sulu şi ceilalţi să fie încă în viaţă, undeva în filigranul acela de turnuri şi poduri suspendate.

Lăsă tunurile în poziţie de atac şi se mută la consola de comunicaţie a locotenentului Uhura, având grijă să verifice ca nu cumva Scott şi camarazii lui să se afle pe porţiunea dintre el şi consolă. După ce stătu o clipă pe gânduri, selectă frecvenţa undei de comunicare între specii, îşi formulă clar în minte ceea ce urma să spună, apoi rosti în microfon:

— Mesaj către locuitorii oraşului de pe planetă. Sper că mă auziţi şi că înţelegeţi ce spun. Însăşi supravieţuirea voastră depinde de asta.

Făcu o pauză, pentru a da posibilitatea unui eventual ascultător să regleze frecvenţa.

— Întreg arsenalul de arme de atac al acestei nave este reglat pe coordonatele oraşului vostru. În caz că vă îndoiţi că putem acţiona cu adevărat, am pregătit o demonstraţie.

Îşi verifică ceasul de la mână, numără secundele, apoi ridică privirea către ecran.

Lumina unuia dintre tunurile secundare izbucni, apoi dispăru în atmosferă. Pe suprafaţa planetei, alături de valea cu pereţi abrupţi, unde se afla oraşul, mai apăru o vale. Cu forţa ei, mult redusă faţă de cea normală, raza era destul de puternică pentru a distruge oraşul dintr-o singură lovitură. Turnurile luminate şi autostrăzile suspendate se cutremurară uşor încă o dată, din cauza unui nou cutremur artificial.

Kirk reveni la microfon.

— Aveţi la dispoziţie un minut pentru a-mi trimite înapoi, nevătămaţi, membrii echipajului, altfel veţi fi loviţi în plin, cu toată forţa armamentului nostru.

Lăsă canalul de comunicaţii deschis, punând o parte a

aparatului în poziţia „recepţie”, se întoarse la dispozitivul de tragere şi puse degetul pe butonul de declanşare. Inversase câmpul energetic. Acum, dacă desprindea degetul de pe declanşator, dacă era să fie smuls de la bord, tunul avea să se declanşeze.

Se gândi la posibilitatea de a distruge un întreg oraş. Descoperi că îi era imposibil să fie obiectiv, şi totuşi situaţia ajunsese în punctul în care, acolo jos, trebuia luată o decizie finală. Nu mai era responsabilitatea lui. Îşi tot repeta lucrul acesta. Sulu, Uhura, Arex, Spock – poate erau cu toţii deja morţi.

Aruncă o privire cronometrului. Trecuse jumătate de minut. Patruzeci de secunde… Apoi auzi o rafală de ţiuituri şi pocnituri dinspre dispozitivul de comunicaţii. Pe ecranul principal, imaginea se tulbură, înţepeni, apoi ecranul se lumină din nou.

Kirk putea vedea interiorul unei încăperi uriaşe – uriaşă pe ecran – cu un tavan imens, boltit. Pe un perete se zărea un panou înţesat de aparatură sofisticată. Un grup de creaturi îmbrăcate în uniformă era adunat în jurul acestora.

Una dintre fiinţele acelea păşi, pe neaşteptate, în faţă, blocând vederea către restul încăperii. Kirk credea că văzuse destui străini ca să fie pregătit pentru orice imagine, a oricărei rase.

Dar aspectul acestor creaturi era de neimaginat. Şocant.

Străinul era mascul, înalt pentru standardele lor, viguros, cu o claie de păr cenuşiu în vârful capului. Lui Kirk îi amintea în oarecare măsură de tatăl său.

Gulliver relatase fapte reale – numai că greşise amplasamentul geografic.

Kirk avu nevoie de un efort de voinţă pentru a-şi struni reacţiile.

Vocea individului era piţigăiată, dar hotărâtă, o voce plină de demnitate şi calm, care spunea foarte mult despre îndelungata experienţă a proprietarului ei ca lider al unei civilizaţii trăind în condiţii disperate.

— În numele locuitorilor planetei Terratin, rosti creatura,

îţi interzic să ataci acest oraş, căpitane Kirk.

Kirk se apleca spre microfon, încercând să adopte un ton cât mai sarcastic:

— Îmi interzici, după cele ce ai făcut împotriva oamenilor şi a navei mele?

— Eu sunt împuternicitul acestui oraş, rosti individul, foarte plin de sine, deci am o funcţie mai înaltă decât a ta.

— Regret, îl informă Kirk ironic, apăsând încă pe butonul fatal, dar funcţia de împuternicit nu este recunoscută în ierarhia Flotei Stelare.

Tonul liderului se înmuie considerabil.

— Noi suntem un popor de oameni mândri, căpitane. La fel de mândri ca şi voi. Noi nu acceptăm insulta, nici nu ne cerem scuze pentru acţiuni pe care le considerăm necesare, dar... – ezită, străduindu-se vizibil să găsească cuvintele pe care nu era obişnuit să le rostească – îmi cer scuze pentru neajunsurile create echipajului şi navei tale.

Neajunsuri!

— Pentru a vă consola, trebuie să spun că lumea aceasta conţine...

— Nu asta mă interesează pe mine acum, răspunse Kirk, tăios. Unde sunt domnul Spock, locotenent Sulu şi ceilalţi ofiţeri ai mei?

— Îţi ordon, începu împuternicitul, apoi se opri şi privi în jur, neajutorat. Nu... nu. Nu îţi ordon. Te rog să înţelegi, căpitane Kirk. Planeta noastră adoptivă e pe moarte, de ani de zile. Nicio navă a vreunei civilizaţii n-a mai trecut pe aici până la venirea noastră. Am încercat să vă relatăm despre soarta noastră din momentul în care aţi pătruns pe orbită, dar marile noastre antene de comunicaţie erau prea adânc îngropate sub straturile de lavă şi cenuşă. Eram... suntem disperaţi, căpitane. Trebuia să intrăm în contact cu voi, într-un fel. Singurul dispozitiv în stare de funcţionare care ne-a mai rămas şi care vă putea atrage atenţia asupra noastră era sistemul de apărare împotriva invaziilor.

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare, îl întrerupse Kirk. Ori îmi spui ce s-a întâmplat cu oamenii mei...

Împuternicitul se dădu brusc într-o parte… şi pe ecran apăru Sulu şi Arex, amândoi teferi şi nevătămaţi.

— Suntem aici, căpitane.

Vocea lui Arex era normală, relaxată.

— Ne aflăm în clădirea capitoliului din oraşul Terratin, domnule, explică Sulu. După cum probabil aţi bănuit, ne-au adus aici cu ajutorul teleportoarelor lor.

Kirk înţelese de ce nu procedaseră astfel de la bun început. Dacă locuitorii Terratinului ar fi încercat să intre în contact, transportând câţiva membrii ai echipajului de pe *Enterprise*, chiar şi un singur om ar fi fost de ajuns pentru a distruge nu numai staţia de teleportare, ci probabil întreg oraşul.

Se întreba dacă inginerii din Terratin ştiau că membrii echipajului reveneau la dimensiunile normale odată teleportaţi înapoi pe *Enterprise.* Aceasta era o problemă pe care era mai bine s-o lase nelămurită deocamdată. Important era că Sulu şi ceilalţi erau teferi.

Dar nu se simţi relaxat decât în clipa când inversă fluxul energetic, aducându-l la normal, putând astfel să ridice degetul de pe butonul roşu.

— Ce se întâmplă acolo, locotenente Sulu?

— Poţi vedea şi singur, căpitane.

Sulu se retrase din dreptul ecranului. Arex şi împuternicitul făcură la fel.

Imaginea se lărgi şi Kirk îi văzu pe McCoy şi Chapel în mijlocul unei mase de oameni, întinşi pe paturi împrăştiate în încăpere. Camera era plină de lume până la refuz, oameni cu înfăţişare normală, cu excepţia dimensiunilor lor. Mulţi dintre ei păreau să fi fost afectaţi de arsuri. Kirk duse mâna în mod involuntar către umăr, acolo unde unul dintre bulgării de cenuşă fierbinte îi arsese cămaşa. Nu era nevoie să-i spună nimeni care erau cauzele suferinţelor celor aflaţi în încăpere.

În timp ce privea pe ecran, imaginea tremură vizibil în urma unui nou cutremur. Cei din încăpere nu intrară, totuşi, în panică. Oamenii aceia erau obişnuiţi acum cu aceste

şocuri, dacă nu cumva era vorba de resemnare.

Imaginea se mută şi-l aduse în prim-plan pe Spock. Ofiţerul ştiinţific lucra ceva împreună cu câţiva băştinaşi. Părea că se străduieşte să repare un fel de aparat video cu un aspect extrem de demodat. Acum, că se liniştise, privitor la camarazii săi, Kirk dădu frâu liber curiozităţii.

— Domnule Spock!

Ofiţerul numărul unu ridică privirea.

— Cine sunt cei din Terratin? De unde au venit?

Ofiţerul numărul unu vorbi stând cu faţa spre ecran. Kirk îl auzea foarte clar.

— Este vorba despre o istorie mai neobişnuită, căpitane, începu el cu proverbiala lui rezervă. Din datele pe care am avut timp să le cercetez, se pare că aceştia sunt descendenţii echipajului unei nave ce s-a rătăcit. În ciuda diferenţelor de mărime, fac parte din aceeaşi rasă pământeană, ca tine. Deoarece ei socotesc a fi a zecea colonie, au numit această planetă *Terra Ten*[1]*,* denumire care, cu timpul, a căpătat forma alterată Terratin.

— Sună foarte plauzibil, domnule Spock, cu excepţia diferenţelor de mărime. Mă îndoiesc că vom găsi dovezi despre nave pământene care aveau un echipaj de o şaisprezecime de centimetru înălţime.

— Primii colonişti erau oameni de înălţime normală, continuă Spock. Radiaţiile acelea ciudate pe care le-au încorporat în sistemul lor defensiv sunt prezente în natură, într-un element trans-uranic, care se găseşte în cantităţi mari pe suprafaţa acestei planete. Acest sistem defensiv intensifică efectul de contractare al acestor radiaţii într-o măsură foarte mare.

— Efectului natural al acestor unde i-au trebuit câteva sute de ani pentru a reduce dimensiunile coloniştilor şi ale descendenţilor lor la mărimea actuală. Odată ce şi-au dat seama ce se întâmplă, ar fi putut, aşa cum am făcu noi, să calculeze dimensiunea limită până la care aveau să se contracte. Şi ar fi putut să creeze în timp aparatura şi

1Terra Zece

instrumentele de care aveau nevoie pentru a supravieţui.

Împuternicitul îşi făcu brusc apariţia pe ecran, alături de Spock.

— Nava coloniştilor era bine echipată, căpitane. Dar, cu toate că au avut la dispoziţie atâţia ani, pentru a se adapta la dimensiunile noastre actuale, strămoşii noştri au fost obligaţi să-şi concentreze toată energia pentru a asigura supravieţuirea descendenţilor lor. Din cauza concentrării asupra tehnologiei necesară supravieţuirii, multe alte deprinderi s-au pierdut, sau au degenerat – îndemânarea noastră de a construi echipamente de comunicare spaţială, de exemplu. Nu am putut nici să părăsim planeta, deoarece materialele necesare construirii unei nave au trebuit folosite pentru ridicarea acestei colonii. Navele coloniei erau proiectate pentru a efectua o călătorie cu sens unic. În momentul în care înaintaşii noştri au început să le descompleteze, pentru a construi primul oraş, navele nu au mai putut fi utilizate. A trebuit să ne construim un nou mod de viaţă pe această planetă, căpitane Kirk. A trebuit să ne adaptăm modificărilor continue ale dimensiunilor noastre, să creăm un nou sistem de apărare împotriva potenţialilor atacatori, să stăpânim natura instabilă a acestei planete. Nu am fost vizitaţi niciodată de nimeni, nimeni nu ne-a oferit niciun ajutor.

Imaginea tremură din nou, mult mai puternic, de această dată. Când cutremurul încetă, iar ţipetele copiilor aflaţi în încăpere se potoliră, împuternicitul vorbi din nou, cu vocea încărcată de emoţie.

— Dar acum, după cum vezi, căpitane, suntem, nevoiţi să căutăm ajutor din afară, pentru că suntem în situaţia de a pierde totul. Geologii primilor colonişti au ales regiunea pe care au socotit-o a fi cea mai stabilă din punct de vedere al activităţii seismice. Dar nici aici nu au fost feriţi complet de cutremure. Intensitatea lor a crescut alarmant în ultimele luni.

— Am început să căutăm cu disperare ajutor din afară. Şi ne-am străduit din răsputeri să intrăm în contact cu vreo

navă. Când nava *Enterprise* a pătruns pe orbită, am început să sperăm nebuneşte, în ciuda distrugerilor suferite de sistemul nostru de comunicaţie. Abia am reuşit să intrăm în contact cu voi acum, spuse el arătând cu mâna către stânga, datorită cunoştinţelor şi priceperii domnului Spock. Trebuia să intrăm în contact cu voi şi să vă cerem, să vă obligăm, dacă era nevoie, să ne ajutaţi. Mii de oameni aşteaptă de la mine o soluţie care să le salveze vieţile, căpitane Kirk. Să ştiţi că am ezitat, înainte de a folosi sistemul de apărare. Îmi cer din nou scuze pentru că în încercarea de a vă atrage atenţia asupra noastră, v-am creat probleme.

— Acţiunile voastre erau aproape să ducă la distrugerea navei, răspunse Kirk, tonul lui devenind ceva mai conciliant. Dacă nu aş fi descoperit din întâmplare că transportoarele voastre ne pot readuce la dimensiunile iniţiale, am fi pierdut complet controlul asupra navei. Asta ar fi însemnat sfârşitul nostru şi al speranţelor voastre de a fi ajutaţi.

— Repet, îmi pare rău, căpitane – răspunse împuternicitul, sfâşiat între mândrie şi disperare, date de situaţia în care se afla – dacă pentru a vă atrage atenţia am folosit prima regulă a politicii: „Acţionează după necesităţi, nu după cum este corect”. Crede-ne, nu am avut altă alternativă.

Făcu o pauză, după care orice urmă de aroganţă dispăru, făcând loc rugăminţilor fierbinţi.

— Nu ştiu cum să te implor, căpitane Kirk. De aceea, nu pot decât să-ţi cer să salvezi câţi poţi dintre oamenii mei. Eu şi consilierii mei am hotărât să ne folosim de sistemul defensiv pentru a intra în contact cu voi. Dacă ne porţi pică, vom suporta toate consecinţele. Oricum, insistăm să fim lăsaţi ultimii pe care îi vei lua la bord.

— Nu fi tâmpit, izbucni Kirk.

Îşi dădea seama că împuternicitul îi manipulează emoţiile cu o pricepere născută dintr-o practică îndelungată, dar asta nu avea mare importanţă. Nu într-un moment în care

viaţa întregii populaţii a unui oraş era în joc.

Uhura intrase în câmpul vizual al ecranului şi se uita la Kirk.

— Nu au avut altă cale, domnule. Nu au intenţionat să ne facă rău.

Kirk ajunsese deja la această concluzie, fără să-i fie sugerată. Dar mai erau unele lucruri ce trebuiau tratate cu prioritate, indiferent care ar fi fost sentimentele pe care cei din Terratin le-ar fi căpătat faţă de el.

— Nu pot să ajut pe nimeni în condiţiile de faţă, îi spuse împuternicitului, pe un ton hotărât. Nu pot să conduc nava de unul singur. Echipajul de pe puntea de comandă, pregătiţi-vă să reveniţi la bord. Ia măsurile necesare, locotenente.

Uhura încuviinţă şi dispăru de pe ecran.

— Oh… şi Uhura?

Ea îşi făcu din nou apariţia pe ecran.

— Terratin este o colonie pământeană. Asta înseamnă că au tehnologie din perioada Federaţiei, sau cel puţin anterioară Federaţiei. Nu cumva energia oraşului este furnizată de…?

— Dilitiu, căpitane?

Ofiţerul cu comunicaţiile zâmbi.

— Locotenentul Arex a verificat deja asta. Este cum aţi bănuit, căpitane.

Kirk îi întoarse zâmbetul.

— Împuternicitule, mai eşti acolo?

Liderul coloniei Terratin apăru imediat.

— Da, căpitane Kirk. Cel puţin, această problemă a fost anticipată. Ofiţerii dumneavoastră ne-au informat despre dificultăţile pe care le-aţi avut în această direcţie. Planeta aceasta conţine rezerve importante de dilitiu. Radiaţiile naturale de aici nu sunt suficient de puternice pentru a-i ataca structura internă, aşa cum fac radiaţiile sistemului nostru defensiv. Dispunem de o cantitate mare de cristale rafinate, care nu sunt folosite pentru funcţionarea oraşului. Asta încercam să vă spun mai devreme. Oamenii mei au

transportat deja o parte din cristalele mari într-un depozit din apropierea teleportorului nostru principal. Operaţiunea este aproape încheiată. Îţi stau la dispoziţie.

— Cred că-ţi dai seama, îl puse Kirk la încercare, că odată ce voi avea-tot echipajul la bord şi motoarele alimentate, cu energie, aş putea cu uşurinţă şi să vă distrug sistemul de apărare şi sa vă părăsesc.

— Este cât se poate de evident, căpitane Kirk.

Acesta fu singurul răspuns. Răspunsul direct şi sincer îl făcu pe Kirk să se simtă jenat că îi putuse măcar veni o astfel de idee.

— Atunci e în ordine. Locotenent Uhura?

Uhura reveni în faţa ecranului.

— Da, căpitane?

— Atâta vreme cât mai dispunem de energie, aş prefera să folosim propriile noastre transportoare. Computerul de pe Terratin are în memorie doar dimensiunile voastre actuale. Din moment ce tot veniţi la bord, ar fi bine să apăreţi cu dimensiunile voastre normale. Îmi trebuie cam două minute să cobor în sala transportoarelor. Cristalele de dilitiu sunt gata pentru a fi aduse la bord?

— Aproape gata, domnule.

— Spune-le celorlalţi să fie pregătiţi.

— Da, domnule!

În sala transportoarelor, întâmpină oarecare greutăţi. Judecase greşit rezervele de energie, pentru a folosi transportorul. Închizând însă toate dispozitivele de asigurare a mediului ambinant din câteva secţiuni, acum nepopulate, ale navei, reuşi să acumuleze cantitatea necesară funcţionării teleportorului. Rezerva nu avea să ţină la infinit dar, înainte de epuizarea ei, dilitiul avea să ajungă la bord şi urma să-şi remedieze sursele de energie.

Kirk studie imaginea de pe ecranul instalat în consola teleportorului şi se pregăti să acţioneze pentru recuperarea membrilor echipajului său. Aceştia se aflau într-o altă încăpere din clădirea capitoliului. Şi aceasta era plină cu oameni care căutau să se adăpostească de ploaia de foc

din exterior.

Imaginea tremură de câteva ori. De data aceasta, nu din cauza cutremurului, ci pentru că tehnicienii terratini mutau camera de luat vederi. În cele din urmă, imaginea se fixă asupra lui Spock şi a celorlalţi ofiţeri. Aceştia se pregăteau pentru a fi transportaţi, în timp ce terratinii aşezau în jurul lor cristale de dilitiu.

Cristalele păreau uriaşe în comparaţie cu înălţimea actuală a oamenilor. Dar, de fapt, aveau mărime normală şi Kirk ştia că ar putea ţine întreaga cantitate în palmă.

Continuau să sosească vehicole cu cantităţi tot mai mari de mineral vital. Kirk aşteptă până ce grămada de cristale risca să depăşească marginile platformei teleportorului.

— Deocamdată, atât cred că este suficient, Spock. Putem să mai luăm rândul următor. Pregătiţi-vă pentru transportare.

— Bine, căpitane.

Ofiţerul unu se întoarse către unul dintre tehnicienii terratini şi îi spuse ceva. Acesta încuviinţă şi se îndepărtă de platformă, dar Kirk îl auzi adresându-se celorlalţi.

Coloniştii plecară de lângă platformă. Spock se întoarse la locul lui în timp ce terratinii trăgeau camera de luat vederi.

— Sutem gata, căpitane. Poţi energiza când doreşti.

Kirk manevră instrumentele de control, privind spre consolă. Cilindrii de lumină, atât de familiari, se formară în jurul celor aflaţi pe platformă. Apoi privirea căpitanului se îndreptă către alcovul gol din faţa sa.

Curând, siluetele începură să se materializeze, la mărime normală, împreună cu masa neuniformă aflată la picioarele lor. Dilitiul era acum de mărimea unor pietricele, faţă de bolovanii de mai devreme. Kirk acţionă nişte butoane şi lumina din jurul siluetelor dispăru.

— Ce bine că ne aflăm iar la bord, căpitane, oftă Uhura, şi că am revenit la dimensiunile normale.

Kirk încuviinţă şi spuse grăbit:

— Aveţi mare grijă pe unde călcaţi. Abia am reuşit să

facem rost de dilitiul acesta. Culegeţi mai întâi cristalele acelea, apoi coborâţi.

Se aplecară imediat, cu toţii, în timp ce căpitanul se întoarse spre consolă şi deschise intercomul.

— Întregul echipaj să se prezinte imediat în camera de teleportare. Deplasaţi-vă pe lângă pereţi. Personalul normal dimensionat va lua măsurile de precauţie necesare.

Spock se apropie de el, ţinând în palmă preţioasele cristale de dilitiu. Acestea erau extrem de mici, comparativ cu imaginea oferită de ecran înainte.

— Terratinii ne pun la dispoziţie toată rezerva lor de cristale, căpitane. Exemplarele sunt cam mici, dar cred că ne vor furniza destulă energie pentru a alimenta nava, până ce vom putea coborî o echipă care să aducă altele.

Kirk încuviinţă, apoi privi dincolo de Spock.

— Domnule Sulu, preia comanda teleportorului, te rog. Domnule Arex, te deplasezi pe puntea B pentru a rezolva problema teleportoarelor de acolo. Ai grijă ca Scott şi inginerii săi să fie incluşi în prima grupă teleportată. Pe urmă, se vor ocupa ei de restul manevrelor de teleportare. După ce toată lumea a efectuat circuitul şi a revenit la dimensiunile normale, ai grijă ca Scott să formeze o grupă care să foreze, pentru a asigura cantitatea suficientă de dilitiu.

Zâmbi ironic.

— Cel puţin, nu e nevoie să mai prospectăm. Acesta este încă un ajutor din partea terratinilor.

— Scuză-mă puţin, căpitane.

Sulu începuse să regleze aparatele pentru transportul următor… dar cu mare încetineală.

— Ce facem cu terratinii? Populaţia oraşului se află într-o stare de panică pe care cu greu şi-o mai stăpânesc şi…

— Ai primit nişte ordine, Sulu.

— Da, domnule.

Emoţia de pe faţa locotenentului dispăru imediat ce acesta reveni la aparatele sale.

Kirk luă un pumn de cristale în mână şi se uită la Spock.

— Ai alimentat vreodată reactorul de dilitiu activ, manual, Spock?
— Nu, domnule. Dar procedeul este descris ca apt să dea rezultate. Am analizat toate fazele şi există numai extrem de puţine şanse ca nava să fie distrusă.
— Mulţumesc, Spock. Întotdeauna mă pot baza pe tine, că eşti capabil să insufli sentimente de siguranţă şi încredere. Să mergem!
Cei doi ofiţeri porniră împreună către uşile ascensorului.
— Încet, căpitane, îl sfătui Spock, când acesta grăbi pasul ieşind din ascensor. Nu te-aş sfătui să scapi cristalele din mână sau să-l vezi pe vreunul din echipaj după ce e prea târziu…
— Nu-ţi face probleme, Spock. O să-mi aleg traseul cu grija cu care îţi alegi tu cuvintele.
Ofiţerul unu izbucni într-un râs stăpânit. Îşi continuă mersul, până ce ajunseră aproape de uşa sălii motoarelor, pe care scrie cu litere mari, roşii…
REACTOR DILITIU – NUMAI PERSONAL AUTORIZAT!

Capitolul VI

În ciuda lipsei de experienţă, Spock reuşi să introducă rezervele noi de dilitiu brut în reactor, cu priceperea unui chimist specialist – exact aşa cum se aşteptase Kirk.
Reactorul fu alimentat cu o energie de impuls, necesară declanşării unei reacţii în lanţ. Numeroase indicatoare, monitorizate în imediata apropiere, tresăriră cu o viteză plină de recunoştinţă.
Spock încheiase deja calculele până ce Kirk restabilise alimentarea cu energie a sistemului de climatizare şi a sectoarelor pe care le oprise mai devreme.
— Nu vom putea ajunge până la baza stelară cea mai

apropiată, căpitane, dar sistemele esenţiale funcţionează şi am putea ieşi de pe orbită oricând.

— Iar următorul transport de dilitiu ar trebui să ne asigure funcţionarea la capacitate maximă, până ce Scotty cu echipa sa vor fi gata să se apuce de treabă.

Kirk scoase un oftat de uşurare şi se îndreptă către intercom.

— Domnule Sulu?

— Aici sala principală a teleportorului, căpitane, ofiţerul de serviciu Lefebre, inginerul de la teleportorul trei. Domnul Sulu s-a întors pe punte, domnule. Mi s-a ordonat să preiau eu comanda aici, imediat ce am revenit la dimensiune normală.

— Continuă-ţi misiunea, domnule Lefebre. Domnul Scott este acolo?

— Domnul Scott a plecat acum câteva minute către sala principală a motoarelor, domnule. Spunea că are de lucru acolo. Mi-a spus să vă informez, când veniţi, că inginerul secund Gabler a coborât cu o echipă de cinci oameni, cu echipamentul necesar, şi au început deja extracţia dilitiului brut pentru nevoile viitoare – sub îndrumarea geologilor din oraşul Terratin.

— Mulţumesc, Lefebre. Încheiat mesajul.

Kirk porni către ascensor, însoţit de Spock.

— Se pare că în curând vom dispune din nou de întregul necesar energetic, căpitane.

— Da, domnule Spock. După ce luăm dilitiul de care avem nevoie, putem părăsi locul acesta.

Spock ridică din sprâncene, a mirare, dar Kirk o luase puţin înainte şi nu observă.

Sau, dacă observase, preferase să ignore semnificaţia gestului.

Teleportoarele navei lucrau continuu, de câteva ore, trimiţând oamenii de mărimea unei furnici în oraşul Terratin, şi aducându-i înapoi la bord, în mărime naturală.

Împuternicitul stătea în picioare, în camera aglomerată, şi privea oamenii care veneau şi plecau cu ajutorul

teleportoarelor.

Din când în când se apleca să discute cu vreunul din consilierii săi, sau să privească prin vizorul care fusese instalat în mare grabă în încăpere.

Acesta îi dezvăluia câteva imagini de la periferia oraşului, acum
ameninţat din trei părţi de şanţuri şi crăpături care se lărgeau chiar şi în urma cutremurelor mai uşoare. Un alt ecran oglindea interiorul centrului ştiinţific din Terratin, unde geologi îngrijoraţi umblau dintr-o parte într-alta, agitaţi. Se opreau numai pentru a furniza rapoarte din ce în ce mai disperate.

Împuternicitul analiza fiecare raport, apoi se adresa pe un ton cât mai încurajator consilierilor săi, străduindu-se, în tot acest timp, să strunească panica din oraş. Aceasta era, însă, pe cale să capete proporţiile haosului, dintr-un moment în altul.

Afară se adunase deja o mulţime care ameninţa să năvălească în încăpere, să pună mâna pe unul din grupurile de străini care se perindau în jos şi-n sus şi să-i ţină ostateci până ce avea să li se asigure salvarea. În ce fel să fie salvaţi, nu specificau, dar asta nu făcea ca demonstranţii să fie mai puţin virulenţi decât pretenţiile lor.

Împuternicitul zâmbi în sinea sa cu tristeţe. Întotdeauna aveau să existe astfel de oameni, oameni pe care nu-i puteai calma niciodată, pe care nu-i puteai mulţumi niciodată.

Timpul existenţei noastre este aşa de scurt, gândi el. Ne preocupăm de atâtea nimicuri pe care le numim Lucruri Importante, conştienţi mereu de zădărnicia minciunilor noastre. Şi totuşi, ne zbatem continuu să amânăm sfârşitul inevitabil care ne-ar aduce pace tuturor. Asta e natura umană, şi nu se schimbă odată cu dimensiunile fizice.

Pentru el nu conta ce avea să aleagă căpitanul navei. Dar pentru tineri şi pentru copii conta foarte tare. Câţiva dintre consilierii lui aveau încă încredere în ceea ce mai rămăsese din sistemul lor defensiv. Dar împuternicitul era

mai realist decât ei. Acum, că poziţia oraşului lor era cunoscută, erau complet neputincioşi.

Soarta lor depindea de un om căruia ei fuseseră gata să-i distrugă nava şi echipajul pentru interesul lor. Dar şi acum, dacă ar fi fost s-o ia de la început, ştia că ar fi făcut orice îi dicta interesul, la fel ca prima dată.

Dar, deşi el îşi putea stăpâni teama de moarte, avea o resposabilitate faţă de poporul său.

Aşa că, în momentul în care îşi făcu apariţia un nou grup, se apropie în grabă de ei, înainte ca teleportorul să-i facă să dispară, şi îi rugă:

— Vă rog, informaţi-l pe căpitanul vostru că rapoartele staţiilor seismice sunt foarte descurajante. Este cât se poate de evident faptul că stabiliatea iniţială a acestei zone scade rapid. Este îndoielnic că vom mai supravieţui prea mult fără să fim ajutaţi în vreun fel. Întregul oraş este construit pe nişte piloni cufundaţi într-un fluid vâscos. Datorită acestuia, reuşim să rămânem pe verticală şi să nu suferim prea tare în urma cutremurelor succesive. Dar, deşi facem faţă cutremurelor, oricât de violente, nu putem face faţă pericolului care ne ameninţă acum. Un număr de fisuri enorme – după măsurătorile noastre – se propagă în jurul oraşului... şi se lărgesc cu fiecare nou cutremur. Conform previziunilor primite de la centrul ştiinţific, acestea vor pătrunde în zona oraşului în foartă scurtă vreme şi vom fi înghiţiţi cu totul. Căpitanul vostru trebuie să ne spună dacă e cazul să ne pregătim pentru a fi salvaţi, toţi, sau o parte dintre noi, sau vom muri.

Tânărul aflat cel mai aproape de împuternicit rămase cu ochii larg deschişi.

— Nu ştiu, domnule, dar...

Aerul din preajma lor începu să strălucească.

— Cred că ştiu care va fi hotărârea căpitanului Kirk...

Şirul vorbelor îi fu întrerupt, deoarece energia teleportoare îl învălui şi-l făcu să dispară.

Kirk îşi privi din nou cronometrul de la mână înainte să-şi îndrepte atenţia către butoanele, monitoarele şi

instrumentele pe care le inspectase, în turul camerei de comandă. *Enterprise* revenise la starea de funcţionare normală – complet echipată şi perfect alimentată cu energie.

Dispunea de mai multă energie de cât avea nevoie. Dacă dilitiul pe care echipa organizată de Gabler îl adusese la bord era într-adevăr de calitate, atunci planeta Terratin ar fi putut să devină cândva o sursă majoră de procurare a extrem de preţiosului mineral. Deşi se îndoia că avea să mai rămână ceva din această planetă în urma colonizării.

— Cum funcţionează timona navei acum, domnule Sulu? întrebă el.

Locotenentul întoarse capul spre Kirk.

— Răspunde perfect la comenzi, domnule. Toate instrumentele se comportă iarăşi normal. Monitoarele indică funcţionarea la capacitatea maximă.

— Este din nou posibilă comunicarea radio în subspaţiu, interveni Uhura. Am luat legătura cu Baza Stelară 23 şi i-am informat cu privire la situaţia de aici. Acum ne recepţionează continuu.

— Foarte bine, locotenente. Poţi să le transmiţi conţinutul benzilor care au reţinut tot ce s-a întâmplat aici în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— În ordine, „căpitane.

Kirk auzi fâşâitul uşilor de la ascensor şi, întorcând capul, îl văzu pe Scott care păşea în camera de comandă. Zâmbetul larg de pe faţa inginerului şef răspundea la toate întrebările privitoare la starea motoarelor navei.

— Tocmai s-a întors ultimul grup din călătoria dus-întors efectuată cu teleportorul, domnule. Totul a decurs ca la carte. Dacă e să analizezi, nivelele energetice, ai crede că nu am avut niciodată necazuri în privinţa asta.

— Într-adevăr, domnule Scott.

Mai era o ultimă problemă care trebuia rezolvată. Kirk se răsuci către comanda timonei.

— Domnule Arex, pregăteşte nava pentru părăsirea imediată a acestei zone.

Arex părea gata să spună ceva, dar o altă voce i-o luă înainte.

— Căpitane!

Kirk întoarse capul către sectorul ştiinţific. Spock se holba nedumerit spre el.

— Cum rămâne cu cei de pe planetă?

— Nu am uitat de ei, domnule Spock. Ştiu exact ce e de făcut. M-am gândit la asta în timp ce membrii răpiţi ai echipajului erau aduşi înapoi la bord. Un singur, lucru se poate face. Domnule Sulu, direcţionează tunurile principale către oraşul Terratin.

— Căpitane, eu…

Kirk se apropie de el şi-i zâmbi încurajator.

— E-n ordine, domnule Sulu. Vom solicita reglarea automată a tirului. Sunt necesare unele reglaje de precizie – dar, crede-mă, e cea mai bună soluţie.

Folosind computerul pentru a regla tunurile, trasă cu ajutorul creionului electronic un anumit punct aflat pe ecranul de vizualizare a ţintei. În spatele lor, Uhura, Scott şi Spock lăsaseră treburile pe care le aveau de făcut şi asistau la scenă. Se strânseseră cu toţii acolo, în afară de Arex, care continua pregătirile de ieşire din zonă. Dintre toţi, doar el bănuia ce avea Kirk de gând să încerce.

— Te descurci singur, domnule Sulu? întrebă el, după ce termină de lucrat cu computerul.

Ofiţerul studie cu atenţie ţinta şi dădu din cap încet.

— O să pot cu siguranţă, domnule. Aş dori să încorporez o marjă de eroare, dacă-mi permiteţi, domnule.

— Nu e timp, domnule Sulu, obiectă cu fermitate Kirk. Va trebui să reuşim din prima încercare. Oamenii aceia nu mai trebuie să sufere.

— Prea bine, căpitane, încuviinţă el.

Începu să programeze computerul care controla tunurile. Se opri doar o clipă, pentru a cere unele informaţii de la Spock. După ce le primi, Scott şi Uhura deveniră şi mai curioşi, deoarece acum şi Spock părea că ştie ce se pregăteşte.

Nu îndrăzneau să întrerupă o operaţiune care era evident foarte urgentă. Dar după ce Spock îi dădu lui Sulu datele pe care i le ceruse acesta, Scott se mută lângă ofiţerul unu.

— Îndură-te şi spune-mi şi mie ce se întâmplă, domnule Spock? Ce vrea căpitanul să facă?

Spock întoarse spre el o figură absolut inexpresivă.

— Nimic altceva decât ceea ce a spus, domnule Scott, deşi mărturisesc că la început nici eu nu i-am priceput intenţiile. Cred că ceea ce urmează s-ar putea descrie ca un program de tratament geologico-stomatologic.

Scott rumegă spusele acestuia preţ de câteva clipe, apoi expresia feţei îi deveni şi mai nedumerită.

— Acolo jos sunt nişte oameni care ar fi putut să-mi placă, domnule Spock, după cele ce am văzut la ei. Nu face ghicitori cu mine..

— Încercăm să facem o extracţie, domnule Scott, îl lămuri Spock.

— O extracţie?

— Numai că în loc să scoatem partea infectată din cea sănătoasă, o să procedăm invers.

Expresia de nedumerire de pe faţa lui Scott mai dură câteva secunde, timp în care acesta se concentră cât putu… apoi faţa i se lumină într-un zâmbet larg, căci reuşise, în sfârşit, să înţeleagă.

În partea de vest a oraşului, două crevase – cu marginile de rocă zimţată – despicau zona agricolă cea mai îndepărtată. Atmosfera de deasupra acestor crevase, încărcate de cenuşă şi fum, devenise fierbinte din cauza dealurilor arzânde aflate de jur-împrejur. Tunete se rostogoleau de-a lungul văii, iar aerul roşietic era când şi când sfâşiat de izbucniri de flăcări albăstrii.

Continuarea unei forme de viaţă inteligentă pe planeta aceasta devenea tot mai imposibilă.

— Acum, Kyle! răcni Kirk în intercom.

Urmă o pauză lungă, în care stătură toţi cu respiraţia oprită, aşteptând – până ce vocea şefului teleportoarelor, Kyle, răsună în difuzor, extenuată, dar plină de satisfacţie.

— L-am luat, domnule.
— Eşti sigur, Kyle?
— Da, domnule. A fost nevoie de al naibii de multă energie pentru un obiect aşa de mare, dar am reuşit.
— Excelent, domnule Kyle. Cobor imediat acolo. Ţine-l în suspensie, pentru orice eventualitate.
— Am înţeles, domnule.
Kirk şi Spock părăsiră în grabă puntea de comandă. Urcară grăbiţi în ascensor, apoi străbătură coridoarele în viteză până la sala principală a teleportoarelor de lângă camera de Carantină.
Câteva minute mai târziu, împreună cu Kyle, priveau nemişcaţi la obiectul, destul de mare, care apăruse în camera goală. Era oraşul Terratin, decupat cu grijă din suprafaţa planetei.
Oraşul propriu-zis era ridicat pe un strat de pietriş înalt de o jumătate de metru şi era sprijinit de sistemul său elastic, cufundat în stratul de pietriş, care-l menţinea în echilibru.
Un sistem uimitor de eficient, gândi Kirk, care, construit la scară şi adaptat la construcţiile altor colonii ale Federaţiei, ar putea salva mii, poate milioane de vieţi.
Deocamdată, oraşul era încă învăluit în lumina fosforescentă emisă de teleportor.
— Coboară-l pe podea, Kyle.
— Da, domnule, răspunse el.
Ofiţerul activă aparatura necesară, apoi ridică încet un anumit levier.
Cei trei bărbaţi urmăreau cum orăşelul acela ca din poveste se materializa pe podea. Oraşul, cu toate fermele şi pădurile care-l înconjurau, se potrivea perfect în spaţiul încăperii.
Dacă oraşul arăta ciudat pe suprafaţa planetei, reflectă Kirk, aici, la bord, părea ireal. Şi de o frumuseţe ireală. Nu era nicio îndoială că terratinii aveau să-şi găsească un loc potrivit în societatea Federaţiei. Nişte oameni care puteau construi un oraş atât de frumos în condiţii atât de vitrege,

puteau contribui mai mult decât suficient la bunăstarea oricărei societăţi.

Se apropie câţiva paşi, străduindu-se să pătrundă cu privirea în metropolă, dorindu-şi să-i poată vedea şi auzi clar pe locuitorii ei. Spock se dovedi încă o dată demn de a fi bănuit că poate citi gândurile – sau poate avea clarviziune!

— Mi-am luat libertatea de a pune să se construiască asta în laboratorul, bioenergetic în momentul în care ţi-am ghicit intenţiile privitoare la terratini, căpitane.

Kirk se întoarse şi văzu cum Spock scoate un aparat din spatele consolei teleportorului. Semăna cu un telescop, numai că era focalizat invers. Asta şi era – dacă nu chiar mai mult.

Pe platforma aflată în jurul celui mai înalt turn al oraşului părea să fie mare agitaţie. Kirk îl ajută pe Spock să îndrepte capătul mai îngust al aparatului către locul respectiv.

— Vorbeşte normal, căpitane. Instrumentul va modela şi va reduce sonoritatea vocii simultan.

Kirk îşi drese vocea, apoi îşi fixă ochii în vizor. Unul dintre personajele de pe platformă îi părea cunoscut, deşi arăta mult mai calm decât şi-l amintea Kirk – lucru uşor de înţeles.

— Împuternicitule?

Personajul zâmbi şi înclină din cap.

— Vă urăm bun-venit la bordul navei *Enterprise.*

Liderul coloniei Terratin rămase cu privirea aţintită la uriaşul aparat. În spatele lui, consilierii şi ajutoarele sale deveniră mai îndrăzneţi, se apropiară să se uite şi ei, apoi priviră în jur nedumeriţi. Dacă ar fi fost să te iei după expresia împuternicitului, ai fi crezut că acesta efectua în fiecare an o călătorie, cu tot oraşul său, pe o navă stelară. Un individ cu mult sânge rece, gândi Kirk. Nu se mai îndoia de fel de capacitatea terratinilor de a se adapta la politica Federaţiei.

— Căpitane Kirk, urăm bun venit ochiului dumneavoastră asupra oraşului Terratin şi sperăm să-l găseşti plăcut la

vedere.

— Aş spune mai degrabă uimitor, decât frumos, împuternicitule, mărturisi Kirk. Acum el constituie lucrul cel mai extraordinar de pe nava *Enterprise.* Oricât mi-ar place să vă păstrez aici, trebuie să admit că nava nu este un loc prea potrivit pentru oraşul vostru.

— Ce planuri ai privitor la noi, căpitane?

— La zece zile depărtare de aici se află o planetă unică, numită Verdanis, împuternicitule. Verdanis este o planetă bogată în vegetaţie, asemănătoare Pământului, dar lipsită de viaţă animală. Are dimensiunile asteroidului solar Ceres. Este prea mică şi prea îndepărtată pentru a susţine o colonie obişnuită, dar cred că este mai mult decât suficientă pentru colonia voastră. Cred că, sub protecţia Federaţiei, veţi prospera şi vă veţi dezvolta – în sens relativ, desigur.

Împuternicitul îi zâmbi.

— Sună de-a dreptul idilic, căpitane. Nu ştiu cum să încep pentru a-ţi mulţumi.

— Mulţumirile nu-şi au locul aici, împuternicitule. Cred că ţi-ar place să ştii că, deşi planeta voastră adoptivă nu ar suporta o populaţie de dimensiuni mai mari, se pare că va deveni o planetă minieră de mare importanţă, datorită resurselor ei de dilitiu.

— Salvarea unei părţi a populaţiei este tot ce puteam spera, căpitane Kirk. A fi salvaţi astfel, cu tot cu căminele şi cu oraşul nostru, ca apoi să ni se dăruiască o planetă navă, mult mai prietenoasă, este mai mult de cât am fi îndrăznit să sperăm.

Cineva îi şopti ceva la ureche – unul dintre consilierii lui – şi împuternicitul tăcu să-l asculte. Apoi se întoarse şi discută cu câţiva dintre consilierii săi. Când se întoarse din nou cu faţa spre Kirk, consilierii rămaseră în spatele lui zâmbind.

— Cred că ar fi potrivit să rostesc un scurt discurs, căpitane.

Kirk aşteptă fără să spună nimic.

— Echipaj al navei *Enterprise,* rosti solemn împuternicitul, nu avem cum să vă răsplătim. Dar ceva tot vă putem dărui.

Arătă cu mâna către oraş, într-un gest larg.

— Vă numim terratini de onoare pentru acum şi pentru totdeauna.

— O onoare unică, remarcă Spock sec, mai ales că mai devreme era cât pe aici să profităm de titlul acesta mai mult decât formal.

Kirk îşi desprinse ochii de pe telescop.

— Profitând de înălţimea de o şaisprezecime de centimetru?

— Cam aşa ceva, căpitane.

În drum către Verdanis, acordară atenţie maximă terratinilor. Imediat ce Flota Stelară, primi primele rapoarte cu privire la colonia miniaturală, o avalanşă de cereri de a furniza informaţii îi ţinea pe Uhura şi pe M'ress lipiţi de consola de comunicaţie.

Una din verigile preistoriei federaţiei, care lipsea, era pusă la loc pe măsură ce istoricul navei scotea bandă după bandă din minuscula bancă de date a oraşului. Geologii navei petrecură zile întregi în discuţii cu colegii lor minusculi, discutând despre modalităţi de supravieţuire în condiţii de cutremure continue. Toţi inginerii studiau construcţia oraşului, minunându-se de sistemul mobil de susţinere al oraşului Terratin. Nu există nimic asemănător niciunde în cadrul Federaţiei.

Când *Enterprise* intră pe orbita planetei Verdanis, avu loc o mică ceremonie de rămas bun. Planeta primi, în mod oficial, noul nume de Verdantin, se schimbară urări de bine, se semnară formalităţi de posesie, apoi oraşul fu teleportat pe o câmpie largă, izolată de pârâiaşe miniaturale şi de ciuperci de mărimea arborilor seqouia, după măsurile terratinilor.

— Ce crezi că se va întâmpla cu ei, Jim? întrebă McCoy.

Doctorul privea la ecranul principal, care reflecta imaginea oraşului cuibărit în mijlocul vegetaţie uriaşe. Un

ochi minuscul de apă forma un lac uriaş în marginea oraşului transplantat.

— Poziţia lor va fi înregistrată în documentele centralei Flotei Stelare, desigur. Întreaga federaţie va lua cunoştinţă de existenţa lor. Dar, din câte mi-am putut da eu seama, terratinii nu vor accepta protectoratul prea multă vreme. Vor dori să intre ca membri cu drepturi depline. Asta presupune comerţ, schimburi de idei şi de materii prime. Servindu-se de dreptul primului venit asupra planetei lor de origine – şi a bogăţiilor ei minerale – vor ajunge la o prosperitate materială extraordinară.

— Asta în viitorul imediat, desigur… dar apoi?

Kirk stătu o clipă pe gânduri.

— Cineva ar fi tentat să creadă că vor avea probleme, Bones, dar eu nu cred. Ar trebui să auzi ce spun inginerii noştri despre unele din instalaţiile lor rezistente la cutremure. Se pare că vor deveni nişte persoane cu mare căutare. Unele din tehnicile şi documentaţiile lor conţin date eronate, dar priceperea nu dispare.

Kirk îşi îndreptă din nou atenţia către ecran.

— Eu, unul, m-aş aventura să prezic că, după ce viaţa lor va intra în normal, Verdantin va deveni unul dintre cei mai mari exportatori de aparate miniaturizate din Federaţie.

Îşi privi cronometrul şi zâmbi.

— Bones, ştii că împuternicitul şi câţiva dintre consilierii lui poartă cronometre de mână aproape la fel de precise ca al meu? E nevoie de patru mii cinci sute de instrumente aflate sub controlul unui contor de stabilire a timpului care să potrivească, timp de o oră, acul cronometrului în lăcaşul lui din cristalul vibrator. Unul dintre inginerii terratini mi l-a potrivit înainte ca oraşul să fie transportat pe planeta aceasta… în câteva minute.

— Ştii ce instrumente de precizie, superminiaturizate, a folosit, Bones?

Îl privi pe doctor provocator.

— O rangă.

— Înţeleg ce vrei să spui, mărturisi Bones, brusc încântat.

— Încep să întrevăd şi eu unele posibilităţi. Fir-ar să fie! Dacă aş fi putut să stau şi eu puţin cu chirurgii lor, în loc să repar oase şi să tratez arsuri..:?

Bones gândea cu furie.

— Oare, Jim… crezi că medicii terratini ar fi interesaţi de puţină chirurgie experimentală… cu costume de scafandru.

Kirk nu comentă în niciun fel, dar McCoy îşi continuă ideile cu voce tare, căzut cu totul în visare.

— Jim, nu ar fi minunat dacă am putea efectua operaţia de cord din interior…?

Partea a ll-a

CAPCANA TIMPULUI

Adaptare după un scenariu de Joyce Perry

Capitolul VII

Kirk se răsucea agitat în somn. Valuri de energie ciudată, necunoscută, se abăteau asupra navei *Enterprise.* Indiferent de manevra executată, indiferent de viteză, de schimbarea de atitudine ordonată, nava nu se putea smulge de sub influenţa malignă.

În jurul lor, spaţiul se solidifica; din adâncurile negre se materializau tendoane, degete, liane. Şi toate creşteau, înaintând către navă, mai aproape, tot mai aproape.

Un pseudopod de culoarea cernelei se înfăşurase pe neaşteptate în jurul unuia dintre ingineri. Un deget lung se strecura pe puntea de comandă, în timp ce undeva, în hăul infinit, o voce de nebun chicotea.

Urmă o comandă, „Foc!”, cu toate tunurile, dar razele străbătură spaţiul lin, fără să afecteze braţele acelea semi-solide. Nava *Enterprise* se zvârcolea, cădea în gol, se scutura, incapabilă să slăbească strânsoarea tot mai puternică a acelor braţe uriaşe.

Două degete pătrunseră pe puntea de comandă, unul printr-un perete, altul prin celălalt. Se apropiau de ei. Căpitanul, înţepenit în scaunul de comandă, se afla la mijloc, între ele. Cineva ţipă. Încercă să se ridice din scaun, fără niciun rezultat.

Degetele se apropiau. Îl împiedicau să vadă restul echipajului, pe Spock, pe Uhura, Arex şi Sulu. Nu vedea nici ecranul principal, comenzile tunurilor, nici pisica neagră care se furişase pe punte. Nici Spock, nici ceilalţi nu dădeau semne că ar fi observat apropierea nenorocirii.

Nu vedeau, oare? Nu simţeau ghearele uriaşe prelingându-se către ei ca nişte şerpi negri, reci, gata să-i strivească, să-i sugrume?

Încercă să strige la Spock, dar părea că îşi pierduse până şi vocea.

Nimeni nu-i observa eforturile; îşi vedeau toţi de treburi,

în timp ce viaţa le era în pericol. Numai Bones se întoarse o dată spre el. Incredibil, privirea lui trecuse mai departe, ca şi cum căpitanul nici nu ar fi fost acolo.

Degetele negre îl prinseră strâns.

Cu cât se zbătea mai tare, cu atât era prins mai strâns.

În tot timpul acesta, nava continua să se scuture, de parcă zeci de tendoane şi degete ciclopice trăgeau şi smuceau de ea. Dar nimeni nu observa nimic. Degetele străpunseră pereţii. Îi ajunseră la umeri, strângând, apăsând, apăsând… Presiunea făcu să-i ţiuie urechile. Simţea cum ceva îi strânge capul.

Ţiuit… un ţiuit ironic, insistent, crescând în intensitate pe măsură ce el se străduia să ţipe, să scape din strânsoare. Se luptă să-l facă să înceteze. Se zbătu…

Dar nu reuşi.

Ţâşni în sus, ridicându-se în capul oaselor, rezemat pe mâini, cu ochii larg deschişi – se trezise brusc.. Se lăsă încet pe spate, întinzându-se la loc în pat, şi îşi trecu mâna peste frunte. Îşi frecă ochii, dar ţiuitul şi bâzâitul nu încetă. Acestea căpătaseră acum o notă familiară, insistând să-i atragă atenţia.

Totuşi… se întoarse şi văzu lumina roşie clipind lângă cuşeta sa. Apăsă butonul „recepţie”.

— Aici Kirk.

— Cred că ar fi bine să vii până aici, căpitane. Tocmai am intrat în perimetrul Triunghiului Delta. După cum ţi-ai putut da seama după scuturăturile de adineaori, se pare că încep să se întâmple tot felul de lucruri.

— E în ordine, domnule Spock.

Se întrerupse, căci o vibraţie mai puternică scutură dormitorul.

— Sosesc în cinci minute, reluă el.

Se îmbrăcă în grabă. În timp ce se îndrepta către punte, mintea îi lucra febril.

După ce depusese colonia Terratin pe mica planetă Verdantin, nava primise ordin să se îndrepte spre Triunghiul Delta. Ordinul fusese transmis şi acceptat cu un

calm pe care niciuna dintre părţile implicate nu îl resimţea.

Erau prea multe întrebări fără răspuns, privitoare la Triunghiul Delta, lucru care nu era de natură să încurajeze pe vreunul din căpitanii navelor stelare.

Kirk se lipi de unul din pereţii coridorului, căci *Enterprise* se scutură din nou. Remarcând feţele tulburate, aproape înfricoşate, a doi tineri din personalul de rând al navei, care se apropiau din direcţie opusă, le zâmbi încurajator şi trecu mai departe. Teama acestora dispăru, dar nu şi temerile lui.

Triunghiul Delta avea o reputaţie binecunoscută. Era un sector imens, nelocuit şi neexplorat al galaxiei, aflat la marginea zonei de influenţă a Federaţiei. Reputaţia lui provenea din numărul mare de nave dispărute aici, fie ele cu echipaj, sau fără. Unele dispariţii avuseseră loc cu multă vreme în urmă. Nu toate navele aparţineau Federaţiei. Cauza dispariţiei lor nu alegea natura raselor sau zona din care proveneau.

O vreme fusese suficient să se interzică navelor să pătrundă în zona aceasta. Însă unii tot mai încălcau interdicţia. Mineri, comercianţi, fanatici religioşi – Triunghiul Delta îi atrăgea ca un magnet irezistibil. Uneori, se mai întâmpla ca unii să se întoarcă fără să fi păţit, să fi văzut sau aflat ceva. Dar cel mai adesea dispăreau fără să transmită niciun mesaj, fără să lase vreo urmă.

Acum, Federaţia aflată în expansiune, ar fi dorit să-şi extindă frontierele în Triunghiul Delta. Trebuia oare să o evite şi să se dezvolte în alte direcţii? Sau poate că aici se aflau planete ce meritau să fie explorate… şi exploatate?

Comandanţii Flotei Stelare studiaseră şi cântăriseră această problemă. Hotărâseră că venise vremea să rişte o explorare la scară largă a acestui sector, cu ajutorul principalelor nave de cercetare. Aceasta însemna nave din categoria lui *Enterprise.*

Asta însemna, mai ales, nava *Enterprise.*

Luminile de alarmă clipeau, acompaniate de semnale sonore. Odată ajuns în camera de comandă, primul lucru de

care dădu cu ochii fu consola de navigaţie, unde Sulu şi Arex lucrau frenetic. Apropiindu-se de ei, aruncă o privire peste umărul edoanului.

Pe ecranul radarului de navigaţie, se distingea o formă aproximativ triunghiulară. O luminiţă, aflată în interiorul laturii de jos a triunghiului, clipea la intervale regulate. Luminiţa şi triunghiul nu erau, desigur, reprezentate la scară naturală, dar era suficient pentru a-şi da seama cât de puţin reuşiseră să penetreze zona.

Şi aveau deja necazuri.

Kirk dădu din cap, ca pentru sine, apoi se întoarse şi se aşeză în scaunul de comandă. Sulu întrerupse luminile şi soneriile de alarmă. În timp ce căpitanul tocmai se aşeza pe scaun, o nouă izbitură cutremură nava. Izbiturile deveneau tot mai puternice. Pentru o clipă, avu impresia că ajunsese din nou pe suprafaţa instabilă a planetei Terratin.

Era timpul să treacă la acţiune.

— Care e situaţia, domnule Spock?

Spock îi aruncă o privire scurtă, apoi îşi îndreptă atenţia către consola computerului ce conţinea banca de date. Părea mai preocupat ca de obicei de instrumentele sale.

— Neclară, căpitane. Nu ne mai putem baza pe o mare parte din senzorii noştri. Unii continuă să funcţioneze, în timp ce alţii furnizează date imposibil de crezut. Iar aceste distorsiuni nu au cauze interne.

— Fenomenul a început din momentul în care am pătruns în zona Triunghiului. Am, totuşi, nişte date sigure. În faţa noastră se află un obiect solid, deşi senzorii cu bătaie lungă abia îl semnalizează.

Kirk analiză câteva clipe, în tăcere, această informaţie.

— Acest obiect este sursa distorsiunilor aparaturii noastre?

Ofiţerul unu se întoarse de data aceasta cu tot corpul către el.

— Asta este ciudăţenia, căpitane. Obiectul acela nu pare să aibă vreo legătură cu senzorii afectaţi. Interesant.

— Foarte, încuviinţă Kirk. Aţi încercat identificarea

vizuală?

— Încă nu, domnule, interveni Sulu. Obiectul la care se referă domnul Spock abia a apărut în raza vizorului nostru de intensitate maximă.

— Să vedem dacă îl putem analiza, locotenente. Magnitudine zece la monitoarele principale.

— Magnitudine zece, domnule, repetă Sulu, manevrând comenzile din partea sa dreaptă.

Kirk ridică privirea către ecranul principal. Nu se vedea decât neantul întunecat al spaţiului din faţa lor. O nouă zguduitură cutremură nava. Imaginea apărută pentru o clipă pe ecran era de-a dreptul unică, neobişnuită.

Imaginea dispăru, lăsând în urmă o pulbere cenuşie. În ciuda lipsei de claritate, nu era deloc dificil să identifice obiectul proiectat de detectorii operaţionali.

O navă de război klingoniană.

Părea să plutească, nemişcată, în spaţiul stelar, dominând vidul ca o uriaşă pasăre de pradă, cu care se asemăna ca formă, deşi Kirk ştia că face orice, în afară de a pluti nemişcată Detectorii compensau viteza ei reală.

Era surprinzător să dea peste o navă klingoniană, aici. Klingonienii nu erau consideraţi ca făcând parte dintre rasele cu înclinaţie spre aventură, atunci când era vorba de anomalii spaţio-temporale. Triunghiul Delta era ultimul loc unde Kirk s-ar fi aşteptat să-i întâlnească.

Avea senzaţia că prezenţa lor aici nu prea avea legătură cu explorarea nevinovată.

— Navă de război klingoniană, anunţă el, cu voce devenită, brusc, aspră. Ridică scuturile reflectoare, domnule Sulu.

— Toate scuturile ridicate, domnule.

— Ai identificat-o, domnule Spock?

Spock studie ecranul.

— Nu, căpitane. Oricum, face parte din aceeaşi categorie cu nava Klolode.

— Echivalentul navei *Enterprise.*

Următorul ordin era adresat locotenentului Uhura.

— Locotenent Uhura, deschide toate frecvenţele de apel **ş**i…

Restul frazei fu retezat de câteva fascicole de lumină purpurie izbucnite dinspre nava klingoniană. Monitoarele fură obturate, timp de o clipă. Se auzi o bufnitură înfundată, iar puntea tremură uşor în momentul în care barajul de foc veni în contact cu scuturile reflectoare ale navei *Enterprise* şi fu respins. O clipă mai târziu, ecranul se limpezi şi zăriră imaginea navei de război, îndepărtându-se în viteză.

— Domnule Sulu, strigă Kirk furios, eşti bun să…?

— Am început urmărirea, domnule, rosti Sulu tensionat.

Navigatorul îşi controla cu greu vocea şi emoţiile. Kirk nu avea nevoie să-i întrebe de ce era aşa.

Comandantul klingonian sperase, fără îndoială, să-i surprindă nepregătiţi, cu scuturile coborâte. Văzând că a dat greş, acum fugea.

Logica klingonienlior nu era greu de intuit. Dacă *Enterprise* dispărea în Triunghiul Delta, evenimentul ar fi fost considerat făcând parte din lungul şir de dispariţii misterioase. Inteligent… şi de-a dreptul dezgustător.

— Se retrage pe o traiectorie foarte întortocheată, căpitane, raportă Sulu, manevrând aparatele de urmărire, dar ne ţinem după ea. Nu are cum să scape.

— Cursul confirmat, adăugă Arex, cu calmul lui obişnuit.

— Pregătiţi tunurile, ordonă Kirk. Dacă comandantul klingonian crede că atacul său surpriză o să rămână fără replică, se înşală amarnic. Lăsând o asemenea provocare să treacă fără a reacţiona, era echivalent cu laşitatea. Pentru klingonieni, asta ar fi însemnat carte albă pentru a mai încerca asemenea aventuri şi în alte sectoare – poate împotriva unor nave ale Federaţiei cu un sistem defensiv mai puţin pus la punct. În cel mai bun caz, era nevoie de o replică serioasă care să-i abată de la asemenea gânduri.

— Tunurile pregătite – ne apropiem de distanţa de atac, domnule, raportă Sulu.

Câteva minute mai târziu, Sulu raportă din nou:

— Tunurile fixate pe ţintă, domnule.

Fascicole de lumină albastră străbătură spaţiul întunecat dintre *Enterprise* şi crucişătorul klingonian, aflat exact în mijlocul ecranului principal.

Nava klingoniană îi păruse normală lui Kirk, până în momentul dinaintea acţionării tunurilor. Atunci observase – sau poate i se păruse – o unduire ciudată a spaţiului din jurul navei inamice. O idee de mişcare, acolo unde nu trebuia să existe mişcare. O idee de lumină, acolo unde nu era lumină.

Poate îl înşelaseră ochii. În orice caz, nu avu timp să se gândească la asta. Cele două fascicole izbiseră scuturile reflectoare ale navei klingoniene.

Trebuia să se întâmple unul din două lucruri:

Scuturile trebuiau să se înroşească puternic, datorită efortului de a absorbi energia tunurilor sau, dacă impactul era suficient de puternic şi nimereau scuturile într-un punct mai slab, nava trebuia să dea semne că a fost avariată. Dar nu se întâmplă niciuna, nici alta.

În schimb, crucişătorul klingonian dispăru.

Nu într-o izbucnire de flăcări, nu într-o explozie puternică – dispăru pur şi simplu.

Crucişătorul se aflase acolo, aşteptând contraatacul navei *Enterprise* – pentru ca în secunda următoare, în locul ei, să rămână doar liniştea spaţiului şi nimic care să indice că nava de război existase vreodată.

Asta era cel puţin impresia lui Kirk, care rămăsese mut de uimire.

Primul pas fu să ceară din partea celorlalţi confirmarea impresiilor lui. Nu ceru asigurări ocolite, ci deschis şi direct.

— Domnule Spock, ai văzut ceea ce cred că am văzut eu adineauri?

— Nu numai că am văzut ceea ce crezi că tocmai ai văzut, dar acum mă gândesc la ce crezi că nu ai văzut.

— Deci suntem la fel de tari în observaţie, chiar dacă nu şi în gramatică. Explicaţia?

Spock îşi împărţi atenţia între ecranul principal,

numeroasele cadrane de pe consola computerului şi vizorul lui dublu. Câteva momente de analiză intensă precedară un răspuns lipsit de îndoială.

— Nu vă pot oferi nicio explicaţie plauzibilă, căpitane. Totuşi…

Studie încă o dată informaţiile, apoi rosti nesigur.

— Reluarea datelor înregistrate de sensori, chiar înainte de dispariţia navei, derulată la viteză extrem de scăzută, arată că nava nu a fost distrusă, repet, nu a fost distrusă de tunurile noastre.

— Reluarea mai sugerează că scuturile navei inamice operau la intensitate maximă, respingând cu succes atacul, deşi nu au fost înregistrate dovezi clare ale existenţei scuturilor.

Kirk se gândi o clipă apoi întrebă:

— Dar posibilitatea de a fi folosit o variantă de scuturi invizibile, din cele pe care le-am mai întâlnit?

— Nu cred, căpitane. Acelea produc reacţii, comprimări ale spaţiului, care pot fi detectate şi înregistrate. Nu s-a observat nimic de felul acesta.

— Hmm…

Kirk se gândi la fenomenul straniu pe care credea că îl observase chiar înainte ca nava de război să dispară.

— Domnule Spock, cu câteva secunde înainte de a contraataca, cred că am văzut anumite… un fel de unduire în jurul navei klingoniene.

— Şi eu am observat un asemenea efect, căpitane, mărturisi înviorat Sulu. Am crezut că e o distorsiune a monitoarelor noastre, un efect al izbucnirii fascicolelor din trăgătoare.

— Nu este o distorsiune, nici a ochilor, nici a monitoarelor, adăugă Spock. L-am observat şi eu.

— Atunci avem confirmarea vizuală, continuă Kirk. Ar trebui să avem şi o înregistrare a efectului, domnule Spock. Ce spunea analiza senzorilor?

Spock reveni la computerul lui, mânuind încă o dată clapele.

— Instrumentele nu înregistrează încă în mod regulat, căpitane, mai persistă distorsiunea aceea inexplicabilă. Dar cred că pot să afirm cu siguranţă, după ce am analizat datele necesare, că nava klingoniană nu are nicio legătură cu efectul pe care l-am observat, şi că nu avea control asupra lui.

— Cum în regiunea aceasta s-a înregistrat pierderea a numeroase nave, aş îndrăzni să presupun că...

— Ceea ce a cauzat dispariţia navei klingoniene a fost un fenomen natural, conchise Kirk. Este evident că nici klingonienii nu se aşteptau la asta mai mult ca noi. Dar ce fel de fenomen natural poate absorbi o navă stelară fără urmă?

Îşi ridică din nou privirea spre ecran.

— Cel puţin acum ştim ce să aşteptăm... o anihilare instantanee, tăcută. Încurajator. Tot echipajul de serviciu – stare de alarmă galbenă.

Sulu manevră comenzile necesare.

— Dă-mi vizibilitate de gradul trei sute şaizeci, domnule Sulu. Mai întâi, planul orizontal, apoi plan înclinat, patruzeci şi cinci de grade, şi la urmă plan vertical.

— În regulă, căpitane, răspunse navigatorul, operând manevrele necesare. Plan orizontal – trei sute şaizeci de grade.

Imaginea spaţiului cosmic, reflectată pe ecran, începu să se deplaseze de la dreapta la stânga. Vizualizarea se derulase abia un sfert, când monitoarele surprinseră un nou fenomen.

Spre deosebire de unduirea ciudată care apăruse în jurul navei dispărute, acesta era cât se poate de clar. Pata mişcătoare nu putea fi decât un singur lucru.

— Căpitane, avem o nouă navă pe ecran, raportă Sulu. Nu, au apărut, domnule! Ambele nave se deplasează spre noi cu viteză de croazieră, unghiul de apropiere... şi înşiră la repezeală un şir de cifre ameninţătoare.

— Menţinem localizarea vizuală... creştem magnitudinea, domnule, continuă navigatorul.

Imaginea de pe ecranul radarului tremură, se modifică, apoi se stabiliză.

Două nave klingoniene apăruseră acum pe ecran, şi erau amplasate între *Enterprise* şi punctul ei de intrare în Triunghi.

Spock se ridicase şi stătea acum lângă scaunul comandantului, cu ochii la ecran. Kirk studie cele două nave urmăritoare, iar vocea îi deveni aspră.

— Suntem prinşi în cursă.

Ridică privirea către ofiţerul unu.

— Dacă atacul surpriză al primei nave nu reuşeşte să ne facă fărâme, au o pereche de rezervă care să le dea siguranţa că n-o să fie supravieţuitori care să depună mărturie.

— Vorbind strict din punct de vedere obiectiv al tacticii, comentă Spock, este o idee excelentă. Se pare că sunt mai mult decât hotărâţi ca nici o vorbă despre această altercaţie să nu ajungă la Centrul Flotei Stelare.

— Au toate motivele, remarcă Kirk.

Amândoi bărbaţii se întoarseră către consola de comunicaţii, de unde venise vocea locotenentului Uhura.

— Domnule, primim semnal de Categoria Doi, de la nava klingoniană aflată cel mai aproape de noi. Să confirm?

— O clipă, locotenente.

Kirk privi către navigator.

— Domnule Sulu! Din ordinul meu, deviază cursul actual al navei şi îndreaptă-te către coordonatele exacte ale locului în care a dispărut crucişătorul klingonian. Înclinaţie opt.

— Da, domnule.

Nedumerit, Sulu procedă la schimbarea cursului. Uneori şi-ar fi dorit să aibă un căpitan mai vorbăreţ. Câteodată i se părea că *Enterprise* era comandată mai degrabă pe baza efectului surpriză şi a anticipaţiei.

— Gata, i se adresă Kirk locotenentului Uhura. Fixează monitorul pe ecranul principal. Şi vreau ca acest schimb de amabilităţi să fie înregistrat şi transmis Comandamentului

Flotei Stelare.

Uhura îl privi foarte neîncrezătoare.

— Va fi nevoie de trei săptămâni ca mesajul să ajungă la Baza Stelară cea mai apropiată, domnule. Iar pe urmă, mai durează. Până ce va fi retransmis la Comandamentul General.

— Oricum, să-l înregistrăm… dacă klingonienii nu o să încerce să-l bruieze.

— Da, domnule.

Ea se apleacă asupra aparatelor şi execută câteva manevre.

— Primim semnalul.

Ecranul principal licări scurt. Apoi, imaginea celor două nave klingoniene fu înlocuită de figura unui ofiţer klingonian de rang superior.

Acesta era un individ masiv, cu o faţă imobilă. De asemenea, purta, barbă şi mustaţă, o mustaţă subţire, de felul celor purtate în antichitate de mandarinii orientali de pe Pământ. Aceasta îl făcea să arate cât se poate de respingător. Avea nişte ochi pătrunzători şi o atitudine des întâlnită la comandanţii klingonieni, care se credeau superiori în ce priveşte tactica de luptă… grosolan, dispreţuitor şi enervant de condescendent.

— Aţi fost identificaţi ca fiind nava *Enterprise,* apaţinând Flotei Stelare a Federaţiei comandată, după ultimele noastre informaţii, de căpitanul James T. Kirk.

Cuvintele klingonianuiui erau sacadate, acuzatoare.

Kirk se aşeză mai bine în scaun, asigurându-se că vizorul îndreptat asupra sa, oferea klingonianuiui o imagine similară cu cea pe care o privea el în clipa de faţă. Avu grijă ca vocea sa să sune cât mai neutru:

— Informaţiile voastre sunt corecte. Stai de vorbă cu căpitanul Kirk, în persoană.

Klingonianul scoase un mormăit de satisfacţie, apoi continuă:

— Sunt comandantul Kuri, din Flota Klingoniană Imperială. Adineauri am fost martor la distrugerea uneia

dintre navele noastre, *Klothos,* şi pe voi vă facem răspunzători pentru asta. Predaţi-vă imediat, altfel vă vom distruge.

Nu se putea spune că dispuneau de un partener de discuţie. Diplomaţia făcea parte din calităţile klingonienilor, în aceeaşi măsură cu bogăţia vocabularului… ceea ce nu însemna mare lucru.

Kirk trase adânc aer în piept, sperând ca celălalt să se priceapă suficient la citirea expresiei unei feţe umane, ca să ştie ce semnificaţie avea gestul; apoi continuă, cu o doză mare de exasperare în voce:

— Nu noi am distrus nava *Klothos* – şi ştii foarte bine asta, comandante.

— Doar nu te aştepţi să cred că a dispărut, pur şi simplu, replică furios Kuri.

Spock se aplecă la urechea lui Kirk, având grijă să nu intre în raza vizorului, şi şopti:

— Klingonienii nu sunt buni jucători de poker, căpitane. După atitudinea şi expresia individului, aş spune că este la fel de nedumerit ca şi noi, şi că nu îi este deloc frică.

Kirk nu avu timp să analizeze observaţiile lui Spock în detaliu. Continuă pe un ton aspru:

— Nu ai decât să crezi ce vrei, comandante. Noi am fost atacaţi primii, fără niciun fel de avertisment. Normal că am contraatacat. Instrumentele noastre au semnalat că nava *Klothos a* respins atacul nostru cu succes… apoi a dispărut. Nu am nici cea mai mică idee care a fost cauza. Dar cred că ai idee că ne aflăm în Triunghiul Delta. Cunoşti reputaţia acestei zone?

Pe neaşteptate, Kuri păru să-şi piardă siguranţa de sine. Evident, crezuse că *Enterprise* fusese cauza dispariţiei navei *Klothos.* Explicaţiile lui Kirk erau plauzibile.

— Da, desigur, de aceea…

Conştient de ceea ce aproape mărturisise deschis, schimbă rapid tactica.

— Ştiu că s-a înregistrat dispariţia a numeroase nave în zona aceasta, da. Dar ca acest lucru să se întâmple chiar

acum, este o coincidenţă pe care nu sunt dispus să o accept.

Făcu această mărturisire într-o asemenea manieră încât Kirk nu era sigur dacă aceasta era destinată urechilor sale, sau celor aflate undeva, în spatele lui. Oricum, Kirk fu cel care replică.

— Sincer vorbind, comandante, nu mă priveşte ce eşti dispus să accepţi, şi ce nu. Contact întrerupt.

Răsuci un buton aflat în comanda scaunului său şi ecranul oglindi iar imaginea spaţiului cosmic. Cele două crucişătoare dominau această imagine.

— Acum, domnule Sulu, rosti el.

În momentul acela, navele klingoniene dispărură. Kirk ceru să se mărească imaginea, dar klingonienii se topiseră în spaţiu. Asta nu avea să dureze multă vreme.

Pe puntea crucişătorului klingonian, lucrurile stăteau exact invers, impresia fiind că *Enterprise* dispăruse.

— Tâmpiţii, idioţii! răcni Kuri. Cred că pot să scape.

Uitase deja de protestele lui Kirk, de declaraţiile de nevinovăţie. Faptul că nava Federaţiei fugea, constituia o dovadă suficientă pentru el. Se întoarse către navigatorul navei sale.

— Accelerează la maxim… utilizează energia de rezervă, dacă e nevoie, dar nu-i lăsa să scape! Pregăteşte deschiderea focului.

Zburând paralel, ambele crucişătoare se năpustiră în urmărirea navei *Enterprise.* Folosind energia de rezervă, ele ţâşniră cu toată viteza, micşorând distanţa dintre ei şi *Enterprise.*

Se scurseseră abia câteva minute, când trăgătorul de la bordul primei nave klingoniene privi întrebător către comandantul său. Kuri îi observă privirea. Ofiţerul se întreba, desigur, de ce întârzie comanda „Foc!”. Kuri era foarte hotărât să dea ordinul, dar avu o foarte mică ezitare; o undă de îndoială i se furişă în subconştient.

Nu-l cunoştea pe Kirk personal, dar cunoştea atât

reputaţia lui, cât şi a navei. Nu stătea în firea celor de pe *Enterprise* să o rupă la fugă, indiferent de situaţie. Un atac frontal, rapid, cel puţin o încercare de a avaria una dintre nave, asta da, dar *Enterprise* întorsese spatele şi fugise.

În orice caz, se aflau în bătaia focului.

— Către ambele nave – trageţi când socotiţi potrivit, ordonă el aşteptând nerăbdător ca *Enterprise* să... să ce?

Dacă Kirk avusese dreptate în legătură cu faptul că *Klothos* dispăruse datorită unui fenomen natural? Oare fenomenul acela nu pândea pe undeva, prin apropiere, pregătit să captureze încă o navă?

Fascicolele distrugătoare retezară spaţiul dintre nave. Un halou fosforescent înconjură nava *Enterprise,* semn că scuturile sale anulau efectul atacului. Tirul susţinut blocă vizoarele aflate în spatele navei.

Kirk puse în funcţiune vizoarele frontale. În momentul de faţă, era mai important să ştie încotro se îndreaptă, decât ce era în spatele lor.

Scott lucra la consola de control a motoarelor, aflată pe punte. Se abţinuse din răsputeri să rostească o vorbă. Dar acum simţea că poate să o facă.

— Domnule, nu ne apărăm?

— Scuturile tale reflectoare se descurcă destul de bine, domnule Scott.

Scott se strădui să menţină o atitudine respectuoasă. Vorbele acestea nu prea se potriveau lui Kirk.

— Da, domnule, să... fugim aşa, domnule. Am fost atacaţi... şi nu au mai rămas decât două.

Inginerul şef s-ar fi simţit poate mai bine să-l vadă pe Kirk luptând împotriva instinctelor.

— O să-i înfruntăm şi o să acceptăm lupta, dacă vom fi nevoiţi să o facem, domnule Scott.

Privi către timonă.

— Domnule Sulu, ne îndreptăm exact către locul în care a dispărut nava *Klothos?*

— Fix într-acolo, domnule, răspunse Sulu, verificând monitoarele. Vom ajunge în... zece secunde. Nouă, opt...

Numără până la două secunde. La şase, Scott se smulse de la consola sa, pentru a anunţa îngrozit:

— Căpitane, scuturile reflectoare au cedat.

Sulu îi atrase atenţia lui Kirk, înainte ca acesta să apuce să spună ceva.

— Domnule, aparatura timonei funcţionează aiurea. Nu mă mai pot orienta.

— Au luat-o razna toate, căpitane, adăugă Arex. Niciunul dintre monitoarele de navigaţie nu se mai comportă normal.

— Canalele radio de subspaţiu sunt complet mute, domnule, interveni şi Uhura.

Ca efect, avertizoarele de alarmă din toată nava se aprinseră şi începură să clipească. Nimeni nu avu cum să zărească lumina slabă, unduitoare, care-şi făcu brusc apariţia în jurul navei.

Timp de câteva secunde, *Enterprise* fu încercuită de un halou estompat, straniu. Pe urmă, haloul dispăru şi, odată cu el, *Enterprise* – probabil spre acea destinaţie nebănuită, neaşteptată.

Un ofiţer superior klingonian aproape sări din scaun, holbându-se neîncrezător la ecranul principal. Cu câteva secunde mai înainte, acolo se aflase o navă aparţinând Federaţiei,

— Unde sunt? Unde au fugit? Navigator!

Ofiţerul strigat examină monitoarele şi ecranele, apoi privi neajutorat spre comandant.

— Nu ştiu, Preamărite. Nava lor a dispărut din raza vizuală a tuturor detectorilor noştri, la fel cum s-a întâmplat cu *Klothos.*

Kuri se aşeză, încet, în scaun.

Unui comandant de crucişător nu-i era permis să se arate speriat în faţa inferiorilor săi. Dar nimic din codul comportamentului pe câmpul de bătaie nu-l împiedicase să se arate îngrijorat.

— Reduceţi viteza la minim. Împrăştiaţi-vă, cercetaţi; zona. Şi rămâneţi în contact permanent. Imediat ce

înregistrează un fenomen anormal, ambele nave să se retragă, în cea mai mare viteză, către marginea Triunghiului Delta.

Se întoarse către ofiţerul de comunicaţii.

— Ţine toate canalele de întâmpinare deschise. Ofiţerul confirmă.

— Frecvenţele Federale şi Imperiale. Altceva nu mai era de făcut.

Mai întâi *Klothos* — şi acum *Enterprise.* Kirk avusese dreptate, deci, atunci când relatase despre dispariţia navei *Klothos.* Dar nu-i mai folosea la nimic, acum!

Dacă nu cumva... nu cumva era vreo nouă şmecherie de-a Federaţiei.

De-a lungul anilor, Kuri tot învăţase ceva – să nu subestimeze niciodată capacitatea minţii federale de inducere în eroare. Dar el respecta f'Korr. Aici acţiona o puternică anomalie spaţiu-timp.

Trebuia procedat cu maximum de precauţie.

La bordul navei *Enterprise,* ceva afectase vederea celor aflaţi pe puntea de comandă. Sau poate că ceva afectase aerul din încăpere. Fie din cauza ochilor, fie din cauza aerului, sigur era că se vedeau unii pe alţii, ca printr-o ceaţă uşoară. Nu puteau aprecia distanţele, nu distingeau contururile; şi ochii îi dureau, la fel şi creierul, căruia îi revenea responsabilitatea de a încerca să sorteze imaginile distorsionate şi să le pună de acord cu lucrurile deja ştiute.

Dar nu prea reuşeau. Cei care nu căzuseră deja de pe scaunele lor, abia se mai ţineau pe ele. Şi asta nu din cauza vreunei zdruncinături violente – deşi podeaua şi pereţii, se cutremurau din cauza unei vibraţii ciudate – ci pentru că îşi pierduseră brusc simţul echilibrului. Ceva anume produsese o distorsiune a mediului înconjurător.

Sulu îşi încolăcise braţele de spătarul scaunului şi stătea mult aplecat într-o parte, cu capul întors către locul unde, de obicei, se afla Kirk.

— Căpitane, nava nu mai ascultă comenzile.

Chiar şi vocea lui Spock îşi pierduse stăpânirea de sine.

— Căpitane, se pare că suferim de pe urma unei senzaţii de vârtej. Interesant.

— Sulu, reuşi Kirk să îngaime, ne aflăm înţepeniţi pe acelaşi curs?

Efortul de a se concentra asupra siluetei ofiţerului îi crea ameţeli.

— Nu ştiu, domnule, răspunse Sulu. Nu pot să citesc afişajul instrumentelor. Totul mi să încolăceşte în faţa ochilor.

La fel de brusc cum începuse, ameţeala aceea ciudată dispăru. Vederea şi echilibrul reveniră cu o rapiditate uimitoare. Numai senzaţia de greaţă rămasă în stomac, era o dovadă că se întâmplase ceva extraordinar.

Cum era de aşteptat, Spock îşi reveni primul. Privirea lui se îndreptă către Kirk, către ceilalţi şi către ecranul principal.

— Căpitane… în faţa noastră.

Kirk, care încă nu îşi revenise perfect, se uită întâi către ofiţerul unu, apoi urmări privirea acestuia până la ecranul principal. Prima impresie fu că cele două crucişătoare klingoniene ajunseseră, nu se ştie cum, în faţa lor. Dar nu aceasta era explicaţia. Oh, nu.

În faţa lor se aflau alte nave. Mai multe nave. Zeci de nave. Nave de toate vârstele şi de toate felurile. Nave reprezentând toate civilizaţiile cunoscute – şi chiar necunoscute.

Unele aveau o construcţie atât de veche, încât era greu de crezut că putuseră cândva călători în spaţiu. Altele aveau o construcţie destul de recentă pentru a-l impresiona pe Spock.

Toate pluteau nemişcate, îngrămădite de-a valma ca nişte relicve zvârlite haotic, copleşitor de multe.

Kirk studie panorama care se derula încet pe dinaintea ochilor lui, iar vocea îi răsună ciudat:

— Un cimitir. Un cimitir de nave din toate colţurile galaxiei – poate şi din afara ei. Nave pe care nu le-am mai

văzut până acum. Uitaţi-vă la aceea.

Arătă către un fel de construcţie monstruoasă de piloni şi ţepuşe legate între ele de o încrengătură de arcuri translucide. Niciodată în viaţa sa şi nici în banca de date a Flotei Steiare nu întâlnise ceva mai neobişnuit.

Şi, deduse el, nici nişte constructori ca aceştia nu mai întâlnise – cine vor fi fost ei.

— Unde suntem, domnule? se auzi întrebând vocea nesigură, a locotenentului Uhura.

— Habar nu am, locotenent, rosti el cu voce uscată. Nu cred că am parcurs o distanţă prea mare în spaţiu.

Arătă cu capul înspre ecran.

— Unele dintre constelaţiile aflate acolo, în depărtare, par să fie aceleaşi cu cele dinainte, doar cele apropiate, par să fie altele. Asta înseamnă că s-ar putea să fi parcurs o distanţă respectabilă în timp.

Se întrerupse pentru a privi mai atent o navă care trecea prin apropiere de bordul navei. Aceasta avea o linie ceva mai familiară, un cargo de transport interstelar care fusese considerat depăşit şi la care se renunţase cu vreo trei sute de ani în urmă.

— Dacă verificăm, continuă el, cred că vom descoperi că multe dintre navele acestea sunt menţionate în istorie ca fiind dispărute în Triunghiul Delta.

— Unde… vru să întrebe Uhura, dar Kirk era preocupat de alte probleme.

— Domnule Arex, ne poţi da o idee despre poziţia noastră spaţială actuală?

Arex îşi făcu câteva minute de lucru la consola lui. Din când în când, faţa lui osoasă se întorcea către Kirk şi ochii îl priveau, deznădăjduiţi, neputincioşi.

— Mă tem că nu, căpitane. Senzorii noştri operează iarăşi normal, dar câmpul stelar nu cooperează. Nu pot să precizez ce poziţie avem, datorită poziţiei aparente a stelelor apropiate. Şi nici nu pot detecta vreun reper de navigaţie.

Kirk dădu din cap.

— Mă aşteptam la asta,

— Un univers alternativ, căpitane? întrebă Uhura.

— Probabil ceva de genul acesta, locotenent. Dacă ne-am afla în acelaşi univers, dar înconjuraţi de o formă de ecran energetic, atunci ar trebui să ne putem determina poziţia, dar, după cum spune domnul Arex, totul este schimbat în jur. Acelaşi univers, continuu variat este o problemă de semantică.

Univers alternativ, continuu variat... uimitor cât de repede veneau cuvintele când erai confruntat cu un *fait accompli* astrofizic.

— Observaţii şi comentarii, domnule Spock.

— Nu găsesc niciun cusur felului în care aţi evaluat situaţia căpitane. Aş adăuga totuşi, o părere personală: trebuie să ţinem cont că multe nave care intră în Triunghiul Delta, îl traversează fără niciun fel de incident. De aceea, s-ar părea că contactul dintre cele două continuu-uri este dezordonat, iar punctul de tangenţă se deplasează. În cazul acesta poarta a rămas deschisă destulă vreme pentru ca după *Klothos* să intrăm noi.

Îşi întoarse pentru o clipă atenţia către un monitor.

— Cred că s-a închis înainte ca urmăritorii noştri să poată intra.

— Nici nu este sigur că au încercat, fu de părere Kirk.

Scotty adăugă şi el un „mda”.

— Apropo de *Klothos,* căpitane, încerc să o depistez din momentul când am scăpat de senzaţiile neplăcute încercate la intrarea în Triunghiul Delta.

Sulu continuă să cerceteze spaţiul din jur, cu scanerele deschise la maxim.

— Dar sunt aşa de multe nave aici, încât este aproape imposibil să localizezi una anume.

— Continuă cercetarea, domnule Sulu.

— Da, domnule.

Kirk studie ecranul. Undeva, în acea Mare a Sargaselor trebuia să se afle *Kiothos*, avariată poate, intactă poate, aşa cum părea să fie *Enterprise.*

Iată că îşi dorea să întâlească din nou nava *Klothos* deşi ea fusese cea care îi atacase fără niciun motiv, premeditat, prin surprindere.

Capitolul VIII

Enterprise pătrundea, cu viteză redusă, tot mai adânc în furnicarul de nave moarte – căci erau, cu siguranţă, moarte. Niciun semn de viaţă, nicio mişcare nu venea dinspre vreuna dintre ele.

Toţi membrii echipajului împărtăşeau acelaşi fel de reacţii la vederea atâtor nave abandonate, cu gândul la atâtea echipaje dispărute. Dar reacţia inginerului şef se învecina cu religiozitatea.

Era normal ca omul pentru care navele stelare constituiau raţiunea de a exista să fie cel mai profund mişcat dintre toţi.

— Domnule, i se adresă el lui Kirk, pe un ton răguşit, sunt aici nave pe care le-am văzut doar în tablotiri. Tablouri în muzee. Nave despre care am auzit doar vorbindu-se.

Spock veni cu noi informaţii culese între timp din banca de date.

— Scanerele cu senzori au furnizat date aproximative privitoare la vârsta metalului din învelişurile navelor, domnule – acele învelişuri care au compoziţie metalică. Am catalogat deja câteva care sunt pe bază de plastic. Mai există şi o navă cu învelişul dintr-un aliaj special metal-ceramică, iar alta chiar cu unul din lemn.

— Lemn! Fii serios, domnule Spock! îl admonestă Scott.

Dar Spock rămase încrezător în descoperirile senzorilor.

— Asta au raportat detectorii, asta au confirmat spectografele, domnule Scott. O navă spaţială din lemn. Învelişul este compus dintr-un material celuloid cu o densitate care nu este posibilă la o suprafaţă organică.

— În ce priveşte vârsta, căpitane, continuă, întorcându-se din nou către Kirk, deşi niciuna dintre nave nu s-a deteriorat, anumite materiale au degenerat suficient pentru a arăta că multe dintre ele se află aici de secole întregi. Ar putea fi o apreciere conservatoare.

Deodată, Scott scoase o exclamaţie de surpriză. Arătă către ecran.

— Ia te uită, nu cumva este bătrâna *Bonaventurel*

Kirk privi spre ecran. Nu-i fu deloc greu să o distingă în mulţimea de nave pe cea indicată de Scott.

Printre navele elicoidale, paralelipipedice şi conice plutea o formă metalică foarte asemănătoare navei *Enterprise,* numai că era mai mică. Carcasa ei nu era la fel de şlefuită, de împodobită cu protuberanţe ciudate şi tuburi, forma nu era aşa de elegantă – dar fusese oricum, la vremea ei, o navă puternică.

Vocea lui Scott era plină de reverenţe. Aveau în faţă un exemplar din flota interstelară.

— *Bonaventure*, prima navă pe care s-a instalat propulsia warp. Prima din generaţia lui *Enterprise.*

— A dispărut fără urmă în cea de-a treia călătorie a ei, vorbi Spock de lângă vizorul său. S-ar putea ca descendenţii echipajului lor să trăiască încă.

— Descendenţii?

Kirk privi nedumerit către ofiţerul unu.

— Dar credeam…

— Navele din imediata noastră vecinătate sunt într-adevăr moarte, dar există şansa ca unele din echipajele lor să se fi transferat pe alte nave. Mai exact către gruparea aflată chiar în faţa noastră, de la care primesc un slab semnal energetic, semne de viaţă. Semnalele cresc în intensitate pe măsură ce ne apropiem.

În timp ce Spock, Scott şi Kirk studiau nava *Bonaventure* şi această nouă posibilitate, *Enterprise* era ţinută sub observaţie pe un alt ecran.

Cu sistemele de menţinere a vieţii ecranate, ascunsă cu grijă printre numeroasele carcase goale *Klothos* aştepta ca un păianjen – cu toate sistemele oprite, dar cu ochii la pândă.

Ofiţerul senior Kaas întoarse capul de la consola senzorului principal.

— Este într-adevăr *Enterprise,* Preamărite. Scanerele arată că are scuturile coborâte.

— Excelent!

Comandantul Kor privea cu satisfacţie către silueta care îi era nesuferită, apărută pe ecranul de la bordul navei sale. Încă nu înţelesese ce se întâmplase cu el şi cu nava sa, şi părea că din asta nu avea să iasă nimic bun.

Dar acum…

— Tot echipajul la posturile de luptă, fără zgomot. Pregătiţi-vă să deschideţi focul asupra navei *Enterprise,* imediat ce intră în raza noastră de acţiune. Distrugătoarele la capacitate maximă – s-o dăm gata de la prima lovitură, de data asta.

— Prim Inginer, vreau energie minimă în motoare. Navigator, interceptează cursul. Roteşte uşor nava. Este absolut necesar să semănăm cât mai mult cu relicvele

acestea.

Spock întoarse capul de la vizorul său către ecranul principal. După o privire scurtă, vru să se întoarcă din nou… dar mai întârzie. Ridică uşor o sprânceană, apoi reveni la vizorul său.

— Ciudat, murmură el.

— Ce e ciudat, domnule Spock, întrebă Kirk într-o doară.

— Mi s-a părut că singurul semn de viaţă venea dinspre grupul de nave aflat chiar în faţă noastră, dar se pare…

Înainte ca el să-şi termine fraza, Sulu se aplecă şi privî cu atenţie spre ecrane. Făcu ochii mari când recunoscu o siluetă în aglomeraţia de pe ecran şi ridică sprâncenele mai sus decât Spock.

— Căpitane… *Klothos…* douăzeci de grade stânga!

— Activaţi alarma roşie, ordonă Kirk. Deflectoarele la capacitate maximă, fazerele orientate spre ţintă.

— Da, domnule, răspunse Sulu, mâinile acţionând înaintea vorbelor. Ecranele sus… fazerele orientate.

La bordul navei *Klothos,* sirenele de avertizare începură să sune brusc. Comandantul Kor scăpă un cuvânt obscen şi gesticulă violent.

Toate distrugătoarele care erau pregătite izbucniră într-o descărcare teribilă de energie devastatoare. *Klothos* se scutură în urma lansării lor.

Valul de particule distrugătoare parcuse jumătate din distanţa până la *Enterprise* – apoi licări şi dispăru în neant. Primul ofiţer Kaas înţepeni cu ochii holbaţi la ecran de parcă ar fi întâlnit brusc un şarpe kalusian lung de o sută de kuviţi.

— Domnule, eu nu… sistemul de atac… este îngheţat.

Kor dădu să se ridice din scaunul de comandă, având deja pregătită o replică usturătoare – apoi aerul se cutremură brusc. O rafală de ozon, apoi comandantul fu înconjurat de un halou strălucitor, după care dispăru. Nedumerit şi îngrozit, restul echipajului rămase cu ochii

aţintiţi spre scaunul unde cu câteva secunde mai înainte stătuse comandantul lor.

La bordul lui *Enterprise,* Kirk mormăi ceva, de data aceasta în direcţia consolei.

— Foc, domnule Sulu.

— Fazerele foc.

La rândul ei *Enterprise* se cutremură de brusca eliberare de energie.

După câteva secunde Kirk se văzu nevoit să-l admonesteze pe Sulu.

— Nu e timp de visare – raportează, domnule.

— Nu am ce să raportez, domnule, reuşi să îngaime Sulu.

Pentru o clipă crezuse că senzorii o luaseră iarăşi razna, dar nu, erau operaţionali. Dar nu înţelegea nimic din datele afişaţe pe ecrane.

— Niciun semn de avarie, nicio indicaţie că scuturile reflectoare ale navei *Klothos* au înregistrat contactul. Toate aparatele par să funcţioneze normal şi…

Un zgomot scurt, ca o pocnitură de armă din antichitate, răsună pe punte. Sulu se răsuci la timp pentru a-l vedea pe Kirk înconjurat de un nimb strălucitor. Acesta se strânse în jurul Căpitanului, apoi dispăru.

Şi, odată cu el, căpitanul Kirk.

Lucru rar, Spock rămase fără grai.

Încăperea inspira mai mult o deşertăciune spirituală decât una spaţială. Pentru un pământean, ea amintea de o catedrală gotică în tonuri pastelate. Partea din spate a încăperii era delimitată de un perete curbat, având în faţă un podium înalt.

Douăsprezece fiinţe stăteau aşezate în spatele unei mese lungi, aflată sus pe podium. Bărbaţi şi femei, oameni, umanoizi şi alte rase, nu existau doi membri la fel.

Un klingonian stătea alături de un tallerian, care părea mignon în comparaţie cu uriaşul berikazin din dreapta sa. Alături de reprezentantul acelei rase războinice, stătea o

femeie frumoasă din constelaţia Orion. Lângă ea, un edoan, aparţinând aceleaşi lumi în care se născuse Arex. Urma apoi un locuitor al planetei Vulcan. Din adunare mai făceau parte un gorin şi un pământean.

Mai erau acolo trei fiinţe aparţinând unor rase pe care cei din Federaţie nu-i puteau identifica, pentru că erau tot atât de departe de ceea ce cunoşteau cei din Federaţie ca şi unele dintre navele pe care le zăriseră acolo. Şi totuşi aşteptau, în armonie cu ceilalţi nouă fraţi şi surori.

Dincolo de varietatea raselor, în cameră plutea un aer de consecvenţă. Niciun scaun nu ieşea în evidenţă faţă de celelalte, niciuna dintre cele douăsprezece fiinţe nu era mai sus de celelalte. În momentul de faţă, păreau că aşteaptă cu toţii ceva, deşi nu s-ar fi putut spune ce anume aşteptau.

Un fel de descărcare electrică licări în încăpere exact în faţa podiumului. Licărirea dispăru lăsând în urmă o siluetă masivă.

Reacţia lui Kor era tipică unui războinic klingonian, care se trezeşte brusc într-o situaţie inexplicabilă: duse mâna la arma aflată la şold.

Dar mâna nu apucă să ajungă la armă. O nouă descărcare electrică apăru în regiunea armei şi klingonianui se trase câţiva paşi înapoi. Şocul electric pe care îl primise nu fusese destul de puternic, ca să-l rănească. Dar fusese suficient, ca să-l descurajeze pentru o nouă încercare.

Un romulan înalt se ridică din mijlocul adunării. Avea nişte ochii înfundaţi în orbite, lucru neobişnuit la un romulan, şi o voce plăcută dar fermă.

— Numele meu este Xerius.

Făcu un semn cu capul în direcţia armei şi vocea îi deveni tăioasă.

— Nu ai nevoie de asta aici, comandante Kor.

Până să apuce Kor să protesteze, un nor auriu se formă în apropiere de el. Se trase repede într-o parte pentru a se feri de atingerea lui. După o clipă, lângă el se materializă Kirk.

Acesta nu se obosi să arunce spre Kor mai mult de o scurtă privire dispreţuitoare. Avea alte lucruri mai importante de văzut.

— Numele meu este Xerius, repetă bătrânul romulan. Bine ai venit. Bine ai venit în Elysia, căpitane Kirk.

Se întoarse şi arătă spre superba locuitoare a planetei Orion.

— Ea este Devna, interpreta legilor noastre. De acum, ea are să stea de vorbă cu voi.

În timp ce se ridica în picioare, femeia îşi drese vocea – primul semn pentru Kirk că, deşi atât de deosebit, locul acesta nu era Olimpul şi locuitorii lui nu erau zei.

Ea se înclină politicos, privind pe rând la cei doi comandanţi de nave.

— Domnilor, li se adresă ea cu o voce limpede şi clară ca un clopoţel, vă aflaţi în faţa consiliului conducător al Elysiei. Naţiunea, confederaţia noastră… spuneţi-i cum doriţi. Lumea noastră fără planetă.

— Reprezentanţii a o sută douăzeci şi trei de rase participă la guvernarea noastră. Existenţa noastră durează de peste o mie de ani pământeşti. În tot acest timp, aceşti oameni diferiţi, dintre care unii erau duşmani înverşunaţi Dincolo, au învăţat să trăiască împreună în pace. Au învăţat, pentru că a trebuit să înveţe. Orice act de violenţă este strict interzis aici şi va fi pedepsit imediat, cu cea mai mare severitate.

Avertismentul era îndreptat în principal în direcţia încruntatului Kor, dar nici Kirk nu fu lăsat deoparte.

Cuvântarea rituală fu brusc încheiată.

Ea zâmbi:

— Acum aveţi fiecare dreptul la o întrebare.

— Căpitane Kirk?

Kirk stătu o clipă să se gândească înainte să întrebe.

— Suntem, într-adevăr, într-un univers alternativ?

— Nu ştiu sigur, dar noi avem alt punct de vedere, spuse Devna. Acest unic univers nu are nici stele, nici planete, deşi putem vedea destule de aici. S-au făcut explorări

intense. Între locul acesta şi restul galaxiei există o barieră care nu poate fi străpunsă.

Zâmbetul i se lărgi şi deveni mai prietenoasă.

— Cei care au ajuns primii aici au avut foarte mult timp la dispoziţie pentru a explora. Limitarea acestui univers este unul dintre motivele pentru care trebuie să cooperăm între noi. Locul acesta poate fi foarte bine descris ca un buzunar în sistemul normal spaţiu-timp.

— Un elysian restrictiv, murmură Kirk ca pentru sine.

— Mie nu-mi pasă, izbucni Kor agresiv. Cum aţi făcut să-mi îngheţaţi distrugătoarele?

Devna nu luă în seamă tonul şi se porni să-i explice:

— Printre noi se află mulţi indivizi dăruiţi cu puteri psihonice necunoscute majorităţii raselor. Dincolo, asemenea oameni erau puşi să-şi folosească puterile pentru a exploata, a teroriza, a ucide. Aici aceste puteri sunt folosite numai pentru a păstra pacea. Toate energiile noastre sunt direcţionate în menţinerea acestei păci. Adineauri, tu ai încercat să întrerupi pacea, comandante Kor. Noi nu vom permite asta.

Urmă o pauză plină de semnificaţii, timp în care ea îi fixă pe rând cu privirea pe cei doi nou veniţi, apoi se întoarse către Xerius.

— Spune-le legea, rosti cu solemnitate romulanul.

Devna se înclină iarăşi, de data aceasta către romulan, apoi se întoarse către cei doi comandanţi.

— După legea noastră, căpitanii navelor sunt responsabili pentru comportamentul echipajelor lor în orice moment. Dacă vreunul din membrii echipajului se angajează în orice formă de violenţă, împotriva oricărei fiinţe inteligente de aici veţi suferi pedeapsa maximă. Imobilizarea totală a navei şi a voastră pe o perioadă de un secol. Nu există pedeapsă mai mică pentru asemenea abatere.

Îngâmfarea şi agresivitatea lui Kor începuseră să mai scadă, remarcă Kirk. Cuvintele care-i scăpară nu mai arătau atâta siguranţă de sine.

— Un secol! exclamă el. Dar până la sfârşitul perioadei

de pedeapsă vom fi cu toţii morţi.

— Nu, domnule Kor, nu veţi fi.

Kirk îl privii cu atenţie pe romulan.

— Acest unic univers al nostru este o cursă foarte ciudată. Aici timpul se scurge altfel decât Dincolo. Aici timpul este foarte răbdător. Un secol este o nimica toată pentru noi.

Arătă cu mâna spre colegii săi.

— Consilierii noştri par foarte tineri, şi totuşi fiecare dintre noi are o vârstă de câteva secole.

De data aceasta, Kirk fu cel care îşi pierdu siguranţa de sine.

— Fără război… aproape nemuritori, murmură el. Viaţa voastră trebuie să fie aproape perfectă.

Xerius zâmbi.

— Aceleaşi legi care fac să fie posibilă existenţa noastră atât de îndelungată, mă obligă să vă spun adevărul, căpitane Kirk. Nu a fost vreunul dintre noi care să nu aibă măcar o dată dorinţa să părăsească locul acesta pentru a se întoarce în universul normal. Aceste dorinţe pot fi înăbuşite.

— Am făcut ca existenţa noastră aici să fie cât mai bună cu putinţă, căpitane, am ajuns la pace, pentru că am înţeles că nu avem de ales. Nu există cale de scăpare din Elysia – după cum vă veţi da şi voi seama.

Fiecare cuvânt din ultima frază rostită de romulan căzu ca o piatră pe sufletul lui Kirk. Acelaşi efect îl avură cuvintele şi asupra lui Kor. Deşi totul suna incredibil, nu se îndoiră nicio clipă că Xerius spunea altceva decât adevărul.

Şi după o mie de ani de explorări şi încercări, era foarte posibil să aibă dreptate – deşi fiecare moleculă din creierul lui Kirk respingea o asemenea posibilitate.

„Nicio scăpare… nicio scăpare… nicio scăpare…”

Cuvintele i se învârteau nebuneşte în creier. Trebuia să existe o cale. Văzuse foarte puţin din acest paradis, dar asupra unui singur lucru nu avea nicio îndoială: acela că fiecare dintre cei aflaţi aici încercase măcar odată să

părăsească locul acesta.

Era ca în fabula aceea pentru copii, despre omul care devenise milionar şi care se transformase în cel mai frumos om din galaxie – ca apoi să se trezească prins în capcana unei lumi absolut goale. Banii nu aveau nicio valoare dacă nu avea pe ce să-i cheltuiască.

Adevărul era valabil şi pentru viaţă. Şi totuşi… poate fuseseră doar ani de încercări, de ascundere a adevărului, dar uitându-se la feţele celor doisprezece, nu putea spune că vreunul dintre ei arăta nebun sau aiurit. Aceşti oameni ajunseseră să se împace cu nemurirea lor izolată. Nu era deloc surprinzător.

Era o necesitate pentru a putea rămâne cu mintea întreagă.

Ei bine, nu aveau decât să continue să trăiască astfel. El nu avea nevoie de o asemenea viaţă. Dorinţa lui cea mai arzătoare în momentul de faţă era să se întoarcă la bordul lui *Enterprise,* unde…

Spock, Scott şi Sulu îşi făcură deodată apariţia din ascensor, avându-l în mijlocul lor pe Kirk, cu care discutau de zor.

Pe punte nu se mai afla nimeni. Ecranul principal rămăsese deschis, prezentând încă panorama constelaţiilor de metal care roiau în jurul lor.

— … şi asta a fost tot, domnilor, încheie Kirk, aşezându-se în scaunul de comandă. Spock şi Sulu se aşezară lângă el, iar Sulu îşi ocupă poziţia la consola lui. Kirk arătă spre ecran.

— S-ar putea ca ei să nu poată ieşi de aici, să fie resemnaţi şi chiar fericiţi cu societatea lor „perfectă”… dar noi vom ieşi de aici.

— Atunci ar fi bine să o facem cât mai repede, căpitane, îl avertiză Scott.

Kirk îl privi, oarecum nedumerit.

— Mă tem că s-ar putea să nu ne putem deplasa în mare viteză, îndrăzni Spock. După cum ne-a spus căpitanul,

oamenii aceştia se află aici de secole, iar planurile lor de evadare au dat greş. Vom avea nevoie de timp pentru a găsi o cale.

Tipic pentru Spock, gândi admirativ Kirk, înţelepciune şi încredere totală într-o singură răsuflare.

Încrederea lui nu se transmise inginerului şef.

— Exact timpul ne lipseşte.

— Ce este, Scotty, interveni împăciuitor Kirk. Eu credeam că timpul este exact rezerva nelimitată de care dispunem aici.

— Numai în sens abstract, căpitane, răspunse acru Scott. Dar nu în sens practic. Nu e de mirare că nimeni nu a reuşit să ducă la bun sfârşit un plan de evadare din acest univers continuu. Avem probleme cu cristalele de dilitiu. Se deteriorează din nou, se descompun – şi încă repede.

— Dar cum…? începu Kirk, apoi tăcu, căpătând o expresie de exasperare. Domnule Spock, uneori îmi doresc ca Profesorul Jenkins şi asociaţii lui să fi găsit o substanţă mai stabilă pe care să se bazeze comanda warp, folosită la navele noastre.

— Tocmai această instabilitate dă cristalelor de dilitiu puterea necesară acţionării motoarelor navei, căpitane, îi reaminti Spock.

— Nu ştiu cum se produce asta, domnule, continuă Scott. Nu este la fel ca ultima dată… distrugerea este rapidă, dar nu la fel de gravă. Şi de data asta este o distrugere la nivelul atomic, nu la nivelul legăturilor moleculare.

Sunt sigur că are legătură cu aceleaşi distorsiuni ale energiei care încetinesc aici timpul. În orice caz, am calculat că mai avem patru zile până să rămânem complet fără energie.

— Este, deci, o dezintegrare treptată?

— Mda, căpitane. Asta e partea ciudată. Cristalele îşi pierd energia în mod uniform.

Kirk încuviinţă.

— Altfel am fi fost lipsiţi de absolut toate funcţiile navei. Am fi în imposibilitate să păstrăm sistemul de susţinere a

vieţii. Mă întreb ce folosesc celelalte nave, în loc de dilitiu. Sfetemele lor de funcţionare nu par a fi radical diferite de al nostru.

— Mai există şi alte rase, despre ale căror cunoştinţe în inginerie nu ştim nimic. Gândeşte-te numai la modul în care ai fost teleportat tu şi comandantul Kor, de exemplu. Este evident că ei dispun de un sistem alternativ de energie, suficient să-i menţină în viaţă, dar insuficient pentru a imprima navei noastre viteza necesară.

— Avem, deci, la dispoziţie patru zile ca să scăpăm de aici.

Kirk aruncă o privire întrebătoare către ofiţerul ştiinţific.

— Ai desoperit ceva miracole în banca de date fizico-ştiinţifice, domnule Spock?

— Baza necesară producerii miracolelor nu există în sistem, căpitane.

— Atunci voi opta pentru o soluţie naturală. Te apuci imediat de studiul teoretic, Spock. Când ai reuşit să găseşti ceva, discută cu Scotty. Dacă obiecţiile lui sunt prea puternice, o iei de la capăt. Poţi folosi absolut tot ce doreşti. Numai să ajungi la o soluţie care să ne scoată de'aici.

Întoarse capul către ecran.

— Dacă nu găseşti o soluţie în nouăzeci şi şase de ore, o să ai timp destul să recuperezi somnul pierdut…

La bordul lui *Klothos*, într-o încăpere cu aspect primitiv, care constituia camera de odihnă a comandantului, Kor ridică brusc privirea de pe teancul de hârtii pe care îl studia. Ochii îi căzură pe Ofiţerul Unu, Kaas, care se uita ţintă la el.

— Mai spui că eşti ofiţer ştiinţific! mârâi Kor, zvârlindu-i lui Kaas în faţă teancul de hârtii.

Ofiţerul unu tresări uşor,

— Calculele astea nu sunt bune de nimic. Nu eşti în stare să calculezi nici cum să ieşi dintr-o toaletă.

Se ridică şi vârî un deget acuzator sub nasul ofiţerului.

— Dispari din ochii mei şi să nu te mai văd până ce nu ai un plan care să ne scoată de aici. Nu un plan care să explice pe larg cât de incapabil eşti!

Kaas salută ţeapăn, buza de sus tremurându-i uşor.

— Da, Preamărite.

Apoi îngenunche, culese hârtiile împrăştiate pe jos şi părăsi încăperea.

Kor privi lung în urma lui. Apoi se plimbă nervos prin încăpere o bună bucată de vreme, înainte de a se arunca în cuşetă. Rostogolindu-se cu faţa în sus, rămase cu privirea aţintită la imaginile încrustate în tavan. Se simţea închis într-o cuşcă – în camera aceasta, pe nava aceasta, în acest blestemat buzunar în timp şi spaţiu.

Singura sa consolare era că şi Kirk trebuia să fi încercat acelaşi sentiment de frustrare, ca şi el.

Dintre cei doisprezece care-i întâmpinaseră pe noii veniţi, numai trei se mai aflau acum în camera de consiliu. Devna şi Xerius stăteau la unul din capetele îndepărtate ale podiumului.

Între ei se afla o femeie de pe una din planetele sistemului atât de puţin cunoscut, Omega Cyna – o planetă cu forţă gravitaţională scăzută, aşa cum se vedea după membrele ei lungi şi subţirimea corpului. Era ceva eteric în silueta ei. Altfel, arăta exact ca un om.

Stătea cu capul plecat, cu ochii închişi, concentrată, încăperea era slab luminată.

— Ce vezi în spatele ochilor tăi, Megan? şopti abia auzit Devna, apropiindu-şi buzele de urechea aproape transparentă a femeii de pe Cyna.

O pauză lungă. Apoi, femeia ridică încet capul. Pleoapele se ridicară pentru a dezveli două pupile, ca două oglinzi argintii.

— Cei doi nou veniţi…

Vocea era delicată, ca o închipuire – ca o adiere prin iarbă.

— În fiecare navă, fiinţele se străduiesc să dezlege ghicitoarea.

— Numeşte ghicitoarea, îi ceru Xerius.
— Ghicitoarea este capcana timpului. Evadarea.
Adierea se înteţi.
— Caută cu disperare o cale de ieşire. Un drum care să-i ducă înapoi în spaţiu-timp, în universul lor.
Mâinile fragile ca nişte aripi de fluturi se agitară în aer, sugerând neputiinţa.
— Evadare, evadare…!
Devna o apucă grăbită de mână şi o mângâie uşor.
— Linişteşte-te… linişteşte-te, Megan. Încet… întoarce-te la noi acum. Uită-te ia noi.
Megan slobozi un oftat uşor, ca o şoaptă aproape imperceptibilă. Oglinzile pleoapelor părură să se dizolve, ca nişte pete de cerneală argintie. Ochii căpătară o culoare aurie, apoi un punct aflat în mijloc se lărgi, dând naştere pupilelor. Erau nişte pupile verticale, ca de pisică.
Femeia zâmbi trist către camarazii ei.
— Noii veniţi nu-şi doresc decât să scape, să fugă. Aşa se întâmplă cu toţi noii veniţi. Sunt tristă pentru ei.
— Tu te întristezi pentru toată lumea, Megan. Aşa eşti tu, aşa sunt cei din rasa ta. Compasiunea pe care o ai pentru ceilalţi, intensificată de firea ta, te face să priveşti cu înţelegere tot ce fac alţii.
— N-au decât să-şi dorească să scape de tot ce vor, să se zbată cât vor de tare, comentă Xerius. Este imposibil. Nu e niciun pericol în privinţa asta.
— Da, aprobă Devna, este normal să procedeze astfel, Nu au ce face, Xerius. Trebuie să încerce. Ar fi anormal să nu încerce. Cu toţii trebuie să încerce pentru a ajunge să se împace cu ideea. E mai bine să-i lăsăm în pace, să nu le impunem nimic.
— Aşa este, admise Xerius. După ce vor trece patru zile şi nu vor mai avea nicio speranţă, totul va fi bine. Aş fi vrut ca cele patru zile să fi trecut deja. Nu-mi place să stau de veghe, să am grijă să nu-şi facă rău, lor sau altora. Există întotdeauna acest pericol când intervine o ameninţare fizică directă.

— Când am fost obligat să-l împiedic pe comandantul Kor să scoată arma în camera consiliului, efortul mi-a produs o senzaţie de rău fizic. Până la urmă şi ei o să simtă la fel – chiar şi comandantul Kor.

— Te-ai comportat foarte bine, Xerius, fu Devna de acord. Cred că efortul tău a meritat. Lecţia i-a prins foarte bine căpitanului Kirk. Şi eu m-am simţit la fel de rău ca şi tine. Toţi membrii consiliului s-au simţit rău.

— Trebuia să trecem prin asta. În cazul acesta este vitală o supraveghere atentă, pentru că se pare că cei doi se duşmănesc între ei..

— Aşa se pare, admise Xerius. Va fi destul de greu, mai ales că noi nu ştim ce se întâmplă în universul socio-politic din jurul nostru.

— Dar avem alte lucruri, în compensaţie, Xerius, îi reaminti Devna cu blândeţe…

Kirk privea peste umărul lui Spock, care lucra la computerul băncii de date. Amândoi examinau o serie de cifre pe care tocmai le afişase computerul astrografic.

Trecuse ceva timp de la ultimatumul lui Scott. Kirk se simţea când obosit, când deprimat. Primele rezultate nu fuseseră încurajatoare. Probabil că Spock trecea prin aceleaşi emoţii; dar, bineînţeles, făcea eforturi să nu lase să se vadă.

Emoţiile i se ghiceau doar din atitudinea mai puţin sigură ca de obicei. Oboseala însă şi-o ascundea foarte bine. Kirk ridică privirea către ecran.

În mijlocul oceanului de relicve, plutea *Klothos.* În spatele ei se afla grupul de nave care încă aveau putere şi viaţă. Locuitorii Elysiei aveau tendinţa de a sta grupaţi la un loc, pentru a-şi învinge singurătatea, trecând de pe o navă pe alta, după cum le permiteau regulamentele interne.

În felul acesta, reuşeau să obţină o varietate în relaţiile dintre ei de-a lungul anilor. De-a lungul secolelor, se gândi Kirk. Imaginea care se prezenta înaintea ochilor lor era departe de a fi îmbucurătoare. Îşi mută gândurile şi privirea

de la nava *Klothos.*

— Asta este tot ce ai putut afla împreună cu teoreticienii tăi, domnule Spock?

— Da, căpitane. Şi eu am fost uimit că am putut concepe un plan atât de eficient într-un timp atât de scurt.

— Eu am sperat să reuşeşti să scoţi un iepure întreg din computerul acela, nu doar o bucată din el. Ai mai reuşit şi altă dată.

— Nu văd niciun motiv, răspunse Spock nedumerit, să-mi ceri să scot un mamifer pământean din computer – n-am făcut-o niciodată.

Kirk dădu din mână a lehamite.

— M-a luat gura pe dinainte, Spock. Am vrut să spun că nu există niciun răspuns posibil, nicio soluţie pentru problema noastră, tu, împreună cu maşinăria asta a ta, aţi reuşit să găsiţi răspunsuri şi soluţii, uneori.

— Se pare însă că nu şi de data asta, căpitane, mărturisi Spock, Nu pot să ofer decât încurajări.

— Ai încercat toate posibilităţile? insistă Kirk disperat. Toţi factorii – indiferent de forma matematică?

— Toate posibilităţile, căpitane, de mai multe ori. Problema este cât se poate de clară: viteza noastră nu este suficientă pentru, a străpunge bariera continuă. Nu vreau să distrug orice speranţă, dar datele nu sunt prea încurajatoare. Asta este tot ce am putut face.

Kirk întoarse capul, apoi se ridică brusc şi privi neîncrezător spre ecran.

— Hm, cel puţin el nu se dă bătut.

Spock întoarse capul, ca toţi ceilalţi aflaţi pe punte, pentru a privi spre ecran.

Klothos începu să se mişte. Tocmai părăsea locul în care stătuse şi se îndepărta în mare viteză. Aparatura automată de urmărire, acţionată dinainte pentru a-i lăsa pe Sulu şi Arex liberi să se ocupe de cercetare, îi lansă în urmărirea crucişătorului. Kirk vorbi fără să se întoarcă.

— Dacă ei pot, de ce nu am putea şi noi?

— Nu cred c-or să poată, căpitane, vorbi Spock sigur pe

sine.

Kirk se uită fix la el.

— Cred că şansele lor de reuşită sunt foarte mici. Dar, evident, comandantul Kor este convins de contrariul. Sistemul lor Graph S-Doi, care este aproximativ echivalentul sistemului nostru Warp, a început să dea semne de slăbire a energiei în momentul în care Scott a raportat declanşarea procesului de dezintegrare a rezervelor noastre de dilitiu. Situaţia lor nu diferă de a noastră şi nici ei nu dispun de soluţii mai bune. Kor pare să fi hotărât să încerce oricum, în ciuda sfaturilor inginerilor şi navigatorului lui de a-l convinge să nu o facă. Sunt sigur că au încercat să-l convingă. S-ar putea ca încercarea asta să-i coste toate rezervele de dilitiu şi să rămână chiar fără rezerva necesară menţinerii vieţii.

— Vrei să spui că încearcă, împotriva sfaturilor experţilor săi, fără să aibă nicio şansă să reuşească?

Kirk părea foarte neîncrezător.

— Cred că nici măcar un maniac ca el nu ar proceda astfel.

— Uiţi mentalitatea klingonienilor, căpitane, îi atrase Spock atenţia. Mentalitatea lor spune că legea de bază a vieţii este că toate legile sunt făcute pentru a fi încălcate. Pentru ei raporturile cu universul natural sunt la fel de bune ca cele dintre ei şi alte rase. De aceea, avansul lor în ştiinţele fizice a bătut atâta vreme pasul pe loc.

— Ca să nu mai vorbim de mândria lor, care este totul pentru un klingonian – mai ales pentru un ofiţer comandant cum este Kor. S-ar bate singur cu un soare dacă mândria lui ar fi în joc.

— Ai dreptate, ca de obicei, Spock.

Kirk privi din nou cu atenţie către, ecran. *Klothos* tocmai depăşea ultimul şir de nave dezafectate, pentru a se pierde apoi în întunericul de dincolo de ele.

Kirk trebuia să se fi gândit şi singur la asta. Mândria lui Kor nu ar fi putut supravieţui fără această încercare.

Capitolul IX

În momentul accelerării, o vibraţie uşoară începu să scuture puntea navei *Klothos.* Kor şi ofiţerii săi nu o luară în seamă, aşa cum nu luau în seamă luminile de alarmă care

începuseră să clipească în jurul lor.

Scanerele centrale arătau un amestec ciudat de lumină şi culoare. Senzorii indicau o înlănţuire de forţe extraordinar de puternice, concentrate în faţa lor.

Primul ofiţer al navei. *Klothos* făcu eforturi uriaşe să-şi păstreze tonul normal, atunci când raportă comandantului său.

— Toată energia, inclusiv cea necesară menţinerii vieţii a fost direcţionată către motoare, domnule. Continuăm să creştem viteza.

Kor îl privire ofiţer cu aceeaşi stăpânire de sine – pe care, de fapt, n-o simţea.

— Menţine cursul pe coordonatele indicate.

— Da, Preamărite.

Atitudinea lui Kaas era aceea a unui războinic klingonian gata să se arunce în vâltoarea unei bătălii fără sorţi de izbândă. Era pregătit să moară, dorindu-şi numai ca adversarul să-i fie pe măsură.

— Ne apropiem de viteza maximă, domnule, raportă el după o scurtă privire aruncată spre aparatele sale.

Centrul vârtejului luminos părea că se roteşte uşor, iar pe margini izbucneau din când în când flăcări violete. *Klothos* pătrunse în marginea spiralei luminiscente.

Un geamăt profund cuprinse nava, crescând în intensitate, dimpreună cu vibraţia podelei de sub picioarele lui Kaas Vibraţiile crescură atât de mult încât Kor trebui să se ţină strâns de braţele scaunului său de comandă, pentru a nu fi azvârlit jos.

Alţi membrii ai personalului aflaţi pe puntea de comandă fuseseră mai puţin norocoşi; îşi pierduseră echilibrul şi se străduiau acum să ajungă din nou la locurile lor. Geamătul deveni asurzitor.

Luminile se stinseră în toată nava şi fură înlocuite de o lumină roşietică asemănătoare unui apus pământean. Geamătul deveni ţipăt, apoi urlet. Unul dintre ofiţeri îşi duse mâinile la urechi, uitând că trebuie să se sprijine. O nouă zdruncinătură puternică scutură nava. Apoi se treziră

cu toţii răsturnaţi, izbiţi, căci *Klothos* porni brusc să se răsucească în jurul axei sale, iar gravitaţia artificială nu reuşi să o oprească la timp.

Viteza navei începu să scadă. Deşi nu era nimeni care să raporteze asta imediat – cu atât mai puţin Kaas, care fusese izbit de o proeminenţă a peretelui şi îşi pierduse cunoştinţa.

Învârtindu-se, rostogolindu-se, răsucindu-se, *Klothos* fu zvârlită înapoi pe drumul care venise. Viteza îi scădea simţitor pe măsură ce se apropia de locul de unde plecase.

Cum era lipsită de orice fel de control, o mică abatere din drum fu suficientă pentru a ajunge să se izbească şi să se prăbuşească între navele pustii, care pluteau nemişcate. Strivită şi avariată, nava se opri în sfârşit în momentul în care unul dintre ingineri, disperat, reuşi să scoată motoarele din funcţiune.

Pe punte, geamătul asurzitor fu înlocuit de alte zgomote, de altă natură – un amestec între sunetul sistemelor de alarmă şi vaietele răniţilor.

Kirk şi Spock nu puteau auzi, dar bănuiau cum trebuie să fie, văzând distrugerile suferite de crucişătorul care se desluşea acum în centrul ecranului principal.

Pentru o clipă, Kirk uită de resentimentele sale faţă de Kor şi lăsă să-i scape câteva mormăieli apreciative.

— Ai avut dreptate, Spock, dar aproape că aş fi dorit să reuşească.

— Mă bucur că nu au reuşit, răspunse liniştit primul ofiţer.

— Spock, tu porţi duşmănie?

— Nici vorbă, căpitane. Nu m-aş încărca niciodată cu o asemenea emoţie iraţională, de lungă durată. Numai că încercarea lor nereuşită mi-a sugerat o idee pentru a străpunge bariera.

Kirk aşteptă o clipă, să-şi revină, apoi întrebă:

— Ei bine… şi care-i ideea, Spock?

— Propun ca toţi cei pe care îi priveşte această încercare

să fie aici de faţă, să audă. Vom avea nevoie de rezistenţă emoţională şi fizică.

— Nu înţeleg.

— Probabil că nici unii dintre membrii echipajului nu vor înţelege, căpitane. În special cei care au fost implicaţi în conflicte majore cu klingonienii. De aceea, propun ca, împreună cu ofiţerii principali care vor fi implicaţi, să ne îndreptăm către sala de şedinţe.

— Nu-mi dau prea bine seama ce vrei să faci, Spock, dar dacă aşa crezi că trebuie să procedezi…

— Aşa cred că e cel mai bine, căpitane..

Spre deosebire de adunările obişnuite din spaţioasa sală de conferinţe, nimeni nu îndrăzni să glumească pentru a mai înviora atmosfera. McCoy se întreba de ce lipseşte Uhura. Motivele pentru care fusese exclusă din adunare aveau să devină clare în urma explicaţiilor oferite de Spock cu privire la intenţiile sale.

Uhura avea mai multe motive decât oricare din cei de faţă să nu-i suporte pe klingonieni.

În afară de Kirk şi Spock, conferinţa reunise pe Scott, McCoy şi Sulu. Locotenentul Arex rămăsese de serviciu pe punte împreună cu Uhura, în primul rând pentru a ţine nava *Klothos* sub supraveghere, deşi părea sigur că, pentru o vreme, comandantul Kor nu avea să mai fie în stare să le ofere surprize.

Conştient că ceilalţi îl priveau nerăbdători, Kirk începu imediat:

— Domnul Spock a găsit o formulă care ne oferă şansa de a evada din paradis. Iată un caz în care cifrele vorbesc mai tare decât cuvintele.

Spunând acestea, apăsă pe un buton instalat pe marginea mesei. Un ecran tridimensional apăru în mijlocul ei. Alte butoane făcură ca pe cele trei faţete să apară o serie de cifre şi formule complicate.

Kirk şi Spock ştiau deja care este semnificaţia cifrelor. McCoy reuşea cu greu să le urmărească explicaţiile. Rămânea de văzut cine avea să priceapă întâi semnificaţia

lor dintre Scott şi Sulu. Prima figură care deveni întâi nedumerită, apoi uimită, fu a locotenentului comandant Montgomery Scott.

— Dar asta implică acţiune combinată cu *Klothos,* căpitane. Acţiune combinată… ei, drăcie, înseamnă combinarea celor două nave!

— Aşa este, domnule Scott, încuviinţă calm Kirk.

Inginerul şef nu încercă să-şi ascundă dezgustul faţă de o asemenea perspectivă.

— Vrei să spui că ne ceri să lucrăm umăr la umăr cu viperele acelea? Ticăloşii, ucigaşii…

— Este singura noastră şansă să scăpăm de aici, Scotty.

Inginerul nu mai spuse nimic, dar continuă să mormăie nemulţumit în barbă. Dacă Uhura ar fi fost prezentă, discuţiile s-ar fi oprit aici. Dar ea avea să primească vestea mai târziu.

Sulu lucrase în tot acest timp cu înverşunare pe calculatorul lui de buzunar, confruntându-şi din când în când rezultatele cu cifrele afişate pe ecranul tridimensional.

— Ca problemă de navigaţie, are mai multe necunoscute decât are un miriapod picioare, căpitane. A încerca să ghidezi două nave atât de diferite într-o manevră atât de complicată…

Lăsă cuvintele să atârne în aer şi scutură neîncrezător din cap.

— Cât are să fie de greu, domnule Sulu? insistă Kirk.

Locotenentul evită un răspuns direct.

— Nu aş putea spune cu siguraaţă, căpitane.

Se concentră o clipă, apoi continuă:

— Dar… o să fie greu.

— Imposibil?

— Nu… nu, nu imosibil.

— Chiar crezi asta?

Întrebarea îl făcu pe locotenent să rânjească.

— Nu ştiu dacă cred sau nu, căpitane. Dar sunt sigur că dacă domnul Sulu este atât de încrezător încât să propună asta, atunci crede că nu este imposibil – şi nu vreau să-l

oblig să-mi spună care sunt şansele de reuşită. Cred că prefer să nu ştiu exact.

— Dacă el crede că planul acesta este bun, atunci rămâne ca eu şi Arex să găsim o cale să-l punem în aplicare.

— Atunci aşa rămâne.

Kirk se întoarse către inginerul şef.

— Domnule Scott, părerea ta?

Scott păru că se luptă cu sine, preţ de câteva clipe. Nici el nu avea prea multe motive să-i iubească pe klingonieni. Dar, în cele din urmă, capitulă.

— Având în vedere că ne-au mai rămas decât două zile până ce rezervele de dilitiu să se deterioreze în aşa măsură încât să nu mai poată alimenta nava, aş spune că nu avem altă şansă decât să aplicăm planul domnului Spock, căpitane. Deşi nu-mi place. Nu-mi place deloc.

— Ştiu ce simţi, Scotty, se arătă Kirk înţelegător. Aş prefera orice alte alternative. Dar nu avem alta. Dacă asta te face să te simţi mai bine, gândeşte-te că lui Kor şi oamenilor lui o să le placă şi mai puţin decât ţie.

Zâmbi sarcastic.

— Resentimentele noastre faţă de ei au motive reale, ceea ce ne determină să considerăm planul acesta ca fiind raţional. Ura lor patologică faţă de toţi cei care nu sunt klingonieni îi împiedică să se gândească la un asemenea plan – dar nu o să-i împiedice să-l accepte pe al nostru.

— Asta mă frământă şi pe mine, căpitane. Oare putem avea încredere în ei?

Kirk ridică din umeri.

— Asta nu avem de unde să o ştim.

Sulu încheie verificarea calculelor şi interveni şi el:

— Cu un lucru sunt de acord, căpitane: trebuie să încercăm. În ce priveşte încrederea în klingonieni…

Kirk se întoarse către McCoy. Neavând cum să contribuie la disputele privitoare la astrofizică, doctorul păstrase tăcerea pe toată durata discuţiilor.

— Tu ce părere ai, Bones?

— Din punct de vedere emoţional, începu McCoy, sunt de acord cu domnul Spock. Ideea de a ne combina acţiunile cu hoarda aceea de criminali, care ucid pe la spate, mă face să duc în mod automat mâna la fazer.

Doctorul luă un aer resemnat.

— Dar, ca să scape de aici, cred că o să-şi stăpânească aversiunea înăscută faţă de noi. Sunt în stare de orice ca să evadeze din acest cimitir al elefanţilor.

— Exact, încuviinţă Spock.

McCoy se uită la el, surprins.

— Hei, nu aş fi crezut că ştii la ce fac referire, domnule Spock.

— Cititul operelor de ficţiune era una dintre ocupaţiile favorite ale mamei mele, pentru timpul liber, doctore, îl informă Spock. Când eram copil, le-am citit şi eu pe toate, cu mare plăcere.

— Atunci suntem cu toţii de acord, interveni Kirk zâmbind. Iau imediat legătura cu Kor…

— Evadare, evadare, evadare…

Megan tremură din tot corpul de violenţa emoţiilor şi a gândurilor pe care le citea. Devna trebui să o prindă, grăbită de mână, ca să o liniştească din nou.

— Uşurel, Megan, şopti ea încurajator, uşurel.

Dar Megan nu reuşea să stăpânească asemenea emoţii.

— Îi arde… îi mistuie… este… un… foc.

Vocea ei tremură în mod periculos.

— Întoarce-te la mine acum, Megan, insistă Devna în şoaptă. Încet, întoarce-te, încet… priveşte-mă… acum.

Oglinzile ochilor tremurară ca nişte picături de argint viu.

Apăru din nou culoarea aurie, apoi pupilele oblice, de pisică, se deschiseră iar.

— Sunt stăpâniţi de violenţă. Nu au niciun fel de control asupra ei.

— Poate că nu, deocamdată, o asigură Devna, dar se vor resemna. Toţi se resemnează până la urmă. Nu au de ales.

— Ce ziceţi că se învaţă? interveni o nouă voce.

Cele două femei întoarseră capul şi îl zăriră pe Xerius, care tocmai se materializa în încăpere.

— Noii veniţi, explică Devna, nu au învăţat nimic din prima lor încercare de a evada. Acum au un nou plan… să combine cele două nave şi să încerce din nou. Nu-i poţi opri, Xerius?

Purtătorul de cuvânt al consiliului părea că se află în încurcătură.

— Încercarea de a evada nu este împotriva legiler noastre.

— Dar ar putea să moară în această încercare nebunească. Una dintre navele lor a suferit deja avarii şi au fost răniţi oameni..

— Probabil că aşa trebuie să se întâmple ca să se convingă singuri, rezistă Xerius.

Părea căzut pe gânduri, chinuit de amintiri.

— Îţi aminteşti, Devna, cum am tot încercat şi am tot încercat să evadez? Am încercat până ce nava şi oamenii mei, şi eu, am foşt învinşi. Abia atunci am început să accept. Atâta vreme cât nu încalcă legile noastre, nu trebuie să-i împiedicăm cu nimic. Dacă i-am împiedica, atunci noi am încălca legile. Mai mult, dacă am proceda astfel, asta i-ar face să creadă că sunt prizonierii noştri, şi atunci nu ni se vor alătura niciodată.

— Nu, trebuie să afle singuri că e inutil să încerce să evadeze.

— Chiar dacă or să omoare pe alţii în timpul acesta? se arătă Devna intrigată. Legile noastre interzic violenţa. De ce le permitem să fie violenţi cu ei înşişi?

— Numai violenţa împotriva altora este…

Xerius ridică ochii spre Megan.

— Le-ai citit gândurile, Megan?

Ea aprobă.

— Atunci, spune-mi. Dacă o majoritate ar fi obligată să participe la aceste încercări de a evada…

Dar Megan scutură din cap.

— În minţile lor nu există decât un singur cuvânt, şi acela

este evadarea.

Xerius părea puţin dezamăgit.

— Am impresia că-mi retrăiesc amintirile.

Zâmbi trist către Devna.

— Înţelegi, Devna? Trebuie să încerce. Dorinţa aceasta trebuie să ardă în ei, până la temelii. Noi nu-i putem ajuta cu nimic.

Sala de şedinţe de pe *Klothos* era mult mai sofisticat decorată decât cea de pe *Enterprise.* Masa din mijloc era placată cu pietre preţioase. Blănuri bogate, împodobite cu diamante, acopereau scaunele. Drapele, heraldice vechi, sigilate în învelitori de palstic, împodobeau pereţii. Erau prezenţi doar patru ofiţeri, Kor şi Kaas, reprezentând nava *Klothos,* căpitanul Kirk şi domnul Spock din partea navei *Enterprise.* Discutaseră timp de o oră, înţepăturile lui Kor alternând cu replicile tăioase ale lui Kirk, îngâmfarea lui Kaas izbindu-se de calmul invulnerabil al lui Spock.

În cele din urmă, detaliile fuseseră puse la punct, argumentele nesemnificative îndepărtate.

— Atunci, ne-am înţeles, respiră Kirk uşurat. Echipele noastre de cercetători ştiinţifici şi de ingineri vor trece la sincronizarea sistemelor de navigaţie, pentru a putea acţiona ca o singură navă. Schimbul de specialişti şi cuplarea computerelor vor începe imediat după întoarcerea noastră pe nava *Enterprise.*

Zeci de obiecţii invadară mintea lui Kor. Dar, cu un efort de voinţă, le înăbuşi pe toate. Erau împrejurări excepţionale. Aşa că se mulţumi să murmure un scurt „S-a făcut”.

Se ridicară în picioare. Spock rămase, însă, pe scaun, cu o figură inexpresivă, aproape pierdut în visare.

— Domnule Spock, îl strigă Kirk.

Ofiţerul unu se dezmetici imediat. Se ridică şi porni către uşă.

Spock îşi făcu loc între Kor şi Kaas, cuprinzându-i pe după umeri.

— Nici nu vă pot spune, mărturisi el aproape emoţionat, cât mă impresionează minunatul vostru spirit de cooperare.

Uimirea fu generală. Nu se putea spune care era mai surprins: cei doi ofiţeri klingonieni, sau Kirk.

— Ştiu că au existat animozităţi în trecut, continuă Spock pe un ton mieros, dar iată că putem fi fraţi în faţa greutăţilor.

Reacţia normală a lui Kor în faţa unei asemenea intimităţi nepotrivite, ar fi fost un atac neaşteptat cu unghiile în gâtul intrusului. Dacă gestul ar fi venit din partea lui Kirk, în mod sigur s-ar fi ajuns la un asemenea rezultat. Dar fiind vorba de Spock, comandantul klingonian rămase o clipă fără replică, reuşind doar să se foiască nemulţumit.

— Domnule Spock, te rog…

Kirk, aproape paralizat, continua să se holbeze la Spock. Acesta le dădu drumul celor doi duşmani de moarte şi îşi puse mâinile pe umerii lui Kor.

— Iartă-mă, comandante, rosti el politicos. M-am lăsat copleşit de măreţia acestei clipe. Îmi dai voie să îţi strâng mâna?

— Cred că da, răspunse comandantul năucit.

Întinse mâna, de parcă o avea ruptă de la încheietură. Spock i-o strânse lung, cu putere. În cele din urmă, îi dădu drumul şi se întoarse către omologul său de pe *Klothos.* Acesta privea uimit la Spock, cu o expresie rezervată de obicei specimenelor din rasele nou întâlnite.

— Să-ţi strâng şi ţie mâna, ofiţer ştiinţific Kaas.

Ofiţerul unu al crucişătorului îi întinse mâna… vădit nemulţumit – şi Spock i-o scutură cu putere.

— Deocamdată, la revedere, rosti Spock.

Apoi, ca şi cum emoţiile l-ar fi colpeşit încă, se întoarse şi porni către uşă, cu capul în jos, cu umerii încovoiaţi.

Kirk porni în urma lui, apoi întoarse capul către Kor şi Kaas, care rămăseseră pe loc, stânjeniţi.

— La revedere, domnule Spock, îngăimă Kor. La revedere, căpitane Kirk.

Uşa alunecă în urma lor şi se închise. Kaas mai rămase

câteva clipe cu ochii aţintiţi spre uşă, înainte să poată spune ceva.

— Cred că faptul că e pe jumătate uman trebuie să fie adevărat.

— Mai mult decât adevărat, aprobă Kor. Sau poate că trecerea prin bariera continuă i-a afectat creierul hibrid, mai tare decât celorlalţi.

Vorbele acestea avură darul să-l trezească pe ofiţerul unu din letargie. Se întoarse şi îl privi pe comandant în ochi.

— Mă întreb, rosti el insinuant, dacă nu cumva am fost cu toţii afectaţi.

— Explică-te, îi porunci Kor, dar nu cu asprimea obişnuită.

— Faptul că ai acceptat dintr-o dată să acţionezi umăr la umăr cu un vechi duşman, cum este Kirk. Cu unul care ne-a împiedicat mereu să ne extindem Imperiul. Nu ţi se potriveşte, comandante. De fapt, ce ai de gând?

Kor se relaxă, chicoti ca un klingonian – un sunet lipsit de veselie, ca sâsâitul unei cobre.

— Eşti de prea multă vreme primul meu ofiţer, ca să-ţi pot ascunde multe lucruri, Kaas. Foarte bine. Ce părere ai avea, dacă *Enterprise* s-ar dezintegra brusc, după ce nava noastră comună va trece dincolo de bariera spaţiu-timp?

— Aş spune că ai manevrat lucrurile într-o manieră excelentă.

— Crezi că implicaţiile sunt clare?

— Perfect clare, răspunse Kaas, pricepând ordinul implicit.

— Crezi că se poate?

Ofiţerul unu ezită, înainte de a răspunde, şi îşi făcu de lucru zgâriind cu unghiile lemnul lăcuit al mesei.

— Presupune un factor de risc ridicat, având în vedere că nu e timp să ne pregătim suficient, plus firea bănuitoare a lui Kirk… Dar cred că se poate.

— Foarte bine, Kaas. Te las pe tine să definitivezi detaliile distrugerii navei *Enterprise.*

Cei doi ofiţeri klingonieni se felicitară reciproc.

Dintre sutele de nave care pluteau pe fundalul întunecat al acelui univers, nu erau altele mai neobişnuite decât cele două din mijloc, unde activitatea era în toi. Lumini albastre şi purpurii, izbucnite din fazerele de sudură, înconjurau cele două nave cu pete mişcătoare de culoare şi o mulţime de siluete se agitau de zor pe dinafara lor.

Enterprise fusese adusă deasupra navei *Klothos.* Acum, cele două nave erau legate între ele cu cabluri, cu tuburi şi conectoare de impuls.

Kirk se lăsă pe spate în scaunul de comandă, studiind imaginea oferită de ecran. Scanere exterioare multiple furnizau permanent date şi imagini despre activitatea aflată în plin progres. Le mai rămăseseră prea puţine ore la dispoziţie, şi lucrul se desfăşura contra cronometru.

Totul trebuia terminat până a doua zi la prânz, după calendarul navei. Aceea era limita dincolo de care rezervele energetice ale celor două nave aveau să scadă prea mult, pentru a mai atinge viteza necesară satisfacerii calculelor lui Spock. Factorii de timp şi navigaţie erau inflexibili.

Dacă dădeau greş, aveau să rămână pe vecie prinşi în această capcană.

McCoy stătea alături, de vorbă cu Sulu. Doctorul încerca, pentru a opta sau a noua oară, să capete o explicaţie mai pe înţelesul său, despre procesul fizic complicat prin care se spera că vor putea străpunge bariera, pentru a ajunge din nou în universul normal.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule, se auzi o voce din spatele său.

Kirk se răsuci cu scaunul, şi se trezi faţă în faţă cu inginerul secund Gabler şi încă un membru al echipajului, pe care nu îl recunoscu imediat. Un mecanic de la timonă… Bell, aşa se numea.

Între ei – cam stânjenit, constată Kirk – se afla un inginer klingonian. Kirk se strădui să-şi alunge miile de probleme care îi frământau gândurile, şi se concentră la spusele celor din faţa sa.

— Ce este, domnule Gabler?
— Domnule, eu şi Bell suntem de serviciu la rezervoarele de dilitiu
Asta însemna că, de fapt, bănuitorul Scott plasase gărzi în punctele vitale din sectorul său.
— Acum câteva minute, l-am găsit pe individul acesta, şi pe alţi câţiva de-ai lui, învârtindu-se pe acolo.
— Şi unde sunt ceilalţi? întrebă Kirk, văzând că în spatele lor nu mai este nimeni.
— L-am lăsat sub pază, domnule. Se pare că acesta este şeful lor.
— Este absurd, căpitane Kirk, interveni inginerul klingonian. Ne rătăcisem, asta e tot. Nimic mai normal, când desfăşori o activitate sub presiunea timpului, pe o navă străină.
— Pe dracu, rătăciţi, protestă furios Gabler. E acolo un afiş mare, care spune că e zonă interzisă. Alte înscrisuri mai complicate, le-aţi putut citi. „Intrarea interzisă” sunt două cuvinte pe care pariez că le ştiţi foarte bine. Ştiaţi prea bine că nu aveaţi ce căuta acolo.
— Domnilor, sunt sigur că a fost o greşeală.
Toţi întoarseră capul, ca la comandă, către Spock, care se ridică de la consola sa şi se apropie de ei. Îi puse mâna prieteneşte pe umăr, klingonianului. Inginerul nu ar fi fost mai şocat, nici dacă s-ar fi trezit muşcat de o viperă cu corn.
Kirk rămase, încă o dată, fără replică.
— Ia spune, prietene, i se adresă Spock pe un ton prietenos, unde zici că trebuia să lucrezi tu.
— Ah… scuzaţi-mă, domnule, dar…
Klingonianul alese un răspuns la nimereală.
— Sub camera motoarelor, în sala cinci.
— Aproape de depozitele de dilitiu. Cred că eşti de acord, căpitane, că era destul de uşor să greşească.
— Dacă spui tu, Spock, răspunse Kirk nesigur.
— Vezi? îi spuse Spock lui Gabler. O greşeală perfect nevinovată. Dă-mi voie să-l însoţesc pe tânărul acesta în

zona lui de lucru, căpitane.

— Prea bine, domnule Spock.

Spock porni spre ascensor, conducându-l pe klingonian, cu mâna petrecută după umerii acestuia, şi conversând cu el, plin de amabilitate. Străinul încă îl privea nedumerit.

Imediat ce uşa se închise în urma lor, Kirk se întoarse către Bell şi Gabler.

— Întoarceţi-vă la posturile voastre şi nu le părăsiţi până nu primiţi ordin.

— Da, domnule, salută Gabler ţeapăn, fără a-şi da osteneala să-şi ascundă nemulţumirea faţă de felul în care fusese rezolvată problema.

Când se întoarse pe scaunul lui, Kirk dădu cu ochii de McCoy, care stătuse tot timpul în spatele lui. Vocea doctorului sună îngrijorată.

— Şi pe tine te îngrijorează Spock, Jim? Dacă luăm în consideraţie felul în care mi-ai spus că s-a comportat la bordul lui *Klothos,* şi ceea ce am văzut cu ochii mei, aş spune că nu are un comportament tocmai normal.

Îşi trecu o mână peste frunte.

— A fost foarte stresat în ultima vreme, Bones. Toţi am fost. Spock a lucrat contra cronometru, fără odihnă, în ultimele două zile – aproape trei, şi încă nu a terminat. Arex şi Sulu i-au verificat calculele, dar ceea ce facem, tot pe spusele lui se bazează mai mult. Iar momentele cruciale încă nu au sosit, urmează să sosească, şi atunci avem nevoie de el în formă.

— Ştiu asta, Jim. Aşa că zic să asculţi pe cineva care nu a fost atât de stresat în ultima vreme, adică pe mine. Şi eu îţi spun că ceva nu e în ordine cu el. Nu l-am văzut niciodată pe Spock atât de prietenos. Mai ales cu klingonienii.

Kirk se încruntă.

— Aşa este, Bones, dar…

— Dacă el cedează nervos, Jim, continuă McCoy, am încurcat-o cu toţii. Numai el s-a ocupat de calculele necesare acestei „evadări”. Dacă el n-o să fie în formă perfectă când o să pornim s-ar putea să cedeze – şi să ne

tragă pe toţi după el.

Kirk rămase pe gânduri. Bones avea perfectă dreptate. Poate că el însuşi se extenuase aşa de tare în aceste ultime zile, încât nu mai fusese suficient de atent la cei din jurul său în special la Spock. Şi asta datorită faptului că ritmul şi eficienţa lui Spock nu păruseră afectate.

Dar niciodată nu puteai şti exact ce ascunde Spock.

— O să stau de vorbă cu el, Bones. Nu ştiu ce aş putea face mai mult. Nu am cum să-l trimit la tine, la tratament, fără motive puternice.

— Nu, nu poţi, Jim. Nici nu sunt sigur că o atitudine prietenoasă nefirească este un semn de boală la un vulcanian. Ştiu numai că nu este o atitudine obişnuită la Spock.

Kirk se ridică din scaunul de comandă.

— E în sala de şedinţe acum. Mă ocup eu de el.

— Bine. Jim?

— Da, Bones?

— Când afli ceva, spune-mi şi mie. *Ca* să fiu pregătit. Pentru orice eventualitate.

Kirk dădu din cap.

Sala de şedinţe, – unde Spock putea lucra netulburat, era foarte aglomerată, dar nu de oameni. Pe masă erau îngrămădite benzi de computere, cartele, casete, diagrame şi fişe de calcul. De pe masă, mormanele de materiale se revărsau mai departe pe scaune, pe podea.

Spock era complet absorbit în studiul unei serii de calcule privitoare la energia de propulsare, afişate pe ecranul tridimensional. Kirk nu-şi mai amintea când dormise Spock ultima oară, dar acesta păru foarte vioi când se ridică de pe scaun, la intrarea căpitanului.

Kirk îi zâmbi încurajator. Spock luă asta ca pe un semn că nu se ivise niciun fel de problemă urgentă, se aşeză la loc şi se concentra din nou asupra cifrelor înşirate pe ecran.

Kirk se uită câteva clipe la unul dintre ecranele computerului, apoi îl fixă cu privirea pe ofiţerul unu.

— Totul pare să se desfăşoare conform planului. Dar numai tu poţi spune asta cu siguranţă. Toată greutatea apasă pe umerii tăi, nu-i aşa, Spock?

— Cred că da, căpitane.

— Ai calculat cumva cu exactitate ce şanse avem?

Spock nu ridică privirea, dar în voce i se citi o notă de nedumerire.

— Este o întrebare ciudată pentru stadiul în care ne aflăm, căpitane.

— A, nimic serios, Spock. Numai că eu şi doctorul McCoy ne gândeam… ştii, ai avut un comportament ciudat în ultima vreme… adică, în legătură cu klingonienii…

Kirk se încurcă şi nu mai zise nimic.

De data aceasta, Spock ridică privirea şi căzu pe gânduri.

— Da, recunosc că nu prea îmi stă în fire un asemenea comportament.

După asta, Spock reveni la ecranul său. Apăsă un buton şi cifrele de pe ecran se modificară.

Văzând că Spock nu are de gând să continue, Kirk se hotărî să insiste.

— E ceva în neregulă?

— Cred că da, căpitane. Dar nu cu mine, se grăbi să adauge observând îngrijorarea de pe faţa lui Kirk. Cu klingonienii.

— Mi s-a părut ceva ciudat în comportamentul lor când am fost la bordul lui *Klothos.* Kor a fost prea receptiv la propunerile noastre.

— Aşa ţi s-a părut? se miră Kirk. S-a opus la toate sugestiile noastre.

— Dar până la urmă, a fost de acord cu toate. Cred că obiecţiile lui erau doar un camuflaj verbal. Şi mi s-a părut că ofiţerul unu Kaas era prea degajat pentru ca motivul să fie prezenţa noastră acolo.

— Poate pentru că îşi doresc cu aceeaşi disperare ca şi noi să scape de aici, insinuă Kirk. Ar putea exista o mie de motive care să le justifice atitudinea.

— Dacă nu i-aş fi atins, aş fi acceptat că atitudinea lor ar

putea avea alte explicaţii, căpitane. Dar, deşi contactul fizic era în mod necesar limitat şi nu aveau gândurile clar conturate, am reuşit să descifrez câteva semne la Kor– fizice şi mentale – care apar la klingonieni când se gândesc la victorii şi cuceriri. Nu este prea uşor de explicat în cuvinte. Trebuie să simţi lucrurile acestea. Dar pot să-ţi spun, cu siguranţă, ideea de a ataca *Enterprise* era deja prezentă în mintea lui Kor, chiar din momentul când a acceptat să coopereze cu noi.

— Să ne atace? Cum ar putea să ne atace când navele noastre vor acţiona ca una singură?

— Nu ştiu, căpitane. Dar presupun că vor întreprinde ceva cu efect întârziat, ceva care să ne distrugă după ce vom fi trecut cu succes prin barieră, şi *Klothos* se va fi desprins de noi.

— Ai perceput ideea aceasta tot din gândurile lui Kor, Spock?

Kirk se apleca peste masă şi îl fixă cu privirea.

— Nu, căpitane. La vremea aceea, comandantul Kor nu se gândise încă la metoda de atac. Nu sunt un telepat chiar aşa de grozav. Am studiat starea de spirit şi gândurile inginerului klingonian, care a fost găsit în camerele cu rezervele de dilitiu. Nu era nimic clar conturat în gândurile lui – doar o stare de nervozitate, care este normală, şi o aşteptare, care nu este normală. Am senzaţia că se pune la cale un plan de sabotare a navei.

Kirk tăcu o vreme, cântărind măsurile pe care le putea lua.

— Indiferent ce pun la cale, nu pot întreprinde nimic înainte să trecem de barieră. Au nevoie de noi ca să reuşească. Asta ne dă timp să descoperim eventualele obiecte pe care ar încerca să ni le planteze la bord.

Kirk acţionă butonul intercomului încastrat în tăblia mesei.

— Paza, vorbeşte căpitanul. Toate echipajele de pază să se prezinte la datorie. Urmăriţi cu cea mai mare atenţie fiecare klingonian care lucrează la bordul navei noastre. Nu

au voie nici la toaletă fără ştirea voastră.

— I-am urmărit mereu, căpitane, veni prompt răspunsul.

— Ştiu. Dar vreau supraveghere strânsă, domnule. S-a înţeles?

— Da, domnule, răspunse vocea de la celălalt capăt al firului.

Kirk închise intercomul, mulţumit.

— Dacă vor încerca ceva, suntem pregătiţi.

— Sper, căpitane, rosti Spock gânditor.

Se întoarse la ecranul său.

— Sper din toată inima.

Ceilalţi membri ai echipajului, aflaţi pe puntea de comandă a navei *Klothos,* ignorau conversaţia celor trei ofiţeri grupaţi în jurul comandantului Kor. Aşa cum i se cuvenea unui ofiţer klingonian, se ocupau strict de activităţile care le reveneau, ţinând urechile, ochii şi mintea închise pentru tot ce nu intra strict în atribuţiunile lor.

Kor şi femeia-locotenent Kali se uitară întrebători spre ofiţerul unu.

— Deci, totul este pregătit, anunţă Kor. Ai aparatul, Kaas?

Drept răspuns, ofiţerul unu băgă mâna într-un buzunar al centurii şi scoase un obiect cu aspect absolut inofensiv. Era de forma şi mărimea unei tablete pentru dureri de gât şi arăta la fel de periculos ca aceasta. Pe Kor îl trecură fiorii, gândindu-se ce ascundea de fapt capsula aceea minusculă.

— Complimentele mele inginerului Kanff, rosti el admirativ.

Kor aprecia întotdeauna manoperele reuşite.

— E o minune că au reuşit să o realizeze la dimensiunile acestea. Kanff şi oamenii săi merită o decoraţie.

— Da, o realizare extraordinară, având în vedere complexitatea lucrării şi timpul scurt pe care l-au avut la dispoziţie, aprobă Kaas.

Kaas răsuci aparatul în palmă, aparent neîncrezător în posibilităţile lui.

— După calculele inginerilor, trebuie să atingem o viteză

de cel puţin opt warp, pentru a reuşi să străpungem bariera. În momentul în care navele îngemănate vor atinge această viteză, un cristal sensibil plasat în interiorul aparatului, va declanşa ceasul.

— Timpul necesar exploziei va începe să se scurgă după aproximativ trei minute din momentul străpungerii barierei, presupunând că predicţiile acelui Spock sunt corecte. Inginerii noştri le-au confirmat. Reacţia se va desfăşura în lanţ, până când va atinge rezervoarele de dilitiu. În momentul acela, *Enterprise* se va dezintegra.

— Un plan admirabil, cu o finalitate admirabilă, rânji Kor, aşezându-se pe scaunul de comandă. Inginerul Kanff a dus la bun sfârşit jumătate din misiune, realizând această maşinărie.

Privirea i se opri asupra locotenentei Kali. Pentru o clipă, îi admiră calităţile care nu ţineau de funcţia ei de ofiţer de rang înalt.

— Cealaltă jumătate îţi revine ţie, locotenente.

— Da, comandante. Am fost instruită, şi ştiu ce am de făcut. Cum voi şti când are loc diversiunea?

Kor făcu o grimasă de suferinţă.

— Din nefericire, acesta este un factor pe care nu-l putem plănui în avans, locotenente. Pentru ca succesul să fie asigurat, trebuie să fie, cel puţin parţial, spontan. Alegerea momentului crucial îţi revine ţie. Dar cred că se vor ivi nenumărate ocazii pe timpul desfăşurării întrunirii de astă-seară. Kali se arătă foarte dezgustată.

— Să mă amestec cu oameni, edoani şi alte rase de felul acesta, rosti ea, aproape scuipând cuvintele. Îmi va veni foarte greu să abordez un comportament politicos, comandante.

— E necesar să fii mai mult decât politicoasă, locotenente. Trebuie să ne străduim să părem sincer prietenoşi.

O fixă cu privirea.

— Nu avem ce face până ce nu ieşim din capcana asta. Ţine minte asta, ca să capeţi putere… şi zâmbeşte.

— Da, Preamărite, răspunse ea cu supuşenie.

Kaas îi dădu aparatul de mărimea unei pastile. Ea îl luă şi îl puse cu grijă într-un compartiment de la centură.

— Desează ne vor distra ei, rosti Kor cu încântare abia mascată în voce, aşa că urmează să le oferim şi noi o distracţie. N-o să dureze decât o milionime de secundă, dar o să fie gustată din plin.

— Dacă jucăria aceea face într-adevăr ceea ce m-a asigurat inginerul Kanff că poate să facă, adăugă Kaas, arătând din cap în direcţia tabletei, acum nevăzută, aproape regret că cei de pe *Enterprise* nu vor avea mai mult timp la dispoziţie, să se bucure de efectele ei.

Pentru planurile lui Kor, era cu atât mai bine că petrecerea fusese sugerată de membrii departamentului de psihologie de pe *Klothos* şi *Enterprise,* sugestie aprobată apoi de el şi de Kirk. Asta avea să îndepărteze orice bănuială privitoare la intenţiile klingonienilor.

Raţiunea convocării acestei întruniri era aceea că, din moment ce elysienii ţineau aşa de mult ca personalul de pe cele două nave să coexiste în armonie, ar fi o ocazie excelentă ca să le ofere imaginea membrilor echipajelor de pe cele două nave adunaţi la un loc într-un spirit de prietenie şi cooperare – chiar dacă era nevoie de o doză de prefăcătorie.

Ca o dovadă în plus a dorinţei lor de cooperare cu noii lor prieteni, fuseseră invitaţi să participe şi membrii consiliului. Când venise vorba de locul de desfăşurate, Kor aprobase cu generozitate ca evenimentul să aibă loc pe *Enterprise.*

Una din sălile de conferinţe fusese special amenajată pentru această ocazie. Emblema klingoniană fusese aşezată alături de cea a Federaţiei. Nu le stătea prea bine una lângă alta, căci conflictul dintre cele două imperii se reflecta chiar şi în decoraţiile acestora.

De jur împrejurul încăperii fuseseră instalate mese lungi, încărcate cu mâncare şi băuturi exotice, aduse de pe cele două nave. Antagonismele, de moment, fuseseră lăsate la o parte şi petrecerea începu surprinzător de bine.

Klingonienii, membrii ai echipajului de pe *Enterprise* şi reprezentanţii consiliului elysian se întreţineau cu amabilitate în încăperea largă.

Din difuzoare se revărsau melodii înregistrate pe bandă. La început, muzica fusese un marş scoţian, cu sunete stridente de cimpoi şi tobe, însă Kirk interveni, împotriva obiecţiilor lui Scott, să se schimbe ritmul.

Urmă apoi o înregistrare cerută de Devna, membra orionită din consiliu, care fu cu promptitudine oferită din uriaşa arhivă a navei *Enterprise.*

Devna dansa acum în mijlocul camerei, sub privirile admirative ale asistenţei. Melodia, ce acoperea murmurul constant al discuţiilor, era plăcută, amplă, emoţionantă. Devna dansa cu mişcări senzuale, complet relaxată. Doar uneori se întâmpla ca gesturile să aibă o notă de forţare. Părea că se străduieşte din răsputeri să arate că în ea există o femeie total diferită de interpreta distantă, oficială, care dădea glas legilor în consiliu.

De data aceasta, trupul ei vorbea în locul cuvintelor. Mişcările nu aveau nimic abstract. Erau instinctuale… primitive, sincere. Ultima parte a dansului fu o succesiune de piruete complicate, perfect executate – încheie cu trupul întins pe podea.

Aplaudară cu toţii, fiecare apreciind în felul lui. Ritmul se modifică. Melodia era acum simplă, plăcută, calmă. Puţin jenată, Devna schiţă o plecăciune şi se pierdu în mulţime, lăsând ringul de dans liber pentru eventualii iubitori ai muzicii terpsihore.

Kirk era prins într-o conversaţie oarecum forţată cu unul dintre tehincienii arhivei klingoniene. Zărind-o pe Devna, care tocmai trecea grăbită pe lângă ei, se întoarse să vorbească cu ea. Era bucuros că i se oferise ocazia de a pune capăt discuţiei fără să pară nepoliticos, căci îi venea tot mai greu să-şi controleze emoţiile în prezenţa klingonienilor. Atitudinea lor de superioritate, destul de prost mascată, îi stârnea porniri deloc diplomatice.

— Dansul tău a fost minunat, o complimentă Kirk.

— Îţi mulţumesc, căpitane.

Respiraţia ei era abia ghicit mai accelerată.

— În special ultima parte.

Ochii ei se aprinseră, iar faţa îi deveni luminoasă.

— Aţi mai văzut dansuri de pe Orion, nu-i aşa?

Kirk încuviinţă cu un gest.

— De multe ori. Întotdeauna cu plăcere, niciodată fără admiraţie

— Mi-aş dori…

Interpretă a legilor, membră a consiliului sau nu, expresia feţei ei era foarte uşor de descifrat.

— Ce ţi-ai dori? o încurajă el.

Ea-l privi intens în ochi.

— Mi-aş dori să pot trece dincolo de aceasă barieră de spaţiu-timp şi să mai văd o dată Orionul. Ne tot spunem, ne tot minţim, încercăm să ne autoconvingem, continuă ea cu voce plină de încordare, că dorul de casă este o abstracţie mentală care poate fi uşor evitată. Trebuie să dăm uitării viaţa de dinainte… şi aşa şi facem. Dar… zidurile pe care le-am ridicat între noi şi amintirile acelea nu sunt întotdeauna atât de puternice pe cât am vrea noi să fie.

— Ai putea să te întorci, îi spuse Kirk. Noi suntem de acord să luăm pasageri.

— Nu, rosti ea cu o privire obosită. Ştii, noi am văzut cât de absurd este să încerci să evadezi. Fiecare dintre noi, cei de aici, a visat de multe ori să scape, până ce am ajuns să înţelegem că nu se poate. A te gândi la posibilitatea unei evadări, ar însemna numai redeschiderea unor răni emoţionale care e mai bine să rămână închise. Visurile acestea sunt nesănătoase.

— Noi suntem aproape siguri că se poate evada, insistă el.

— Chiar nu-ţi dai seama, aproape strigă ea, că fiecare dintre noi a crezut acelaşi lucru, cu aceeaşi încăpăţânare, cu aceeaşi putere ca şi voi? N-aţi văzut că *Klothos* a dat greş? N-aţi…

Ea opri, cu ochii ţintă la el.

— Tot nu crezi. Încă refuzi să accepţi realitatea. După ce realitatea va lua locul viselor, o să dansez din nou pentru tine, căpitane Kirk. După ce vei trăi aici o sută de ani, sau mai mult, vei descoperi că aprecierea şi prietenia celorlalţi se află printre ţelurile cele mai înalte pentru care merită să trăieşti. Până atunci, nu o să mă mai amestec în visele tale.

— Ciudat, murmură Kirk. Întotdeauna am avut aceeaşi părere despre prietenie, chiar dacă mă aflam de partea cealaltă a barierei spaţio-temporale.

Ea îi zâmbi, aşa cum zâmbeşti unui copil îndărătnic, apoi se răsuci şi se pierdu în mulţime, îndreptându-se către Xerius, care stătea de vorbă cu un alt membru al consiliului – un tallarian, remarcă în treacăt Kirk. Ştia foarte bine că n-avea rost să se ducă după ea, că n-avea rost să-i repete oferta.

De obicei, refuzul de a accepta altă părere în afară de cea proprie este un semn de bătrâneţe. Dar deteriorarea fizică a corpului nu părea să fie o condiţie obligatorie pentru a deveni aşa de încăpăţânat. Erau suficiente o serie de dezamăgiri.

Muzica ce se revărsa din difuzoare era acum mult mai romantică. Pe ringul de dans se aflau câteva perechi, dar şi unul sau două grupuri de trei dansatori.

Dacă ar fi văzut ce se întâmplă în cealaltă parte a încăperii, Kirk ar fi intervenit imediat, dar vederea îi era blocată de cei din mijlocul sălii, iar ceilalţi nu găsiseră că e cazul să se amestece. Copleşit de atmosfera sărbătorească, McCoy băuse ceva mai mult decât ar fi trebuit. Ce conta că presiunea emoţională crescuse puţin prea tare? Avea judecata limpede – gândea el – aparţinând sau nu unei rase inamice, klingoniana era cea mai frumoasă femeie din încăpere.

Doctorul execută o plecăciune galantă, chiar dacă puţin clătinată, în faţa ei şi îi zâmbi cu gura până la urechi.

— Domnişoară… vrei să dansăm?

Oferta o luă complet pe nepregătite, lucru deloc surprinzător. Întoarse capul, prefăcându-se că nu-l ia în

seamă, căutându-l, de fapt, cu privirea pe Kor. Acesta observase scena şi înclină uşor din cap. Ea se strădui să zâmbească şi acceptă oferta.

Perechea începu să alunece pe ring – la început cam stângace, apoi cu tot mai multă siguranţă. Kor puse capăt discuţiei cu unul dintre membrii consiliului şi se strecură până lângă Kaas. Primul ofiţer nu remarcase, încă, neobişnuita pereche. Era preocupat de paharul lui şi de efortul de a evita contactul cu vreunul din membrii echipajului de pe *Enterprise.*

Cei doi schimbară şoapte şi priviri. Kaas aşteptă până ce Kor traversă camera, apoi se lansă din nou în conversaţie, de data aceasta cu unul dintre ofiţerii Federaţiei. Deodată se smulse din loc şi porni către ringul de dans, afişând o figură furioasă, de beţiv.

McCoy se trezi tras de mână şi răsucit brusc cu faţa spre Kaas, care gesticula furios.

— Las-o în pace, omule, asta e femeia mea!

Kali rămase calmă, fără să spună o vorbă.

— Ia stai puţin, se împotrivi McCoy, euforia dată de alcool începând să scadă. Am invitat-o la dans, atâta tot. N-am obligat-o să accepte şi nici…

— E femeia mea! urlă Kaas, ca nu cumva să rateze momentul.

Îşi făcu vânt cu toată puterea şi lovi.

McCoy apucă să se ferească puţin, dar lovitura îl nimeri în obraz. Izbitura îl dezechilibră, aruncându-l pe spate. Căzu peste o masă încărcată cu băuturi şi mâncare, producând un zgomot teribil. Muzica continua să cânte, dar ochii tuturor se întorseseră către ei; conversaţiile amuţiră.

Nimeni, nici măcar cei doi paznici de la uşă, nu o observaseră pe Kali strecurându-se afară din încăpere printr-una din ieşirile de serviciu.

Încântat de uşurinţa cu care îşi răsturnase adversarul, grăbit să nu scape ocazia, Kaas se repezi din nou asupra doctorului, în speranţa să apuce să-i mai tragă câteva, înainte să intervină cineva.

Îl subestimase pe McCoy – trăsătură comună tuturor celor care avuseseră ocazia să se înfrunte cu doctorul în mod direct. McCoy fusese dezechilibrat, dar rămăsese mai mult surprins de atac, decât rănit. Şi, dacă în momentul de faţă nu era foarte analitic, era în schimb foarte combativ.

Pumnul său lovi ceva mai jos, îndoindu-l pe klingonian şi tăindu-i respiraţia. Apoi se repeziră unul la altul şi se rostogoliră pe podea.

McCoy dădea din mâini cu destul de mult entuziasm pentru ca furiosul Kaas să nu poată nici să-l lovească, nici să scape de el. O lovitură dată la întâmplare, cu cotul, reuşi chiar să-l atingă pe ofiţerul klingonian în nas, iar sângele începu să-i curgă.

Kirk îl prinse pe McCoy pe după umeri şi-l trase de lângă Kaas.

— Bones, opreşte-te!

McCoy continua să dea nebuneşte din picioare.

— Ce dracu' s-a întâmplat?

Kaas se ridică în picioare, clătinându-se. Abia atunci observă sângele care i se scurgea din nas. La vederea acestuia, uită şi cum ajunse pe podea, şi funcţia pe care o avea, uită de toate.

Duse mâna la fazerul ascuns în centură.

— Opreşte-te! tună o voce din fundalul încăperii.

Ordinul venea de la Xerius. Kaas nu-l auzi, după cum n-auzi nici răcnetul lui Kor şi nici mormăiala de nemulţuire a acestuia.

Kor se repezi către primul său ofiţer… dar prea târziu. Kaas scosese deja fazerul şi-l ţinea îndreptat către cei doi oameni. Înainte ca cineva să-l poată opri, trase.

Raza ucigaşă se topi în aer, la câţiva centimetri depărtare de pieptul lui McCoy.

Speriat, nu de ratare, ci de realizarea bruscă a ceea ce făcuse, rămase cu ochii pironiţi la fazerul din mână. Înainte să apuce să se hotărască dacă să mai tragă, sau să-l pună la loc, Kor i-l smulse din mână. Primul ofiţer ridică încet privirea către comandantul său.

O ceaţă albicioasă se îndepărta cu repeziciune de pe ochii lui Kaas, orbit de furie. Kor se luptă să-şi strunească emoţiile. Nu era vina ofiţerului, ci a celui care făcuse să-i ţâşnească sângele din nas.

Dar ce moment nepotrivit pentru a lua în seamă un firişor de sânge!

— Căpitanul Kirk şi comandantul Kor, împreună cu cei doi, rosti Xerius cu solemnitate, vă prezentaţi în sala consiliului în două minute, pentru a vă primi pedepsele.

O străfulgerare de lumină… apoi altele. Când Kirk şi ceilalţi priviră în jur, constatară că membrii consiliului elysian dispăruseră.

Petrecerea se încheiase.

Conversaţiile din încăpere fură reluate pe un ton scăzut şi plin de îngrijorare. Orice urmă de bună dispoziţie dispăruse. Membrii celor două echipaje aveau acum cu adevărat un subiect de conversaţie – un pericol de dimensiuni necunoscute care îi privea pe toţi, deopotrivă.

Singura absenţă era Kali. Ea reuşise să ajungă în camera principală a computerelor de pe *Enterprise,* fără să fie oprită sau observată de membrii echipei de securitate.

Folosindu-se de uneltele dintr-o trusă aflată într-un buzunar ascuns, ea îndepărtă un panou din spatele consolei. Componentele electronice din interior pulsau de energia ce trecea prin ele.

Dispozitivul de mărimea unei tablete, alunecă cu uşurinţă înăuntru, într-o scobitură a unui circuit. Tableta ar fi fost mai bine plasată într-una din camerele motoarelor, dar paza de acolo era imposibil de penetrat. Conform informaţiilor pe care le deţinea, acesta era singurul loc unde putea intra fără a fi luată la întrebări.

Inginerul Kanff calculase că locul era mai mult decât suficient de aproape.

Nimeni n-o văzu punând panoul la loc, sau părăsind încăperea. Un grup de tehnicieni, unii de pe *Enterprise*, alţii de pe *Klothos*, tocmai treceau pe coridorul din apropiere, deplasându-se către o altă zonă de lucru. Kali se amestecă

printre ei fără probleme.

Odată ajunşi în sectorul de lucru, ea se alătură unei perechi de klingonieni, străduindu-se să le fie de ajutor. Aceştia o priviră cam nedumeriţi, dar nu întrebară nimic. Nu se cădea să pui întrebări unui ofiţer superior. Îşi văzură de lucru, în tăcere.

Îşi dusese la bun sfârşit partea ei de misiune. Nu-i rămânea, acum, decât să aştepte şi să se bucure de spectacolul care avea să urmeze.

Nu era timp pentru a încerca să probeze sau să inventeze vreun câmp de protecţie. Probabil că nici nu avea rost. Experienţa anterioară demonstrase că metoda de teleportare a elysienilor era perfect capabilă să răpească oricare membru al echipajului, fie el de pe *Enterprise,* sau *Klothos,* ori de câte ori consiliul dorea să o facă.

Aşadar, Kirk şi Kor, însoţiţi de primul ofiţer Kaas şi de doctorul McCoy, se treziră pentru a doua oară în mijlocul sălii consiliului, în faţa adunării elysiene.

De data aceasta, nimeni nu făcu efortul să le explice, ceva, sau să-i facă să se simtă mai în largul lor. Adversitatea care emana dinspre consiliu, era aproape palpabilă. O senzaţie de pericol inevitabil, care îi dădea fiori lui Kirk, plutea în aer. Aici nu aveau să fie nici discuţii, nici judecată. Hotărârea, oricare ar fi fost ea, fusese deja luată.

Într-un loc unde dispuneau de timp în exces, cuvântarea lui Xerius fu foarte scurtă.

— Aţi fost informaţi. Aţi fost avertizaţi. Aţi fost instruiţi. Şi ştiţi că aici oricare act de violenţă îndreptat împotriva altei fiinţe raţionale este interzis.

Îl fixă cu privirea pe Kor.

— Subordonatul tău a început lupta şi a încercat să ucidă.

Xerius se întoarse către membrii consiliului.

— Propun drept pedeapsă suspendarea navei *Klothos* şi a echipajului ei pe o perioadă de un secol, după timpul lor.

Toţi stâlpii şi pilonii de susţinere, pe care construise cu atâta efort planul său, fuseseră dărâmaţi în momentul în

care Kaas îşi pierduse cumpătul. Acum, Kor vedea şi fundaţia prăbuşindu-se.

— Primul meu ofiţer a fost provocat, protestă el, arborând un aer de nevinovăţie.

Scuza era destul de subţire. Xerius o primi cu dispreţ.

— A intenţionat să ucidă – şi ar fi reuşit, dacă nu l-am fi împiedicat noi în ultimul moment. Nu există pedeapsă mai mică pentru o asemenea crimă.

— Dar nu mi-am dat seama, obiectă Kaas. Mi-am pierdut controlul şi n-am văzut decât…

— Pot să vorbesc şi eu? întrebă Kirk.

— Poftim, căpitane Kirk.

Acesta făcu un pas către podium, gândind cu rapiditate. Ca ofiţer cu funcţie de comandant al unei nave, ar fi trebuit să cunoască legile, dar acestea nu constituiseră materia sa preferată la Academie, deşi se descurcase cât să treacă examenele. Cu stilul său analitic, Spock s-ar fi descurcat mult mai bine într-o sală de judecată.

Dar Spock nu era acolo. Kirk trebuia să-şi susţină cauza cât mai bine, de unul singur.

— Căpitanul Kor şi cu mine – după cum probabil ştiţi – avem de gând să străpungem bariera spaţio-temporală, mâine. Dacă pedepsiţi nava *Klothos* şi echipajul ei, ne veţi pedepsi şi pe noi în aceeaşi măsură. Nu putem pleca doar cu o singură navă. Vă implor să lăsaţi navele noastre îngemănate, să facă această încercare, după cum am plănuit.

— Această încercare zadarnică de a evada este aşa de importantă pentru tine? întrebă Xerius. În ciuda a ceea ce v-am spus, că este menită eşecului?

— Vă repet, noi nu împărtăşim pesimismul vostru. Orice părere aţi avea… da, pentru noi este foarte importantă.

— Veţi da greş.

— Trebuie să încercăm, insistă Kirk, disperat. Xerius, continuă el, în speranţa că şeful consiliului nu o să se considere dădăcit, în multe privinţe Elysia este o societate perfectă. Rezistă aici de o mie de ani şi a dovedit că, dacă

e nevoie, rasele cele mai înverşunate de ură pot trăi împreună în pace.

„Dacă n-au altă alternativă”, gândi el.

— Dar, în pofida calităţilor sale, ea nu este căminul nostru. În ciuda perfecţiunii ei, noi preferăm să ne întoarcem. În lumea noastră.

De undeva, din capătul podiumului, Devna murmură:

— Asta şi-ar dori mulţi dintre noi.

Xerius se prefăcu că nu o aude.

— Insistaţi să-i luaţi pe aceşti virtuali ucigaşi cu voi?

— Aş minţi dacă nu aş recunoaşte că între mine şi comandantul Kor există ceva mai puţin decât o iubire fraternă, admise el.

Kor rânji.

— Dar, uneori, un bolnav trebuie să ia şi medicamente care nu sunt prea plăcute, dacă îi sunt necesare pentru a supravieţui. Acesta este cazul nostru şi al navei *Klothos.*

Argumentaţia lui Kirk era simplă şi perfect logică. După ce îi studie pe cei doi câteva momente lungi, Xerius dădu şovăitor din cap.

— Prea bine. Îl eliberez pe comandantul Kor şi pe primul ofiţer Kaas pe răspunderea ta, căpitane Kirk.

Îi fixă cu privirea pe cei doi klingonieni..

— După ce tentativa voastră absurdă de a evada va da greş, pedeapsa va fi pusă în aplicare. Dacă veţi supravieţui.

Kor făcu eforturi disperate să-şi înăbuşe zâmbetul triumfător şi să abordeze un aer pocăit. Nu era, totuşi, prea greu. Dacă vulcanianul Spock greşise calculele, n-aveau decât să-i pedepsească. Era mai bine să dormi decât să fii nevoit să înduri eternitatea acestei companii respingătoare, mai ales a oamenilor şi a celorlalţi ierbivori federali!

— Ca să nu credeţi că dorim să rataţi, vă dorim succes, căpitane Kirk, încheie liderul consiliului.

— Pregătirile sunt încheiate, anunţă Kor.

Kirk ridică privirea către ecran. Imaginea comandantului Kor îl privea de pe scaunul de comandă de pe *Klothos.* Un

cronometru universal de mare precizie fusese montat pe unul din braţele scaunului klingonianului, sincronizat cu cel de pe *Enterprise.* Încheierea operaţiunilor de conectare a celor două nave le mai lăsaseră la dispoziţie câteva ore.

— Noi suntem gata.

Kirk îşi îndreptă atenţia către acul negru al cronometrului său, urmărindu-l până ce atinse o anumită cifră de pe cadran. În acelaşi moment, consola începu să bâzâie. O verificare preliminară, încheiată cu succes.

Consolele şi instrumentele de navigaţie ale celor două nave fuseseră conectate perfect.

— Cronometrarea manuală funcţionează, raportă Kirk.

Pentru a verifica teoria lui Spock, nu mai rămăsese decât să alimenteze motoarele cu energie. Sulu îl privea, aşteptând.

— Pregătiţi să acceleraţi până la warp şase, domnule Sulu.

— Totul e gata, domnule.

— Pregătit computerele pentru eventualele corecţii, căpitane, anunţă Arex, cu o voce încordată.

— Comunicaţiile pregătite, adăugă Uhura.

— Supravegherea pe computer gata. Era Spock, calm, relaxat.

Kirk aruncă o privire către cronometrul instalat în braţul scaunului său şi numără în gând secundele: trei, două, una, acceleraţie.

O vibraţie abia simţită traversă nava în clipa în care aparatura automată preluă comanda, iar cele două nave, lipite, ţâşniră, prinzând tot mai multă viteză.

Doi membrii ai consiliului elysian stăteau în picioare în încăperea acum goală şi priveau ţintă la ecranul apărut în spatele podiumului. Monitoare cu rază vizuală largă, montate pe nave de mult abandonate, ofereau imaginea navei *Enterprise-Klothos,* care se desprindea din ciorchinele de nave aflate în jur.

Devna şi Xerius erau absorbiţi de imaginea de pe ecran. În încăpere intră un al treilea consilier, care dădu, la rândul

lui, cu ochii de imaginea din spatele podiumului. Obloanele argintii coborâră peste ochii lui Megan, iar privirea îi zbură departe.

— Evadare, murmură ea. Toate gândurile lor sunt concentrate asupra evadării. Navele lor se deplasează foarte repede. Kirk, de pe *Enterprise,* are încredere în munca depusă de tehnicienii şi inginerii săi, în priceperea primului său ofiţer. Kor, de pe *Klothos,* este foarte încrezător în echipajul lui şi în…

Îşi duse mâinile la tâmple. Se clătină, dându-se câţiva paşi înapoi.

— Nu! Klingonienii au ascuns un dispozitiv exploziv la bordul lui *Enterprise.* Imaginea se află în mintea comandantului Kor. *Enterprise* va fi distrusă. Va…

Xerius şi Devna îşi reveniră amândoi deodată din şoc. Purtătorul de cuvânt al consiliului vorbi primul, cu mâinile încleştate pe butonul microfonului ascuns:

— Alarmă inter-nave, alarmă inter-nave!,

— Aici staţia de control energetic, răspunse o voce.

— Rază de comunicare cu navele aflate în zbor, canal unic pentru *Enterprise.*

După o tăcere lungă, vocea continuă:

— Încerc, Xerius. Dar nu răspund.

— Mai încearcă… Dă-mi mie un canal. *Enterprise, aic*i purtătorul de cuvânt Xerius. Răspunde, *Enterprise.* Sunteţi în…

Kirk se gândea la vârtejul de lumină care delimita bariera spaţio-temporală, apărut acum pe ecran. Un ciclon de forţe către care se îndreptau cu viteză maximă.

Mâinile lui strânseră în mod inconştient braţele scaunului de comandă. *Klothos* încercase să străpungă bariera, fusese zvârlită înapoi, şi supravieţuise, adevărat. Dar poate că viteza lor era atât de mare, încât, de data aceasta, bariera avea să-i respingă cu mai puţine menajamente. Strânsoarea mâinilor nu slăbi.

— Warp şapte, căpitane, raportă Sulu.

— Toată lumea să fie pregătită să reziste şocului, atunci când vom intra în contact cu câmpul energetic al barierei, ordonă Kirk, deşi nu mai era nevoie s-o facă.

— Domnule! strigă Uhura. Xerius încearcă să ia legătura cu noi. Semnalul intră pe frecvenţa de urgenţă.

— Comută pe intercomul principal, locotenente.

Ea manevră un buton şi vocea purtătorului de cuvânt se făcu auzită pe puntea de comandă.

— Căpitane Kirk, klingonienii au strecurat un dispozitiv exploziv de dimensiuni mici, dar extrem de puternic în… în sala computerelor. Megan spune că se află în… o clipă… încearcă să citească…

Difuzorul amuţi. Stomacul lui Kirk se convulsiona nebuneşte.

— Se află, rosti vocea din nou, în compartimentul circuitelor secundare ce comandă timona. Se va declanşa când veţi ajunge la warp opt. Dacă nu-l îndepărtaţi până atunci, nu mai poate fi dezamorsat. Trebuie îndepărtat cu grijă, după structura pe care a citit-o Megan, sau… (Se auziră şuierături şi pocnituri.)… acina…

— Marginile câmpului energetic al barierei afectează comunicatoarele, domnule, raportă Uhura.

— Rămâi pe recepţie, locotenente. Spock, Scotty…!

Cei doi ofiţeri străbătuseră deja jumătate din drumul până la ascensor. Kirk izbi un buton aflat pe consola scaunului său.

— Sala computerelor… Aici căpitanul… vreau să vorbesc cu tehnicianul de serviciu.

— Aici Rodino, căpitane.

— Comandantul Spock şi şeful tău sunt în drum către voi pentru a efectua o operaţiune chirurgicală. Îndepărtează toate zonele de acces către circuitele energetice ale timonei, sectorul auxiliar. Nu atingi nimic altceva. La treabă, Rodino.

— Am înţeles, veni răspunsul imediat.

În timp ce atenţia conducerii de pe *Enterprise* era

absorbită de alte probleme, cei de pe *Klothos* stăteau cu privirile aţintite pe ecranul principal. Sistemul lor de alarmă începuse să ţiuie, aşa cum se întâmplase cu câteva zile mai înainte.

— Ne apropiem de warp opt, Preamărite, anunţă Kaas de pe scaunul lui de la staţia ştiinţifică.

Un alt zgomot invadă puntea, un zgomot pe care Kor îl mai auzise de curând – exact înainte de a-şi pierde cunoştinţa. Un geamăt asurzitor, generat de forţe care sfidau legile naturii. Un tânguit sălbatic, strident, care, odată auzit, nu-l mai uitai niciodată. N-avea să-l uite nici Kor, nici alt membru al echipajului de pe *Enterprise,* care trecea prin aceeaşi suferinţă.

— Bariera, murmură comandantul, cu ochii ţintă la furtuna de lumini din faţa lor.

De-acum, era aproape.

— N-a spus în spatele cărui circuit auxiliar se află, fir-ar să fie! mormăi Scott printre dinţi.

Izbindu-se în trecere de Rodino, care asista speriat, inginerul şef scotocise deja prima secţiune. Cu un dispreţ total faţă de tot ceea ce-l învăţaseră manualele şi anii de pregătire, scormonea febril printre componente, fără să-i pese că le-ar putea deteriora.

Sub primul panou pe care îl cercetă nu găsi nimic, nici sub al doilea. Circuitele delicate erau scormonite cu o unealtă mică, pe care o mânuia cu dreapta. Se apucă să scormonească sub al treilea panou, unde deterioră un microcircuit care afectă, probabil, funcţionarea unuia dintre programele de divertisment preferate ale cuiva.

Ăsta se putea repara… mai târziu. Dar acum avea nevoie să cerceteze mai în profunzime sectorul respectiv. Ceva părea că lucrează puţin cam prea tare acolo, în spate. Apoi îl văzu: un obiect mic, cilindric, asemănător ca formă şi mărime cu o pilulă.

— Gata, l-am găsit, Spock.

— Îndepărtez eu firele de lângă el.

Spock se lăsă în genunchi, iar Scott se trase puţin într-o parte. Spock vârî mâna în deschizătură. Cu mare grijă, două degete alunecară în jurul tabletei, apoi o extraseră din locaş.

Acum o ţinea în palmă.

Cei doi bărbaţi examinau, stând în picioare, dispozitivul compact. Spock memoră forma exterioară, consistenţa, greutatea, culoarea pentru a le studia mai târziu. Apoi se îndreptă către o proeminenţă aflată în peretele din capătul încăperii. O nişă pentru resturi.

Alături, în perete, erau încrustate trei butoane. Pe unul scria „dezintegrare”, pe al doilea „reciclare”, iar al treilea era acoperit de un capac protector.

Spock ridică învelitoarea de plastic roşu de pe a treia nişă şi plasă tableta cu aspect inofensiv înăuntru. Apoi săltă capacul protector al butonului. Pe eticheta lui scria „evacuare energie”.

Deşi pe punte era răcoare, Kirk se trezi scăldat în sudoare. O vibraţie, care nu era provocată de motoare, scutura podeaua, zgâlţâia braţele scaunului de care se ţinea strâns. Un scrâşnet se revărsa dinspre difuzoare şi părea că pătrunde până în măduva oaselor, în ciuda eforturilor locotenentului Uhura de a-l reduce.

Urmă o izbitură scurtă, puternică. Înăuntrul craniului său, o voce spuse, chicotind:

— Frumoasă încercare, James T… la revedere.

Apoi, pe neaşteptate, vibraţia încetă, tânguirea violentă se stinse într-un oftat înăbuşit, iar priveliştea de pe ecran deveni uimitor de normală– priveliştea atât de familiară, înţesată cu stele şi nebuloase. Imaginea aceasta era nespus de frumoasă, în comparaţie cu nemişcarea claustrată pe care o lăsaseră în urmă.

După cum fusese dinainte pregătit, la bordul celor două nave un singur releu se puse în funcţiune. Acesta declanşă o multitudine de clic-uri şi pocnituri, produse de desprinderea barelor, cablurilor, a legăturilor – unele cu uşurinţă, altele ajutate de mici încărcături explozive.

Enterprise şi *Klothos se* separară, fiecare descriind un arc în direcţii opuse.

Uralele de bucurie izbucniră din piepturile celor aflaţi pe puntea lui *Klothos.* Ai fi crezut că echipajul ei tocmai ieşise învingător dintr-o bătălie importantă şi grea. Într-un fel, aşa şi era.

Comandantul şi primul ofiţer al navei rămaseră în aşteptare, cu ochii ţintă la ecran, pentru a se delecta cu evenimentele pirotehnice care aveau să urmeze. Scanerele de rază lungă se străduiau să ţină sub observaţie punctul acela care se îndepărta în viteză şi care era nava *Enterprise.*

Timp de câteva clipe, păru că ceva nu mersese cum trebuia. Apoi zăriră o inflorescenţă de lumină violetă. Uralele se stinseră brusc şi toţi membrii echipajului se răsuciră, surprinşi, să vadă ce este acest nou fenomen. Rând pe rând, privirile nedumerite se îndreptară către staţia de comandă.

— Preamărite, rosti Kaas pe un ton oficial, acesta este un moment măreţ pentru Imperiul nostru. Îmi permiteţi onoarea…

— Încă nu, încă nu, îl opri Kor, gânditor. Lasă-le tuturor timp să se gândească la el. Lasă-i să ajungă fiecare la concluziile lui. Aşa o să le producă mai multă plăcere. Noi o să le oferim doar confirmarea, mai târziu. Vreau să mă bucur de clipa asta pe îndelete.

Zâmbetul de satisfacţie i de lărgi când privi din nou la flacăra albastră ce se stingea pe ecran.

Vederea stelelor familiare era o plăcere la care Kirk nu mai sperase.

Nu, nu… nu era adevărat. În sinea lui, crezuse, tot acest timp, că avea să scape cu bine din capcana aceea – indiferent de numărul de ratări înregistrate de cei din Elysium. Nu exista barieră în univers pe care Spock, Sulu, Arex şi Scott să n-o poată învinge atunci când îşi pun la un loc forţa minţilor lor pentru a găsi o soluţie.

Convingerea aceasta se clătinase o singură dată… când *Klothos* încercase să străpungă bariera şi eşuase. Poate pentru că în sinea lui era foarte sigur că, de fapt, ei nu fuseseră niciodată cu adevărat ameninţaţi. Kirk era obişnuit să privească moartea în faţă – promisiunea unei vieţi eterne nu era ceva care să-l îngrozească.

Uhura îi întrerupse şirul gândurilor. Remarcă în vocea ei o relaxare pe care nicio promisiune de viaţă fără moarte nu i-o putuse da.

— Domnule, înregistrez o transmisiune la limita extremă de recepţie. Este de pe *Klothos.*

Se opri puţin, apoi continuă:

— Comandantul Kor se îndreaptă către staţia sa de reşedinţă… poftim, au ieşit din raza noastră de comunicaţie.

— Nu ne ţine încordaţi, locotenente, o întrerupse, nerăbdător, Kirk. Ce zici că a făcut prea-bunul comandant? Probabil că s-a lăudat că meritul evadării din capcana spatio-temporală îi revine în întregime.

Uhura părea foarte emoţionată.

— Nu… nu este asta, căpitane. Au văzut explozia dispozitivului pe care ni-l plantaseră la bord şi au crezut…

— A crezut că nava noastră a fost distrusă – şi şi-a trâmbiţat victoria până la Cartierul General al Imperiului Klingonian!

— Comandantul Kor prezintă egocentrismul tipic pentru… Spock se opri, văzând cum Kirk, Sulu şi chiar Arex se alăturaseră locotenentului Uhura şi râdeau în hohote.

Un ţiuit strident, insistent, dar de data aceasta de altă natură, străbătu puntea.

— Eu credeam că dacă e ca aceste informaţii să trezească ceva emoţii în voi, continuă el, nedumerit, acestea au să fie sentimente de furie, nu de amuzament.

— Dar nu-ţi dai seama, Spock? se întoarse Kirk spre el, încercând să-şi stăpânească râsul.

— Nu, căpitane.

Primul ofiţer era încă foarte nedumerit.

— Ia gândeşte-te, ce o să raporteze Kor, ce o să se mai laude... şi, pe urmă, încearcă să-ţi imaginezi ce faţă o să facă atunci când emisarii Imperiului, aflaţi în Federaţie, vor transmite că noi suntem teferi şi nevătămaţi!

Spock privi în jurul lui şi constată că puntea de comandă, unde de obicei se lucra eficient şi ordonat, căpătase aspect de carnaval. Se întoarse cu spatele şi se aplecă asupra consolei lui. Lucra de mai multă vreme la o problemă de matematică abstractă. Acum avea timp să se ocupe de ea.

Dar, mai întâi, trecu în revistă explicaţiile lui Kirk. Putea percepe lipsa de armonie a situaţiei, desigur. Dar, de ar fi trăit şi o mie de ani, nu putea înţelege cum de aceasta era în stare să aducă nişte persoane cu inteligenţă normală într-o stare de imbecilitate tranzitorie.

Ca răspuns la comanda sa, computerul îi afişă pe ecran datele problemei sale. Apropiindu-şi privirea, găsi un refugiu din isteria care îl înconjura în perfecţiunea rece a calculelor matematicilor superioare. Dar nu era, totuşi, singurul care reacţiona astfel în situaţia acesta.

Dacă ar fi ştiut cum stăteau lucrurile, probabil că nici comandantul Kor n-ar fi râs.

Partea a III-a

REPTILELE GHINIONISTE

Adaptare după un scenariu de David Gerrold

Capitolul XI

Apelul veni câteva zile mai târziu.

— Mesaj de la Baza Stelară Douăzeci şi Trei, căpitane, anunţă Uhura. Indicativul este semnal prioritar, dar nu confidenţial.

— Comută pe ecranul principal, locotenente.

— Foarte bine, domnule.

Neclară din cauza distanţei, o faţă apăru pe ecran – portretul unui tânăr ofiţer de comunicaţii, cu un aer cam tulburat.

— Căpitane Kirk, mă numesc Massey. Sunt cu nava de Intervenţii Interstelare pentru cazuri de necesitate... Sectorul Comunicaţii.

— Da, văd, răspunse Kirk.

Din câte văzuse, membrii IRS aveau totdeauna aerul acesta îngrijorat, la fel ca acest Massey. Natura muncii lor, evident. Totuşi, privirea acestui tânăr părea mai nefericită decât media.

— Încercăm de o veşnicie să luăm legătura cu voi, căpitane. Uh... cum a decurs misiunea voastră în Triunghiul Delta?

Veştile circulă cu repeziciune în Flota Stelară, reflectă Kirk.

— Explorare standard, răspunse el evaziv, ignorând oftatul înăbuşit, venit dinspre consola cârmei. Dacă am mai fi stat o zi acolo, chiar ai fi avut nevoie de o veşnicie până să iei legătura cu unoi.

Sublocotenentul făcu o grimasă de nedumerire, căci era clar că Kirk încerca să-i spună ceva, dar habar nu avea care era, de fapt, înţelesul spuselor acestuia. Îşi îndepărtă cu mâna smocul de păr castaniu de pe frunte.

— Mă bucur să aud asta, domnule, îngăimă el în cele din urmă. Sunteţi la curent cu operaţiunile Serviciului de Salvare?

Individul ăsta era mai tânăr decât părea, gândi Kirk. Oare el fusese vreodată aşa de tânăr?

— Cunosc doar puţine lucruri despre rolul organizaţiilor auxiliare ale Flotei Stelare, îi aruncă el. Cu ce-ţi putem fi de ajutor?

Fără să observe câtuşi de puţin ironia, sublocotenentul deveni brusc oficial.

— Cunoaşteţi poziţia Planetei Sherman?

Kirk aruncă o privire peste umăr.

— Domnule Spock, ai putea… ah, lasă. Îmi amintesc acum. Întoarse din nou capul către ecran.

— O lume nou înfiinţată la periferia Federaţiei. Populaţia este formată din oameni amestecaţi cu edoani.

Arex dădu din cap, confirmând. Erau puţine locurile în care edoanii se simţeau bine, în afară de sistemul lor natal.

Planeta Sherman era unul dintre acele locuri.

— Am un văr în colonia aceea, căpitane.

Anunţul împrumută problemei care urma a fi detaliată, o nuanţă de urgenţă, în ce-l privea pe Kirk.

— Din câte îmi amintesc, Planeta Sherman a fost o încercare destul de reuşită. Poate nu e tocmai un paradis, dar e, oricum, o planetă primitoare.

— Foarte adevărat, căpitane.

Tânărul aprobă din cap, cu putere.

— Promitea să fie o colonie agricolă bogată, capabilă să exporte o largă varietate de alimente în restul Federaţiei. Informaţiile pe care le deţinem arată că primele însămânţări ale coloniştilor vor produce o primă recoltă, care va depăşi toate aşteptările.

Expresia feţei deveni mai îndurerată.

— Din păcate, se pare că prima echipă de cercetare a omis ceva. Uneori, noile colonii ascund surprize ce nu pot fi depistate imediat. Planeta Sherman pare a fi una dintre acestea. Nu ştim încă sursa exactă a necazurilor. O caracteristică variabilă a solului, sau poate prezenţa ciclică a unui virus. Oricare ar fi cauza, aceasta determină moartea plantelor ajunse la maturitate. După cum spuneam, nu ştim încă adevărata cauză. Dar prima recoltă pare să fie complet compromisă. Chimiştii solului cred că pot rezolva problema, să găsească un remediu. Dar asta o să le ia şase luni standard, cel puţin. Fermierii de pe Sherman nu pot aştepta şase luni. Nu se mai pune

problema exportului acum, ci problema supravieţuirii! Dispun de un sezon suficient pentru obţinerea unei recolte duble, datorită verii prelungite şi a climei calde de pe planetă. Am creat o sămânţă hibridă pe câmpiile coloniei Kansastan. Testele afirmă că ea ar trebui să fie imună la distrugerile ce afectează recoltele shermaniţilor. Două cargouri mari, încărcate cu seminţele acestea, se află staţionate pe orbita din jurul KS.

Voi trebuie să mergeţi acolo, să luaţi cele două cargouri şi să le escortaţi până la Planeta Sherman. Dacă vă deplasaţi cu viteză standard, ar trebui să ajungeţi acolo la vreme, pentru ca shermaniţii să-şi poată face însămânţările. Dacă nu primesc sămânţa, vor trebui să înfrunte iarna fără niciun fel de hrană. Iar, aceea este o colonie care ar trebui să rămână acolo unde este. Nu mai au acum decât rezervele necesare supravieţuirii. Fără recoltă, vor fi măcinaţi de foamete. Se prevede o mortalitate de zece, până la optsprezece la sută. Iar colonia s-ar putea să nu-şi mai revină niciodată, după această calamitate.

— Sămânţa va ajunge acolo. Nu-ţi face griji, Massey. Cum spuneai, avem destul timp.

Cele mai grozave catastrofe, gândi el, sunt cele care pot fi prevenite.

— *Enterprise* încheiat transmisia, locotenent Massey.

Sublocotenentul reuşi să schiţeze un zâmbet – atât cât putea să schiţeze unul care avea meseria lui – şi închise transmiţătorul. Poate pentru a-şi îndrepta atenţia către alte catastrofe, gândi Kirk. Trebuia să fii cu adevărat o persoană specială, ca să poţi suporta veştile rele pe care cei de la IRS le primeau în fiecare zi. Kirk nu-l invidia deloc pe tânărul acela, pentru slujba pe care o avea.

— Domnule Arex, domnule Sulu, fixaţi cursul pe direcţia Kansastan.

— E-n regulă, căpitane, răspunseră cei doi într-un glas.

Nu întâmpinară nicio dificultate în asigurarea securităţii cargourilor. Erau de dimensiuni ceva mai mari decât

Enterprise, dar aproape la fel de puternice.

Nave puternice, de mare viteză: singurul lor scop era să transporte încărcături enorme dintr-o parte în alta a Federaţiei, în timpul cel mai scurt cu putinţă.

Ofiţerul însărcinat cu monitorizarea, de la staţia aflată pe orbita Kansastanului era plictisitor de limbut, iar Kirk se bucură când operaţiunile de conectare fură încheiate, şi putea pleca.

Oricum, îi părea rău pentru individul acela. Primise o slujbă într-o colonie ai căror oameni îşi vedeau de afacerile lor, în interesul Federaţiei, cu multă eficienţă şi fără prea multă fanfară. Nu prea aveau mulţi vizitatori.

Iar bietul ofiţer putea să rămână în postul acela, izolat, până la pensie, fără să fie promovat măcar odată.

Călătoria către Planeta Sherman se desfăşura fără vreo problemă. Totul decurgea atât de bine încât, după ce parcurseră trei sferturi din drumul către colonie, Kirk se gândea să cheme Baza Stelară cea mai apropiată, pentru a primi noi ordine.

Se răzgândi, oftă şi deschise casetofonul fixat pe braţul scaunului de comandă.

— Jurnalul căpitanului. Data stelară 5526.2. Având misiunea de a escorta două cargouri cu seminţe pentru Planeta Sherman, *Enterprise* se află acum la aproximativ…

Privi către Arex. Navigatorul înclină din cap, consultă afişajul aparatelor sale, apoi rosti o cifră. Kirk o repetă în microfonul casetofonului.

— … de colonie. După încheierea livrării seminţelor, *Enterprises a…*

— Căpitane? Căpitane!

Vocea neliniştită era a lui Sulu.

Iritat, Kirk puse microfonul la locul lui.

— Ce este, domnule Sulu? Ştii foarte bine că nu trebuie să mă întrerupi când fac o informare oficială…

— Îmi pare rău, domnule, dar tocmai am detectat o navă de dimensiuni reduse. O navă de cercetare, sau a vreunui comerciant independent… nu-mi dau seama exact de la

distanţa aceasta. Se deplasează pe o traiectorie ciudată, domnule, cu viteză maximă – şi este urmărită îndeaproape de o navă de luptă klingoniană.

Kirk analiză rapid situaţia, apoi apăsă din nou butonul.

— Schimbă cursul pentru a investiga situaţia unei nave mici de origine necunoscută, urmărită de o navă klingoniană. Încheiat. Domnule Arex, modifică cursul şi pune-l pe o rută care să intersecteze traiectoria navei mici.

— Cursul modificat, căpitane, răspunse prompt navigatorul.

Kirk bătea nervos cu degetele în braţul scaunului, studiind nerăbdător ecranul.

— Aveţi vreo confirmare a identităţii vreuneia dintre nave, domnule Sulu?

— Încă nu, căpitane.

Sulu stătea aplecat asupra unui vizor de formă curbată, alungită.

— Căpitane!

Kirk se întoarse.

— Da, domnule Spock?

Ofiţerul unu întoarse capul de la consola băncii de date.

— Printre informaţiile primite pe canalul de înaltă frecvenţă de la Centrul Ştiinţific al Flotei Stelare din ultimele zile, se afla un fragment pe care n-a fost necesar să-l menţionez până acum. Se zvoneşte că klingonienii au o armă nouă, cu efecte necunoscute.

— Cronometrarea ta este, ca de obicei, extrem de strânsă, domnule Spock, comentă Kirk, întorcându-se complet cu faţa spre el. *Klothos* n-o avea încă.

— Nu, căpitane. Dacă ar fi avut-o, cu siguranţă că ar fi fost folosită.

— Crucişătorul se apropie cu rapiditate de ţinta sa, anunţă Sulu, întrerupând discuţiile pe tema noului potenţial al klingonienilor.

Spock se întoarse la cadranele senzorilor săi.

— Scanarea iniţială arată că nava cea mică este o navă de cercetare pentru o singură persoană de formă obişnuită.

De concepţie şi producţie Federală, probabil, dar nu sunt încă sigur.

— Cred că pot să apropii imaginea, căpitane, se oferi Sulu.

Manevră câteva aparate situate în faţa sa.

O secundă mai târziu, imaginea apăru pe ecran, cu o claritate uimitoare, având în vedere distanţa la care se afla. O explozie bruscă de lumină străbătu ecranul, apoi dispăru, de parcă un arc de foc s-ar fi întins pentru o microsecundă între *Enterprise* şi nava-cercetaş.

Kirk bănui imediat care era explicaţia.

— Domnule Sulu, mută imaginea, te rog.

Sulu înţelese imediat, vocea îi trăda nedumerirea, şi uimirea.

— Trag asupra lui, căpitane.

Învârti un alt buton. Un al doilea scaner preluă imaginea. Acum îl puteau vedea pe masivul urmăritor al navei-cercetaş, pe care îl recunoscură imediat ca fiind un crucişător klingonian. În timp ce priveau, o serie de fascicole luminoase izbucniră de la prora navei de luptă, când trase cu bateriile secundare.

Sulu schimbă încă o dată imaginea. De data aceasta, nava-cercetaş evită fascicolele distrugătoare, care trecură pe lângă ea. Kirk se îndoia că trăgătorii klingonieni aveau să greşească ţinta încă o dată. Nava-cercetaş dispăru de pe ecran şi, în momentul acela, fu nevoie de adevărate acrobaţii din partea lui Sulu pentru a o menţine pe ecran.

Pilotul făcea tot ce putea să evite loviturile, observă Kirk. Era priceput şi nava lui era bună; dar nu avea cum să păcălească la nesfârşit anticipatorii electronici ai unei nave de luptă, nu avea cum să scape de loviturile fazerelor care puteau veni de hac unei prăzi mult mai mari.

Întrebarea principală privea sănătatea mentală a comandantului klingonian. Nava lui pătrunsese aşa de mult în spaţiul Federaţiei, încât nu putea fi vorba de o eroare de navigaţie. Dacă el şi ofiţerii săi excesivi nu îşi pierduseră cumva minţile, atunci ştiau exact ce făceau şi ce implicaţii

avea urmărirea navei până aici. Faptul că riscaseră o violare atât de grosolană a-hotarelor Federaţiei, era o dovadă că cineva dorea foarte tare să distrugă nava aceea mică.

Intruziunea teritorială trecea înaintea datoriei de a escorta cargourile.

— Înainte, warp-şase.

Sulu şi Arex transmiseră comanda motoarelor navei. Kirk activă microfonul încorporat în scaunul său.

— Camera de teleportare, raportează.

Urmă un declic, iscat de deschiderea canalului de comunicare, apoi binecunoscutul bâzâit.

— Camera de teleportare… aici Scott.

— Scotty?

Kirk se încruntă, uşor surprins.

— Ce cauţi acolo? Unde este Kyle?

— Este liberă, căpitane. M-am gândit să fac eu de serviciu în locul ei. Mi-am tot stors creierii să aflu cum de-au reuşit elysienii să vă teleporteze, pe tine şi pe McCoy, prin scuturile defensive şi…

— Lasă asta acum, domnule Scott, îl întrerupse Kirk grăbit. Sper că nu ai demontat consola?

— Nu, domnule.

Fu rândul lui Scott să se arate surprins.

— Intenţionez să o fac cândva, dar acum ea este în stare perfectă de funcţionare. De ce? Ce s-a întâmplat?

— Am dat peste un crucişător klingonian, aflat în urmărirea unei nave-cercetaş singure, şi…

— Klingoniană? Aşa de adânc în teritoriul Federaţiei…?

— Ştiu, Scotty, ştiu. Trage asupra navei mici. Avem de gând să încercăm să-l salvăm pe pilot.

— ’nţeles, căpitane!

La celălalt capăt se lăsă tăcerea, apoi:

— Nu e o problemă să-l localizez, domnule, dar la distanţa asta o să-mi ia ceva timp până să scanez trupul celui aflat la bord. Nu vreau să-l aduc aici pe bucăţele.

— Apucă-te de lucru, domnule Scott. Când reuşeşti să-l

localizezi, nu ezita. Adu-l la bord.

— ’nţeles, domnule.

Kirk îşi îndreptă din nou atenţia către ecran. O nouă serie de fascicole luminoase trecu aproape de nava-cercetaş. Crucişătorul klingonian continua să tragă. Cineva mormăi la adresa trăgătorilor klingonieni, care nu făceau nici doi bani.

Nici nu se încheie bine mormăiala, că o ultimă şarjă lovi nava. Un nour mic rămase în urma ei, când aerul scăpat din interior se solidifică. Nava-cercetaş continua că se deplaseze, dar era evident avariată.

Încă nu primiseră nicio veste de la Scott.

Kirk vorbi, peste umăr:

— Deschide frecvenţele generale de ajutor, locotenente.

Kirk aşteptă o clipă, pentru a-i da locotenentului Uhura timp să execute ordinul, apoi vorbi în microfon:

— Către crucişătorul klingonian… Identifică-te. Aici căpitanul James Kirk, comandantul navei *U.S.S. Enterprise.* Aţi violat frontierele Federaţiei. Identificaţi-vă… opriţi focul asupra navei-cercetaş.

Sulu comută scanerul din nou, de la nava mică, aflată în derivă, asupra crucişătorului. Nu avu nevoie de prea mult timp, ca să-şi dea seama că nava klingoniană nu avea nicio intenţie să-şi modifice cursul, încetând atacul asupra navei-cercetaş. O nouă serie de lovituri izbucni din fazerele de la prora navei de război.

— Nici nu are de gând să confirme primirea, mesajului, mormăi Kirk.

O ezitare din partea unui infractor putea fi tolerată. Dar nu şi un asemenea dispreţ faţă de un tratat major.

— Domnule Spock, ordonă, coborând vocea intenţionat, vei lua notă de această violare, şi o vei înregistra în banca de date a computerului. Domnule Sulu, armează toate fazerele. Ridicaţi scuturile reflectoare. Toată lumea la posturile de luptă.

După ce Uhura activă alarma, *Enterprise* se transformă într-un viespar. Lăsând de-o parte activităţile pe care le desfăşurau în momentul declanşării alarmei, fiecare îşi

ocupă postul, gata de luptă.

— Toate sectoarele de luptă pregătite, căpitane, raportă Uhura câteva momente mai târziu.

— Fazerele armate, anunţă Sulu. Scuturile ridicate. După manevrarea altor câteva butoane, Sulu raportă:

— Nava este pregătită de luptă.

Kirk înclină din cap, apoi vorbi din nou în microfon:

— Către crucişătorul klingonian, aceasta este ultima ta şansă. Identifică-te.

În difuzoare se auzi numai foşnetul îndepărtat al astrelor.

— Înainte, warp opt… Distanţa, domnule Sulu?

— Ne apropiem, domnule.

Scanerele fură iar mutate asupra navei cercetaş.

— Nava avariată pierde viteză, căpitane, îl informă Spock.

Kirk studie ecranul îngrijorat, apoi vorbi în interfon.

— Scotty, l-ai reperat pe pilotul acela? Nu prea mai e timp.

— Mă străduiesc, căpitane, răspunse evaziv inginerul şef. Un nou fascicol de lumini trecu pe lângă nava-cercetaş, apoi altul. Alt treilea nu mai dădu greş. Urmă o explozie de lumină, răsfrântă de carcasa supraîncălzită, şi nava minusculă se topi ca un cub de unt.

În sala teleportoarelor, patru lumini porniră să clipească brusc, şi câteva aparate o luară razna. Locotenentul comandant Scott, după câteva strădanii inutile de a citi cadranul uneia dintre ele, se lansă într-o diatribă la adresa strămoşilor klingonieni, la originile lor, la destinul spiritual îndoielnic, la morala şi lipsa lor generală de gust.

Izbucnirea lui nu îmbunătăţi cu nimic funcţionarea aparatelor, dar avu efect terapeutic. Singura dezamăgire a lui Scotty era că klingonienii nu-l puteau auzi.

Chiar dacă ar fi putut, nu este sigur că injuriile lui Scott i-ar fi putut înnebuni mai rău de cum erau acum.

— I-au venit de hac, murmură Sulu înciudat.

— Poate că nu.

Kirk se aplecă spre interfon:

— Scotty? Nava cercetaş s-a dus… au nimerit-o. Pilotul?

Vocea lui Scott era foarte nedumerită.

— Nu ştiu, domnule. S-ar putea ca lovitura să fi nimerit nava în momentul crucial. Ar trebui să vezi cadranele câtorva aparate, căpitane. Când eram la şcoală, am făcut odată un experiment în care, printre altele, a trebuit să dăm drumul unui ou să cadă pe o platformă de ciment. Cam aşa ceva indică parametrii de integrare acum, domnule.

— Cred că l-am cules într-o singură bucată. Acu' o să apară.

— Scotty…

— Căpitane!

Kirk întoarse capul către Sulu, a cărei chemare sunase a avertizare. Ridică apoi privirea către ecran.

Crucişătorul klingonian descria un arc larg, îndreptându-se către *Enterprise.* Începuse să accelereze.

Spock ridică o sprânceană. Kirk făcu ochii mari.

— Se bazează ei pe ceva, teoretiză Spock.

Se auzi o sonerie de pe consolă, şi Kirk întoarse capul spre consola sa.

— Identificarea formei şi a categoriei confirmate, căpitane. Crucişătorul imperial de război *Devisor,* la comandă căpitanul Koloth.

Nava klingoniană micşoră distanţa rapid, dar înainte de a intra în raza de bătaie a fazerelor, ţâşni în sus, păstrând distanţa dintre nave. O aură albastră, ciudată, se formă în arcul descris de navă, abia vizibil la început, apoi din ce în ce mai consistent. Se îngroşa până la consistenţa unui fum albastru. Zăriră o explozie luminoasă, apoi dâra vâscoasă ţâşni către *Enterprise.*

Arex înţepeni în scaunul său, când norul albastru inundă ecranul.

— Noua armă, domnule Spock? întrebă Kirk.

— Un fel de efect de câmp solidificat, căpitane.

Spock analiza încordat cadranele senzorilor.

— Va intra în coliziune cu noi în exact patru secunde.

Mâinile sale strânseră marginea consolei.

— Pare în stare să producă extra…

Cu o hurducătură, *Enterprise* se săltă într-o parte, într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade. Apoi reveni în poziţia normală. Pentru o clipă, toate luminile de la bord se stinseră. Apoi se aprinseră din nou, alimentate cu energie de rezervă.

— … distrugeri, încheie Spock.

Scanerele exterioare indicau că *Enterprise* era înconjurată de norul albastru.

Camera principală de teleportare avusese de suferit. Atât aparatele, cât şi inginerul şef, se comportau cu totul anormal.

Sulu lucra grăbit la instrumentele sale de control. Expresia feţei lui era aproape una de panică.

— Căpitane, motoarele noastre sunt moarte.

— Am fost loviţi de un fel de câmp static proiectat, raportă neutru Spock. Generatoarele materie-antimaterie sunt scoase din funcţiune. La fel şi motoarele de impuls. Se pare că suntem complet paralizaţi. Extraordinar.

— Nu am dispoziţia necesară să-mi exprim admiraţia, i-o reteză Kirk. Toate fazerele… foc.

Încruntarea lui Sulu se adânci.

— Nici fazerele nu mai funcţionează, domnule.

— Trebuie să spun că admiraţia mea nu îmi taie elanul combativ, căpitane, explică Spock. Trebuie să anunţ, de asemenea, că, probabil, nici torpilele cu fotoni nu funcţionează.. Se pare că acest câmp e în stare să neutralizeze toate funcţiile câmpurilor de înaltă frecvenţă.

— Rămâne să aruncăm cu pietre, propuse Uhura.

— Această nouă armă klingoniană trebuie să aibă o putere extraordinară ca să imobilizeze o navă aşa de mare ca *Enterprise,* continuă Spock fără să se adreseze cuiva anume. Fluxul energetic trebuie să fie enorm. Aproape insuportabil, aş spune.

Nimeni nu-i dădu nicio atenţie.

Kirk vorbi din nou în intercom.

— Scott, ai recuperat pilotul?

— Este încă în rază, domnule, dar nu-l pot integra. Toate sistemele de teleportare au fost întrerupte.

— Dar eşti sigur că l-ai focalizat?

Inginerul şef aruncă o privire către nişa de teleportare. Un fascicol de particule luminoase multicolore continua să strălucească acolo, conturând o formă rotundă, vag umanoidă, dar silueta nici nu dispărea, nici nu se materializa.

— Instrumentele indică o focalizare de şaptezeci şi cinci la sută, căpitane. Dar am nevoie de încă optsprezece procente, cel puţin, ca să fiu sigur de o integrare finală reuşită. Mai trebuie ceva energie pentru asta, domnule.

— Ţine-l acolo, Scotty.

Pentru ce, oare? Se aflau la cheremul navei klingoniene, fără ca să poată fugi măcar. Izbi cu pumnul în braţele scaunului.

— Căpitane, strigă Uhura, potrivindu-şi căştile, avem un mesaj.

— Deschide transmiţătorul, Uhura.

Se strădui să se relaxeze. Reuşi chiar o jumătate de zâmbet… care nu dură mai mult de două secunde. Dar cel puţin se simţea în stare să se abţină să ţipe furios atunci când imaginea punţii klingoniene avea să apară pe ecran. Cea mai mare parte a ei era blocată de o singură persoană.

Comandantul klingonian îşi întrerupse discuţia cu cineva care nu se vedea pe ecran şi se întoarse către ei cu un zâmbet până la urechi. Se lupta cu instinctele sale naturale pentru a reuşi o atitudine cât de cât politicoasă.

— Aici căpitanul Koloth de pe crucişătorul de luptă *Devisor.* Am cumva onoarea de a mă adresa renumitului căpitan James Kirk, care…

— Nu ai luat legătura cu noi ca să-mi preamăreşti mie reputaţia, îl întrerupse Kirk cu duritate. Eliberează-mi nava.

— Desigur, căpitane, desigur. Cu plăcere, cu cea mai mare plăcere.

Părea tot numai miere.

— Nu avem decât o pretenţie, mică de tot. Să ni-l dai pe pilotul navei pe care o escortăm.

— Nu părea că aveţi de gând să-l escortaţi prea departe, îl ironiză Kirk. În orice caz, nu avem pe cine să vă dăm. Ultima voastră lovitură l-a făcut bucăţele cu navă cu tot.

Koloth arboră un zâmbet trist.

— Dacă-mi dai voie să fiu de altă părere, căpitane Kirk, senzorii noştri au detectat un flux energetic puternic la bordul navei cercetaş în momentul dezintegrării. Analiza computerului o identifică a fi rază de teleportare de tipul cunoscut a fi montat pe navele voastre de croazieră. Cum în zonă nu se mai află altă navă de categoria voastră, trebuie să presupun că raza venea de pe *Enterprise.* Acesta nu este un argument prea puternic, dar senzorii indică probabilitatea ca mai mult de jumătate din pilotul navei cercetaş să fi fost recuperată cu succes înainte ca nava lui să se distrugă în mod nefericit.

— Minţi cu aceeaşi uşurinţă cu care navighezi, căpitane Koloth, i-o trânti Kirk. În orice caz, nava aceea aparţinea Federaţiei şi se afla mult în interiorul hotarelor Federaţiei – lucru pe care ar trebui să-l fi observat. Pilotul se află sub protecţia noastră.

Koloth se albi la faţă. Părea chiar că tremură uşor. Căpitanul părea să-şi stăpânească cu multă greutate emoţiile. Trebuia să fie ceva de o importanţă vitală să-l determine să se stăpânească astfel

Aşa şi era.

— Căpitane, persoana aceea a comis sabotaj ecologic împotriva Imperiului. Dacă sunt obligat, o să-l iau cu forţa.

— Calm, calm, Koloth. Primul klingonian care va păşi pe nava aceasta va fi şi ultimul. Domnule Spock, alertă internă maximă.

Din cine ştie ce motiv, refuzul categoric al lui Kirk păru să-l calmeze pe Koloth. Chiar să-i lărgească zâmbetul.

— Căpitane Kirk, mă tem că veţi descoperi că armele voastre individuale nu funcţionează mai bine ca restul armamentului.

Uhura observase ceva la bordul său şi se aplecă să-i şoptească lui Spock.

— Domnule Spock, pierd contactul cu cargourile-robot încărcate cu seminţe. Ele nu sunt prinse în acest câmp static, aşa că-şi continuă drumul.

— Ce-a fost asta? întrebă Kirk, privind spre sectorul ştiinţific.

— Repet, căpitane, continuă Koloth, trebuie să mi-l dai pe…

— Un moment, căpitane Situaţia aceasta mă obligă să mă consult cu ofiţerii mei.

Koloth făcu o grimasă de dezgust.

— Ah, arhaicele principii democratice? Ai câteva minute, căpitane, dar nu mai mult. Răbdarea mea slăbeşte. Dacă până atunci nu teleportaţi pilotul, vă vom face nava praf, aşa cum stă înţepenită şi neajutorată în câmpul nostru.

— E-n ordine, Koloth, e-n ordine. Te-ai făcut înţeles. Lasă-mi câteva minute, acum, să discut cu ofiţerii mei.

Se ridică de pe scaun şi se apropie de Uhura.

— Locotenente, închide comunicatorul.

— Da, domnule.

Kirk se apropie să citească afişajul aparatelor de deasupra ei.

— După cum vedeţi, domnule, comentă ea, arătând spre cadranele monitoarelor, se îndepărtează.

— Atunci au încă energie. Putem controla navele robot în situaţia actuală, Sulu?

— Afirmativ, domnule, răspunse după o clipă navigatorul. Sistemul de comandă la distanţă este în câmp de joasă frecvenţă şi nu a fost afectat de câmpul static.

— Koloth nu a amintit de navele-robot. S-ar putea să fie atât de interesat de noi încât să fi uitat de ele. Adu-le înapoi, domnule Sulu – şi tamponează-le cu nava klingoniană.

— Căpitane…

Kirk întoarse capul spre ofiţerul unu.

— Nu ne putem permite să pierdem seminţele acelea,

insistă Spock. Situaţia de pe planeta Sherman…

Kirk îl întrerupse.

— Cu atât mai puţin îmi pot permite să pierd nava *Enterprise*, domnule Spock. Crezi că, după ce obţine ceea ce doreşte, Koloth o să ne dea drumul că să raportăm această gravă violare a teritoriului Federaţiei? De ce ar proceda altfel, din moment ce ne are în mână?

Sulu manevra furios instrumentele, iar Kirk se aşeză din nou în scaunul său.

— Deschide frecvenţa de întâmpinare, locotenent Uhura.

Ecranul se lumină imediat.

— Căpitane Koloth, am luat hotărârea.

Tăcu o clipă pentru a spori încordarea celorlalţi şi pentru a mai oferi câteva secunde în plus navelor-robot să se apropie de *Devisor.*

— Îţi dau o ultimă şansă să eliberezi *Enterprise.*

Lui Koloth nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Voi îmi daţi mie o ultimă şansă?

Vocea i se sparse într-un râs klingonian – aspru, lipsit de veselie. Probabil că cineva nevăzut pe ecran spusese ceva la fel de lipsit de umor, pentru că Koloth întoarse brusc capul şi ascultă cu încordare. Când privi iarăşi spre Kirk, era încruntat.

— Nu ţine, căpitane.

Faţa lui Koloth dispăru şi ecranul se stinse. Lui Kirk nu-i părea rău că nu-l mai vede. Zâmbi uşor, ca pentru sine. Ameninţarea ţinea, altfel Koloth ar fi fost tot acolo acum, ironic şi plin de sine.

Contraatacul lor primitiv i-ar fi jignit de moarte pe cei care concepuseră armamentul ofensiv al navei *Enterprise.* Dar asta nu afecta cu nimic eficienţa atacului. O singură navă-robot ar fi fost suficientă pentru a turti nava *Devisor.*

Sulu extinse câmpul vizual. În acelaşi moment alţi doi nori azurii începură să se ridice din carcasa lui *Devisor.* Dimensiunile lor creşteau rapid. Urmă iarăşi o explozie luminoasă care îi desprinse de nava mamă, după care ţâşniră în direcţia opusă, către navele-robot care se

năpusteau asupra navelor klingoniene.

— Incredibil, murmură Spock, de-a dreptul incredibil… de ce cantitate de energie trebuie să dispună pentru a menţine câmpurile acelea.

Sulu răsuci un alt buton pentru a urmări unul dintre norii albaştri care se îndrepta către unul dintre cargouri. În timp ce priveau, norul începu să se zbată, ca un albatros care încearcă să aterizeze. Se clătină… se subţie… se dizolvă.

La fel se întâmplă şi cu celălalt nor. Şi la fel cu câmpul care împresura nava *Enterprise.* Scăpată din strânsoare, nava se cutremură uşor.

— Mă gândeam eu, comentă Spock cu o uşoară urmă de satisfacţie. Nu aveau cum să-l menţină, nu aveau destulă energie. Chiar şi o navă de două ori mai mare decât *Devisor…*

Kirk nu-l asculta.

— Ţine fazerele îndreptate asupra ţintei, domnule Sulu. Dar nu trage până nu trag ei. Dă-le o şansă să bată în retragere.

— Da, domnule.

Navigatorul nu întoarse capul, să nu i se vadă strălucirea nediplomatică, războinică, din ochi.

Fascicole de un albastru mai intens erupseră la prora navei *Devisor… de* data aceasta din fazerele principale. Primul baraj de foc distruse sistemul de propulsie al unuia dintre roboţi, trecând pe lângă corpul cargoului. Al doilea atac trecu mult pe lângă celălalt cargou.

— Se pare că le scade capacitatea de luptă, remarcă Spock. Nu au reuşit să avarieze decât o singură navă. Ratarea a două nave lipsite de apărarea scuturilor la o asemenea distanţă indică o lipsă clară de putere ofensivă – cel puţin deocamdată.

Ca o confirmare, *Devisor* descrise o curbă largă, îndepărtându-se de *Enterprise* şi de cargoul rămas intact.

— O şterge, anunţă Sulu, concentrat asupra consolei sale.

Spock se apleacă spre vizorul său.

— Senzorii arată că celulele lor energetice sunt aproape epuizate. Pariez că scuturile reflectoare sunt aproape ineficiente, l-am putea distruge cu multă uşurinţă.

Kirk aprobă din cap.

— Da, şi pariez că Koloth ştia exact ce poate cere navei sale. A mers la risc şi a pierdut. Sunt foarte curios să ştiu ce l-a determinat să rişte pierderea navei şi un incident interstelar echivalent unei declaraţii de război. Ceva i-a înfuriat la culme, îl voiau foarte tare pe pilot.

Când *Devisor* ieşi din raza de bătaie a fazerelor, se relaxă şi se aplecă asupra intercomului.

— Domnule Scott… poţi să-l materializezi acum pe pilot?

— Mai durează câteva minute, căpitane, veni răspunsul obosit. Trebuie să mai verific o dată integrarea.

— Sosim îndată, Scotty.

Se ridică de pe scaun.

— Locotenent Uhura, cheamă-l pe doctorul McCoy în camera de teleportare. Pe lângă afecţiunile provocate de teleportarea întârziată, nu ştim ce răni o fi suferit pilotul înainte să-l luăm de pe nava lui.

— Am înţeles, căpitane.

Uhura făcu legătura cu infirmeria.

— Domnule Spock…?

Capitolul XII

Cât dură drumul cu ascensorul până în camera de teleportare, niciunul dintre cei doi bărbaţi nu scoase o vorbă. Dar se gândeau la acelaşi lucru. Amândoi se întrebau ce anume determinase Imperiul să trimită o navă de luptă atât de adânc în teritoriul Federaţiei. Era adevărat că klingonienii erau foarte răzbunători. Dar asta nu era o explicaţie suficientă. Deşi căpitanul Koloth părea la un moment dat să-şi fi ieşit din fire, aşa cum li se întâmpla adesea klingonienilor.

Sabotaj ecologic, spusese el. Pentru un klingonian, asta includea o gamă largă de fapte care nu meritau neapărat distrugerea. Aveau să afle exact ce se întâmplase în câteva clipe – de la ţinta urii klingonienilor.

McCoy era deja acolo şi-i aştepta. Kirk se îndreptă direct către nişa de teleportare. Silueta era conturată de o aură colorată.

— Nu ai reuşit să-l materializezi încă, domnule Scott?

— Închei imediat, domnule. L-am integrat foarte încet. Nu se ştie în ce fel l-a putut afecta teleportarea întârziată. Pare destul de consistent, dar au mai fost înregistrate aberaţii produse la indivizi teleportaţi cu întârziere, care au fost rematerializaţi rapid.

Kirk îşi înfrână nerăbdarea şi rămase cu privirea aţintită spre nişă. Aura începea să se estompeze, dând la iveală silueta individului. Sau… oare? Păreau mai multe siluete. Nu… un singur individ. Foarte solid, robust. Un individ – înconjurat de o mulţime de obiecte rotunde, care nu erau fiinţe umane. O mulţime de siluete rotunde.

Ultimele particule luminoase se stinseră şi pilotul se putu distinge cu claritate – la fel ca şi celelalte fiinţe.

Spock ridică o sprânceană a nedumerire.

— Pare să fie…

Kirk îl recunoscu… îi recunoscu. Rosti pe un ton măsurat, nemulţumit.

— Cred că-l cunosc pe individul acesta.

McCoy excalmă la rândul lui:.

— Nici nu vreau să mă gândesc!

Doctorul aruncă o privire îngrijorată spre inginerul şef.

— Scotty, când vorbeai de aberaţiile produse de teleportare – nu cred că te gândeai chiar al o asemenea hidoşenie.

Scott recunoscuse la rândul lui silueta şi era şi el destul de şocat.

— Nu, nu se poate, nu iarăşi! strigă el.

— Cyrano Jones.

Kirk pronunţă numele ca pe un blestem. Într-un fel, asta şi era individul acela.

Cyrano Jones le zâmbi. Radia de bucurie. Era extrem de bine dispus şi stătea relaxat, cu mâinile în şold. Dinspre gleznele sale se auzea un mieunat slab.

— Şi are reptile păroase cu el, gemu Scotty.

Imediat ce efectul teleportorului cilindric încetă, reptilele încolăcite pe Jones se împrăştiară pe podeau nişei.

Kirk şi Spock se uitară unul al altul, oftând telepatic. Kirk se îndreptă către consola auxiliară şi răsuci nervos butonul care-i făcea legătura cu jurnalul său. Îi trebuiră câteva momente până să-şi pună gândurile în ordine şi să devină raţional. De parcă putea cineva să fie raţional, când era vorba de reptile. Dar…

— Jurnalul Căpitanului, supliment. Salvarea pilotului de pe nava-cercetaş urmărită de crucişătorul klingonian *Devisor* ne-a furnizat date importante despre o nouă armă klingoniană – încă neperfectată. Ne-am pricopsit, de asemenea – pentru foarte scurt timp, sper – cu prezenţa lui Cyrano Jones, comerciant interstelar şi belea renumită.

— Comerciant renumit şi belea interstelară, corectă Scotty.

Îndepărtând reptilele din cale, Jones se îndreptă către Kirk.

— Ah, căpitane Kirk! Vechiul meu prieten, căpitanul Kirk! Întinse mâinile să-l îmbrăţişze pe Kirk. Din fericire, consola teleportorului se afla între el şi Jones.

Kirk se întoarse către tehnicianul ce îl asista pe Scott în camera de teleportare.

— Sigilează zona, te rog, cât mai bine cu putinţă.

— Înţeles domnule, încuviinţă acesta, operând imediat. Kirk simţi o căldură neobişnuită pe picior. Privi în jos şi observă imediat sursa. Două reptile i se încolăciseră pe glezna dreaptă. Se frecau de piciorul lui, mieunând şi torcând.

Scutură furios piciorul, păşind într-o parte. Reptilele se lansară în urmărirea lui, distrăgându-i atenţia de la hoarda care se împrăştia prin încăpere.

Kirk păşi furios către propietarul lor. Indignarea lui ar fi atins cote extreme dacă Jones ar fi arborat o expresie asemănătoare cu cea a lui Koloth, în locul figurii sale de sfânt nevinovat. Dar, chiar şi aşa, Kirk reuşi să se înfurie destul de tare.

— Ştii care sunt regulamentele privitoare la transportul speciilor periculoase, Jones.

— Periculoase, căpitane?

Comerciantul era inocenţa întruchipată. Kirk făcu un gest larg către restul încăperii.

— Atunci cum numeşti asta?

— Reptile, căpitane.

Asta era picătura care umpluse paharul. Kirk abia reuşise să evite distrugerea navei de către o armă necunoscută şi aproape fatală, pentru a salva un individ pe care îşi dorea să nu-l fi cunoscut niciodată.

— Nu face pe deşteptul cu mine, Jones. Nu am niciun chef să te suport în clipa de faţă.

— Căpitane, dar te asigur, nu fac deloc pe deşteptul.

Kirk îl privi ameninţător.

— Astea nu sunt periculoase. Astea sunt reptile inofensive.

McCoy se apropiase şi el, să privească şi să asculte, îngenuncheasee şi ridicase de jos un ghem păros, de culoare gălbuie. Acesta se destinse imediat, frecându-se şi torcând. McCoy o apucă cu mâna cealaltă şi o agită ameninţător către Jones. Reptila mârâi indignată.

— După cum ştii foarte bine, Jones, nu există reptile

păroase inofensive.

— O reptilă păroasă inofensivă, interveni Spock, pe tonul său profesional, este o contradicţie de termeni. Mă surprinde, domnule Jones, că încerci să ne păcăleşti cu o minciună atât de sfruntată – în special pe noi, care ştim foarte bine periculoasa capacitate de reproducere a acestora.

— Şi se dezvoltă foarte repede, recunoscu Jones. Vedeţi? Domnilor, de-asta reptilele mele sunt inofensive.

Tonul îi era implorator.

— Acestea nu se reproduc.

Patru figuri uimite se holbară la el. McCoy fu primul care dădu glas scepticismului lor.

— Nu se reproduc? Cine a mai auzit de reptile păroase care nu…

— Le-am transformat genetic pentru a se integra în medii ecologice umanoide, adăugă comerciantul grăbit. O simplă intervenţie genetică, cuplată cu o reproducere selectivă. Vedeţi cât sunt de prietenoase şi de tandre?

Sigur că erau prietenoase şi tandre. Reptilele păroase erau renumite pentru prietenia şi tandreţea lor, după cum erau renumite pentru capacitatea lor enormă de a se reproduce. Iar cele aflate acum aici erau la fel de afectuoase ca toate cele pe care le văzuse Kirk mai înainte. Se alintau şi torceau, mieunau şi se încolăceau cu un entuziasm fără margini. Privind prin încăpere, trebui totuşi să admită că nu văzuse nicio reptilă reproducându-se.

Motivul nu era că nu aveau un culcuş unde să se reproducă, pentru că văzuse reptile păroase reproducându-se pe unde apucau. Nu păreau să se fi înmulţit, faţă de câte fuseseră la început.

— Nu e niciun pui printre ele, sublinie cu mândrie Jones. Ştiţi că sunt nişte animale de casă grozave. Sunt şi profitabile.

În timp ce Jones îşi prezenta cu entuziasm marfa, în mintea lui Kirk începu să se contureze o idee. Acum i se limpezise.

— Jones, spune-ne în primul rând cum ai reuşit să pleci din Staţia Stelară K-7. Trebuia să ai grijă de reptilele păroase de acolo. Indiferent de modificarea genetică pe care pretinzi că ai operat-o asupra acestora de aici, reptilele rămase pe K-7 au rămas la fel de reproductive. Nu aveai cum să le faci pe toate sterile într-un timp atât de scurt.

Jones se scormonea de zor în buzunarele sale imense.

— Foarte adevărat, căpitane. Dar am reuşit să fac rost de un ajutor. Sănătos din punct de vedere ecologic, eficient, inofensiv.

Animalul pe care-l scoase din buzunar era roşu, avea numeroase picioare sau braţe, sau şi una şi alta, şi avea un aspect absolut dezgustător.

— Acesta este un animal care se hrăneşte cu reptile păroase. Se numeşte glomer.

— Interesant, dacă este adevărat, comentă Spock, studiind creatura cu un aer neîncrezător. Numele este derivat sau descriptiv?

— Poţi să vezi şi singur, rosti Jones, făcând cu ochiul.

Aşeză glomerul pe podea. Mormăind înfundat ca un vulcan în miniatură, ezită câteva clipe, încercând să se orienteze. Rămase o clipă nemişcat, apoi porni târâş către reptila cea mai apropiată. Se opri la mică distanţă de un specimen de talie mijlocie şi se încordă. Kirk văzu firele de păr de pe spatele creaturii zbârlindu-se. Fără niciun zgomot şi cu abilitate surprinzătoare, se repezi asupra prăzii ca un păianjen uriaş. Reptila nu mai putu scăpa.

Glomerul îşi mări dimensiunile corpului, cuprinzând şi înghiţind reptila cu totul. Urmă o serie de zgomote însoţite de scuturături violente. După care glomerul se relaxă.

Dar numai pentru o clipă. Pe lângă că era aşa de eficient, părea şi foarte lacom. Metabolismul lui părea reglat pentru a mânca fără oprire. Cu părul zbârlit, porni către o altă reptilă. Din prima nu mai rămăsese nici măcar un fir de păr. McCoy era impresionat.

— Lucrează curat!

Dar Kirk, împăcat acum cu ideea că Jones nu părea să fi fugit de pe K-7, era interesat de ceva mult mai important decât igiena glomerului. Chiar şi McCoy îşi pierdu interesul pentru meciul glomer-reptilele păroase, pentru a asculta răspunsul lui Jones.

— Jones, de ce te urmăreau klingonienii? Comerciantul se uită pe pereţi, în tavan, la reptilele sale – oriunde, numai spre Kirk nu.

— Ei, cum e, insistă căpitanul, vrei să-mi spui că nu ştii? Jones nu mai căută motive, ci se repezi să adopte sugestia lui Kirk, aprobând cu putere din cap.

— Exact, da, căpitane! Nu ştiu. Klingonienii sunt renumiţi pentru agresivitatea lor, după cum ştii.

— Deşi trebuie să admitem că firea klingonienilor este foarte belicoasă, remarcă Spock, păstrează totuşi un simţ al proporţiilor când îşi exprimă animozitatea. Nu văd un comandant de crucişător klingonian violând spaţiul Federaţiei pentru a ataca o navă a Federaţiei numai pentru că aşa are el chef sau pentru că-i face plăcere vânătoarea, sau pentru că-l dureau dinţii.

— În ce priveşte temperamentul, ai dreptate, adăugă Kirk. Căpitanul Koloth părea neobişnuit de supărat, dintr-un motiv căruia-i spunea sabotaj ecologic.

Ochii lui Jones se rotunjiră după modelul abdomenului său.

— Eu? Sabotor? Te întreb pe dumneata, căpitane, arăt eu a sabotor?

Jones abordă o expresie de demnitate jignită.

— Căpitanul Koloth părea foarte convins de asta, continuă Kirk, cu ochii ţintă la comerciant.

— Eu nu sunt responsabil pentru imaginaţia perversă a căpitanului Koloth, se încăpăţână Jones.

— Dacă a fost imaginaţie. Vocea lui Kirk deveni mieroasă.

— Eşti sigur, Cyrano, că nu ai comis cumva, din întâmplare – arătă cu degetele în aer – o faptă mică, mititică, o greşeală, care să justifice comportamentul cam

exagerat al klingonienilor?

Jones se uită la Spock, apoi la McCoy, dar nu întrezări niciun sprijin din direcţia lor. Aşa că lăsă ochii în pământ.

— Adevărul e că am făcut ceva. Dar nu pricep de ce i-a supărat aşa de tare. Mă înţelegi, nu-i aşa, căpitane?

Tonul lui Kirk îi dădu de înţeles că exista posibilitatea să nu-l poată înţelege.

— Ce ai făcut?

Jones se strădui să pară nonşalant, reuşi chiar să râdă uşor.

— Nimic deosebit, zău. Le-am vândut… nişte… ă… reptile păroase…

Vocea lui Kirk coborî ameninţător.

— Ai vândut reptile păroase pe o planetă klingoniană?

— Ştii, protestă comerciantul fără convingere, nu am ştiut că este o planetă klingoniană.

— Din ce rasă făceau parte locuitorii ei? îl presă Kirk.

— Ăăă… amestecate. O colonie corcită. Erau telleriţi, sironieni, câţiva romulani – şi klingonieni..

— Dar în afara punctului de vamă?

Întrebarea o pusese Spock. Jones se prefăcu că nu-l aude.

— Ce-ai întrebat, domnule Spock?

— Cred că m-ai auzit foarte bine, domnule Jones. Populaţia din afara staţiei de vamă şi liber schimb. Cărei rase aparţinea?

Jones se uită spre glomerul care continua să devoreze reptile cu o viteză uimitoare.

— Erau… klingonieni… majoritatea.

— Ce erau? Spune clar! ordonă Kirk.

— Klingonieni. Erau toţi klingonieni! explodă Jones. Dar acolo unde m-am oprit eu era o populaţie amestecată. De unde era să ştiu sigur că era o planetă klingoniană?

Kirk se săturase.

— Jones, începu el, ca şi cum ar fi moralizat un copil de cinci ani, reptilelor păroase nu le plac klingonienii. Ştii că reptilelor păroase nu le plac klingonienii. Nu te-ai gândit că

s-ar putea să nu le convină că ai vândut reptile păroase vizitatorilor din staţia de aterizare?

— Mda, nici klingonienilor nu le plac reptilele păroase, mărturisi Jones, ignorând înterbarea lui Kirk. Am avut noroc că ai apărut tu şi m-ai salvat, prietene. Nu aş fi reuşit să fug de ei. Prea multă vreme.

— Eu aş zice că nu mai mult de două secunde, rosti Kirk.

Jones dădu din cap, aprobând cu seriozitate.

— M-ai smuls din ghearele morţii în ultima clipă, căpitane. Ar fi trebuit să ştiu că, într-o situaţie disperată, prietenia care ne leagă de o viaţă, respectul pe care mi-l porţi, dorinţa ta de a face dreptate…

Încercând să-şi stăpânească stomacul, Kirk trecu la lucruri cu mai puţină încărcătură emoţională.

— Jones, sunt sigur că o privire rapidă prin dosarele noastre ar da la iveală faptul că te faci vinovat de violarea a trei mandate federale şi a patruzeci şi şapte de legi locale, plus alte infracţiuni mărunte. Aşa că te declar oficial, sub stare de arest.

Această declaraţie fu suficient de eficientă pentru a-i tăia respiraţia lui Jones. Deşi orice pedeapsă era de preferat, decât să fi fost lăsat la mila klingonienilor, Jones nu era foarte încântat de metodele federale de spălare a creierelor. Inginerii psihiatrii aparţinând federaţiei erau o gaşcă de duri. Aveau tendinţa criminală de a îndepărta amintirile cele mai interesante din mintea cuiva.

— Vei fi închis într-o cuşetă până ce vom termina misiunea actuală. Pe urmă, ne vom îndrepta către cea mai apropiată bază a Flotei Stelare şi te vom preda autorităţilor în drept.

Jones gândea cu febrilitate.

— Căpitane, n-am putea să mai discutăm cu privire la hotărârea aceasta?

Răspunsul lui Kirk lăsă să se întrevadă valul de furie care creştea în el, aşa că Jones nu mai insistă.

— Nu la asta mă gândeam, bolborosi el.

Kirk se întoarse către paznicul de la uşă.

— Domnule Hacker, fii cu ochii pe musafirul nostru. Cheamă echipa de pază şi pregătiţi cele necesare şederii lui aici – arătă cu capul înspre Jones. Bones, să ducem o pereche din reptilele astea „aranjate” în laboratorul tău, să vedem dacă spusele lui Jones sunt adevărate.

— E-n ordine, Jim.

McCoy îşi făcu de lucru cu prinderea specimenelor potrivite.

Se îndreptă către ascensor. Kirk întoarse încă o dată capul spre Jones.

— Dacă se dovedeşte că astea sunt reptile păroase normale, Jones, o să dau ordin să fii închis într-o celulă şi să ţi se pună o bandă cu mieunături, care să-ţi sune în urechi non-stop, cu o intensitate a sunetului de douăzeci de ori mai mare decât cea normală.

— Zău, căpitane, crezi că te-aş minţi eu într-o problemă aşa de importantă, aşa de vitală, aşa de gravă, ca aceasta?

— Da, răspunse Kirk fără ezitare. Să mergem, domnilor

Se mai opri o dată, în timp ce uşile ascensorului se deschideau.

— Ă, domnule Hacker?

Paznicul întoarse capul.

— Da, domnule?

Kirk dădu cu piciorul într-o reptilă care dădea să intre în ascensor, apoi rosti:

— Nu asculta nimic din ce-ţi spune. Şi, mai ales… nu-l lăsa să-ţi vândă nimic.

— Da, domnule.

La cererea lui McCoy, se întâlniră cu toţii în sala principală de şedinţe, o oră mai târziu. Doctorul petrecuse cea mai mare parte a acestui interval de timp supunând perechea de reptile păroase la toate testele pe care le putuse născoci. Petrecuse o mare parte din timp făcând hmmm.

Reptilele păroase erau un lucru extrem de interesant. Iar exemplarele astea îi oferiseră ceva surprize. Luă un specimen în mână – unul neobişnuit de mare, gândi Kirk –

şi gesticulă cu el în timp ce vorbea.

— Mă tem că Cyrano Jones a avut dreptate, Jim. Reptilele astea nu se reproduc. Nu fac decât să se îngraşe.

— Eşti sigur, Bones?

— Absolut sigur. Orice exces de hrana se transformă în carne în loc să stimuleze reproducerea.

Aşeză reptila pe podea. Aceasta se târî şi se prelinse pe una din cizmele lui Kirk, alintându-se şi torcând.

— Aşadar, cred că nu avem de ce să ne îngrijorăm.

— În ce priveşte reptilele, admise Kirk. Rămâne noua armă a klingonienilor. Koloth dorea cu orice preţ să pună mâna pe Jones. S-ar putea să ne mai ofere ceva surprize.

Se aplecă şi smulse reptila păroasă de pe cizmă, aruncând-o într-un colţ al camerei – cu foarte multă blândeţe, fu de părere Scott.

— Este un câmp absorbant de energie, foarte puternic, căpitane, comentă Spock. Imobilizează complet o navă şi anihilează capacitatea sa de luptă. Dar se pare că, atunci când este amplificat la limita extremă, imobilizează şi atacatorul.

— Mda, aprobă Scott. Dacă este aşa, atunci este o armă care-i face la fel de neajutoraţi ca pe noi.

— Asta spuneam şi eu, remarcă Spock.

Urmă un timp de tăcere, timp în care fiecare analiză acest aspect al problemei.

— Avantajele practice ale acestei arme par să fie limitate, concluziona Kirk.

— Limitate, poate, interveni Spock. Dar asta nu-i micşorează cu nimic efectul iniţial.

Se gândi o clipă, apoi continuă.

— Întrebarea de bază este, de cât timp au nevoie pentru a realimenta? Probabil că ne vor ataca imediat ce ajung la capacitatea energetică iniţială.

— Dacă se pricepe cât de cât la tactică, fără îndoială că vor începe prin distrugerea navelor-robot, pentru a ne împiedica să folosim aceeaşi şmecherie. Asta ne-ar pune, într-adevăr, într-o poziţie extrem de dificilă.

Părea neobişnuit de îngrijorat.
— Cred că vor foarte tare să pună mâna pe Cyrano Jones.
— Nu pare deloc genul de sabotor, comentă McCoy.
Kirk privea fix la suprafaţa netedă a mesei, dorindu-şi ca gândurile sale să fie la fel de netede şi de clare.
— Da... da. Totuşi, am impresia că lipseşte ceva din ceea ce ne-a spus. Încă ne ascunde ceva.
Trase adânc aer în piept şi ridică privirea.
— Vom descoperi despre ce e vorba la timpul potrivit. Domnule Scott, să vedem raportul privitor la avariile suferite de cargoul cu seminţe.
Scott apăsă pe buton şi ecranul tridimensional îşi făcu apariţia în mijlocul mesei. Manevrarea altor butoane produseră imaginile care-i ilustrau comentariile.
— În ultima jumătate de oră am reuşit să transferăm întreaga cantitate de seminţe la bordul navei *Enterprise.* Şi vreau să spun, căpitane, că nu a fost deloc uşor să găsim spaţiul necesar depozitării. Am umplut hangarele, toate încăperile disponibile, am depozitat containere chiar pe unele din culoarele mai puţin frecventate ale navei.
— Din fericire, seminţele au fost împachetate şi nu depozitate în vrac. Altfel ar fi trebuit să le împachetăm noi, ca să le putem depozita. Chiar şi aşa, nu numai că îngreunează circulaţia pe navă, dar sunt anumite activităţi care vor trebui limitate, sau chiar suspendate până ce vom ajunge pe planeta Sherman, să descărcăm. De exemplu, nu putem folosi deloc infirmeria aflată în zona hambarelor.
— Nu este posibil să reparăm cargoul avariat?
— Nici vorbă, domnule, răspunse Scott, scuturând cu hotărâre din cap. Motoarele lui sunt avariate în proporţie de nouăzeci şi cinci la sută. Trebuie reconstruit, nu reparat.
Oftă adânc.
— Şi mai avem de escortat celălalt robot. Nu-mi place deloc, domnule.
— Nici mie, domnule Scott. Dar trebuie s-o scoatem la capăt, într-un fel, şi să ajungem la destinaţie. Planeta Sherman are nevoie disperată de seminţele acelea.

— Mda, domnule, ştim…

Inginerul şef părea resemnat.

— Numai că uneori prea se adună prea multe, domnule. Reptilele păroase la bord, seminţele pe coridoare, klingonienii pe aproape…

Scutură din cap, nemulţumit.

— E de ajuns să-ţi strice ziua.

— Să sperăm că ce-a fost mai rău a trecut, Scotty.. Kirk se ridică în picioare.

— Consider şedinţa încheiată, domnilor.

Întinse mâna sub masă, pentru a dezactiva computerul. Drept răspuns, se auzi un mieunat puternic.

— Se pare că te plac foarte mult, căpitane, remarcă Spock cu o figură inexpresivă.

— Nu mă simt deloc flatat.

Kirk împinse dezgustat reptila din dreptul panoului şi apăsă nervos pe buton.

O vreme, păru că dorinţa lui Kirk avea să se împlinească

— Ce fusese mai greu, trecuse. În următoarele ore nu se întâmplă nimic.

Asta nu însemna că activitatea de pe *Enterprise* nu era deloc interesantă. Pe unul dintre coridoarele slab luminate, glomerul – uitat de Jones – tocmai păşea către o altă reptilă. Glomerul se apropiase la distanţa dorită, se încordă, sări – şi fu respins. Mârâind surprins, se lansă în urmărirea reptilei, care bătea în retragere. Reuşi să o prindă destul de repede şi o înghiţi – efortul făcându-l să se cutremure ceva mai tare decât de obicei, pentru că reptila pe care tocmai încerca să o digere era mai mare decât un cap de om. Era aproape mai mare decât ar fi putut înghiţi el. Aproape.

Glomerul rămase pe loc, să se odihnească, să-şi recapete forţele. Zărind un nou grup de reptile, porni imediat în căutarea altei victime, păşind ceva mai legănat ca de obicei.

Calmul de pe punte nu dură atât cât şi-ar fi dorit Kirk.

Sperase să dureze cinci zile, timpul necesar pentru a

ajunge pe Planeta Sherman.

În schimb, avu parte doar de câteva ore, începând din momentul discuţiei cu McCoy, după care Spock sparse tăcerea.

— Căpitane, senzorii indică apropierea unui crucişător klingonian.

După o pauză plină de speranţe, continuă:

— Se pare că e vorba de *Devisor.*

Kirk se smulse din locul unde stătea de vorbă cu Sulu şi se îndreptă grăbit către Staţia Ştiinţifică, pentru a verifica personal citirile senzorilor. Fir-ar să fie! Blestemat, fie Cyrano Jones, blestemate fie reptilele păroase, blestemată să fie şi încăpăţânarea klingonienilor! Se îndreaptă către scaunul de comandă, unde se văzu nevoit să azvârle jos o reptilă care cântărea vreo douăzeci de kilograme.

— Ridicaţi scuturile reflectoare – pregătiţi fazerele.

Îl izbi brusc un gând, care-l făcu să privească cu atenţie reptila păroasă. Ce? Douăzeci de kilograme?!

— De fapt, care-i limita până la care se pot îngrăşa animalele astea?

Nu observase niciun specimen de dimensiunile astea la sosirea lui Jones la bord. McCoy nu era pe-aproape să-i dea un răspuns, iar Spock era ocupat. O secundă mai târziu, Sulu îi distrase complet atenţia de la reptilă.

— Crucişătorul klingonian se apropie rapid, domnule. Distanţă suficientă pentru interceptare. Intră în raza de acţiune a fazerelor peste treizeci de secunde.

— Foarte repede, comentă Spock, cu obişnuita lui detaşare. E clar că pot să-şi realimenteze celulele energetice în doar câteva ore. Interesant, dacă lucrurile stau într-adevăr astfel.

Nu dădu nicio explicaţie încheierii comentariului său, iar Kirk era prea ocupat ca să i-o ceară.

— Domnule Arex, domnule Sulu… folosiţi nava robot ca momeală. Determinaţi-i să schimbe cursul şi să se îndrepte cu şaptezeci de grade vest. Ne putem folosi de robot ca să dăm klingonienilor ceva bătaie de cap, din moment ce nu

pot paraliza mai mult de o singură navă.

Nava *Devisor* continua să se apropie, foarte hotărâtă, în timp ce cargoul-robot se înscria pe altă traiectorie. Îndată ce *Devisor* ajunse, suficient de aproape, *Enterprise* schimbă, la rândul ei, cursul.

— Am început manevrele de hărţuială, raportă Sulu, tensionat.

Condusă parţial de computerul de luptă, *Enterprise* începu să se deplaseze la întâmplare, pentru a îngreuna misiunea trăgătorilor klingonieni. Nava klingoniană îşi ajustă cursul, dar nu se lansă în urmărire.

— *Devisor* se îndepărtează, remarcă Spock.

Crucişătorul trase o singură salvă, dar nu spre *Enterprise,* ci către cargoul-robot. Lovitura avarie cele două sisteme de propulsie ale cargoului.

— Am greşit, căpitane, se corectă Spock. Nu se îndepărtau. Se lansaseră în atac asupra cargoului.

Sulu verifică vizorul de pe consola sa.

— Dar nu l-au distrus, domnule.

Kirk se relaxă puţin.

— Au avariat numai propulsoarele Depozitele sunt intacte.

Ridică ochii de pe vizor.

— Cred c-ar trebui să ne schimbăm părerea despre ţintaşii căpitanului Koloth.

— Se pare că au multă precizie, întări Spock, atunci când trag asupra cargourilor lipsite de apărare.

— Au schimbat cursul din nou, raportă Sulu. Se îndreaptă spre noi.

— Pregătiţi fazerele. Arex, modifică poziţia fazerelor aşa încât bateriile principale să fie direcţionate către *Devisor.* Pe ecran, nori albaştri fosforescenţi erupseră dinspre prora crucişătorului.

— Fazerele, anunţă Spock liniştit.

O secundă mai târziu, fascicolele izbiră nava *Enterprise* – doar pentru a fi respinse de scuturi. Nava fu scuturată de forţa energiei absorbite, dar nimeni nu fu aruncat din

scaun.
— Raportează avariile, domnule Sulu.
— Niciun fel de avarie, domnule, răspunse navigatorul grăbit. Scuturile se ţin bine.
— Foc de voie, domnule Sulu
— Foc, domnule.
Lupta dură câteva minute – lungi, după standardele interstelare – timp în care *Enterprise* şi *Devisor* se învârtiră în cerc, încercând o surprindere pe picior greşit. Distrugătoarele alternau cu fazerele, căutând un punct slab în scuturile reflectoare.
Loviturile repetate produseră doar avarii minore la ambele nave. *Enterprise* avu ceva mai mult de suferit decât *Devisor;* datorită încărcăturii ei temporare, care nu era asigurată pentru luptă
Unele lovituri reuşiseră să spargă câteva containere. Stricăciunile nu puneau prea mari probleme. Containerele puteau fi reparate cu uşurinţă, iar seminţele recuperate.
Pe câteva coridoare, însă, coridoare pe care nu circula nimeni, pentru că toată lumea se afla la posturile de luptă – mieunatul crescu brusc în intensitate
Grupuri de reptile păroase se strecurară în mare grabă către seminţele bogate în proteine
Unele dintre reptile nu mai erau deloc mici…

Capitolul XIII

Venise timpul, hotărî Kirk, să verifice dacă strategia sa dăduse rezultate. Până în momentul acesta, căpitanul Koloth trebuie să fi devenit convins că *Enterprise* era înarmată numai cu fazere şi să-şi fi asigurat apărarea în conformitate cu convingerile sale. Exista o şansă să-l prindă pe picior greşit.
Toţi ochii se îndreptară către ecran
— Torpilele cu fotoni, domnule Sulu. Foc.

— Am pornit torpilele, domnule.

Toţi ochii se îndreptară către ecran, unde scanerele ghidate de computer ţineau nava *Devisor* înfiptă în ecran, ca pe un gândac sub acţiunea cloroformului.

— Trei, doi, unu… impact! numără Sulu. Torpilele au dat greş.

Dar imaginea navei *Devisor* începu să descrească. Spock verifică senzorii şi se încruntă.

— S-ar părea că bat în retragere, căpitane. Foarte ciudat. Nu au folosit deloc câmpul paralizant.

— Poate că ai avut dreptate, domnule Spock, poate că şi-au realimentat celulele energetice numai parţial, doar cât era necesar unui atac convenţional.

— Dar de ce s-au retras? se miră Spock cu voce tare. Nu detectez niciun semn de avarie serioasă. Sau poate că atacul lor a atins cine ştie ce scop necunoscut nouă.

— Au avariat cargoul robot, observă Sulu.

— Înainte de a ne ataca pe noi, gândi Kirk cu voce tare. Nu, Spock are dreptate. E ceva ciudat aici. Koloth cunoştea prea bine capacitatea de luptă a navei sale, înainte de a ataca.

Scutură din cap, convins că ceva le scapă.

— Trimite un fascicol de tractare către cargou. Va trebui să încercăm să-l remorcăm.

— Care le-o fi fost intenţia, căpitane? întrebă Spock. Remorcarea cargoului o să ne coste ceva energie şi o să ne stânjenească. Suntem deja îngreunaţi de încărcătura celuilalt cargou. Inginerii căpitanului Koloth au calculat, fără îndoială, ce cantitate de energie vom pierde din capacitatea noastră de luptă.

— Nu avem ce face în privinţa încărcăturii suplimentare la bord, domnule Spock, dar putem întrerupe remorcarea, în eventualitatea unui nou atac.

— Adevărat, căpitane. Dar *Devisor* ar putea să ne atace şi să fugă, apoi iar să ne atace, şi din nou să fugă. Dacă cunoaşte situaţia Planetei Sherman, Koloth ştie că suntem, într-o oarecare măsură, presaţi de timp. Şansele sale de a

ne surprinde cu cargoul remorcat vor creşte.

— Sună destul de logic, admise Kirk.

— Mulţumesc, căpitane.

— Ce spui, domnule Spock? întrebă Kirk, după câteva clipe.

— Ce să spun, căpitane?

— Ai analizat deja corect situaţia. Nu putem remorca nava robot la nesfârşit, dar nici nu o putem abandona. Bănuiesc că ai vreo sugestie privitor la ce putem face.

Spock se gândi o clipă, analizând rapid alternativele.

— Da, căpitane, putem să aruncăm în ei cu reptile păroase.

Expresia lui Kirk trecu prin modificări succesive. Arex avu cam aceleaşi reacţii, numai că nu i se citi nimic pe faţă.

— Credeam că vulcanienii nu au simţul umorului, rosti Kirk în cele din urmă.

— Nici nu îl avem, căpitane. Dă-mi voie să gândesc cu voce tare.

Kirk îl privi pe ofiţerul unu cu o nedumerire cât se poate de sinceră.

Undeva, în spaţiul de depozitare, o uşă cedase, inundând podeaua cu seminţe tratate. Instantaneu, valul de seminţe aurii fu invadat, la rândul lui, de o hoardă de reptile păroase de dimensiuni înfricoşătoare.

Lângă uşa sfărâmată, glomerul se lupta cu una din reptile, mare şi umflată ca o pernă. Aceasta îl ignora pe glomerul furios, înfipt în spatele ei, şi continua să mestece, mulţumită, din nesperatul „corn al abundenţei”.

În drum către puntea de comandă, Scott se abătu până la sala principală a motoarelor, pentru a verifica direct ce cantitate de energie se pierdea prin remorcarea cargoului. Un sergent din echipa de pază năvăli pe coridor, şi încercă să bolborosească o descriere a ceea ce văzuse. Bolboroselile sale fură suficiente pentru a-l reţine temporar pe Scott din drumul său către punte.

Sergentul încă povestea, când uşile ascensorului se deschiseră, iar ei coborâră pe puntea inferioară. Scott avu nevoie de mai puţin de două minute pentru a evalua situaţia şi a ajunge pe puntea de comandă.

— Căpitane, strigă el, îndreptându-se direct spre scaunul de comandă, containerele de pe coridoare s-au spart şi uşile câtorva depozite au fost distruse. Reptilele păroase au intrat în grămezile de seminţe. Cred că nu mai e nevoie să-ţi spun ce fac acolo.

Tăcu o clipă, să-şi tragă sufletul.

— Mănâncă, bănuiesc, constată Spock netulburat.

Privi ostentativ către baza consolei, unde-şi făcuse apariţia o reptilă, cântărind vreo cincizeci de kilograme, imensa minge păroasă se freca de picioarele lui Sulu. Spock se apucă să lucreze cu înfrigurare la calculator.

— Având în vedere valoarea nutritivă excepţională a acestor seminţe hibride, aş spune că dimensiunile acestor reptile păroase transformate vor..

— Transformate!

Kirk nu-l mai ascultă pe Spock.

— Adu-l imediat aici pe Cyrano Jones, Scotty.

— Da, domnule.

Scott porni către ascensor, în timp ce Uhura înregistra datele în computer.

Kirk se ridică şi merse la consola de navigaţie, aproape împiedicându-se în drum de o reptilă care se odihnea pe podea. Aruncă o privire spre ecran, să verifice dacă se vedea, cumva, nava *Devisor,* apoi examină cadranele câtorva instrumente.

— Vreo urmă din nava lui Koloth?

— Încă nu, domnule, raportă Sulu.

— Continuă scanarea. Probabil că de data aceasta vor apărea din altă direcţie.

În scurt timp, Scott îşi făcu apariţia, împingându-l nervos la o parte pe Cyrano Jones, care avea o mimică cât se poate de nedumerită.

— Ah, căpitane Kirk. Cu ce te pot ajuta? Din atitudinea

inginerului şef – privi cu reproş către Scott, care îl gratifică, la rândul lui cu o privire care sugera că l-ar fi azvârlit bucuros pe Jones în cea mai apropiată nişă de dezintegrare – bănuiesc că trebuie să fie vorba de ceva destul de grav.

— Nu e vorba de ceva grav – ci de seminţe, îl corectă Kirk furios. Reptilele tale păroase… reptilele tale păroase sunt răspândite în toată nava.

„Ia-o uşor, James T., ia-o uşor”, gândi Kirk.

— Echipele mele de pază nu le pot găsi pe toate – dădu cu piciorul într-o reptilă de vreo sută de kilograme, care numai cu câteva minute mai devreme avusese cincizeci – deşi nu mai sunt aşa de greu de văzut.

Reptila încercă să se frece de glezna lui Kirk.

Jones ridică din umeri.

— Atunci ai nevoie de oameni mai bine pregătiţi pentru pază, căpitane. Vorba ta, nu sunt greu de găsit.

Se uită cu interes la specimenul pe care îl izbise mai înainte Kirk.

Kirk se stăpâni cu multă greutate.

— Domnule Jones, şi aşa trebuie să plăteşti pentru ce ai făcut până acum. Umorul tău de prost gust nu face decât să-ţi îngreuneze şi mai mult situaţia.

Kirk se întoarse la consola lui.

— Oh, căpitane, protestă Jones, o reptilă păroasă mică şi inofensivă… Ce rău poate face ea?

Kirk se propti cu umărul în reptila cântărind acum peste o sută de kilograme, ce se urcase pe scaunul de comandă, şi o împinse jos.

— Inofensive? Poate. În orice caz, problema principală este că mănâncă seminţele hibride.

— Ce mănâncă?

Jones părea sincer nedumerit.

— Seminţele.

Comerciantul păru, pentru prima dată, tulburat.

— Căpitane, ai seminţe de grâu pe navă?

— Ce?

Kirk avea privirea aţintită pe ecran. *Devisor* trebuia să

apară dintr-o clipă în alta.

— Da… grâu. Seminţe de grâu, care sunt destinate să împiedice foametea pe Planeta Sherman. N-or s-o mai împiedice, dacă reptilele tale continuă să o înghită în ritmul acesta.

— Le e şi lor foame, căpitane, protestă Jones, dând din mâini a neputinţă.

— Şi celor, de pe Planeta Sherman le e foame! se răsti Kirk.

Strigătul lui răsună puternic pe puntea de comandă. Reptila roşie, uriaşă, pe care tocmai o împinsese Kirk, mieună speriată şi se trase puţin într-o parte.

— O reptilă păroasă mică nu mănâncă mult, Jones. Dar una mare mănâncă. Iar astea devin din ce în ce mai mari.

În momentul acela, gândul se contură clar.

— Jones, acesta este sabotajul ecologic care i-a înfuriat aşa de tare pe klingonieni? De-asta e în stare căpitanul Koloth să-şi rişte nava, numai să pună mâna pe tine? Klingonienii suferă, într-adevăr, de mândrie, Jones. Nu e de mirare că vor să te prindă.

Comerciantul vru să protesteze, dar strigătul lui Sulu îl întrerupse.

— Căpitane, *Devisor* se întoarce.

Poftim, ştia că-şi făcuse speranţe deşarte. Acum înţelegea de ce klingonienii nu voiau să renunţe.

McCoy găsi o cale să năvălească tocmai atunci pe punte. Avea mâinile pline de reptile păroase.

— Jim, reptilele astea au ceva…

— Mai târziu, Bones, îl întrerupse Kirk obosit.

Vru să se aşeze, dar nu avea cum. Reptila păroasă de pe scaunul lui cântărea cel puţin o sută patruzeci de kilograme, dar, altfel, era identică cu cea pe care o zvârlise jos cu un minut mai devreme.

Asta genera o altă întrebare interesantă: Cât de mari puteau deveni… şi cât de repede?

Fiecare lucru la rândul lui. Aplecându-se, împinse din nou reptila jos şi se aşeză.

— Domnule Sulu, dă drumul navei robot. Toate scuturile reflectoare la maxim. Pregătiţi fazerele şi torpilele cu fotoni.

Se opri şi privi, întâi spre Jones, apoi spre McCoy.

— Niciun non-combatant nu părăseşte puntea.

McCoy înclină capul şi îl luă în grijă pe Jones. Dar mai întâi aruncă din braţe reptilele păroase ce se tot îngreunau.

Atenţia tuturor era îndreptată către ecran, unde se vedea nava *Devisor,* care venea din nou spre ei. Kirk îşi dezlipi privirea doar cât să apese un buton din dreapta sa.

— Jurnalul căpitanului. Suplimentar, rosti el pe un ton scăzut. Crucişătorul klingonian *Devisor,* sub comanda căpitanului Koloth, pare pregătit să se angajeze din nou în luptă cu noi, pentru a obţine custodia asupra comerciantului Cyrano Jones.

Încheie înregistrarea. Detaliile trebuiau să mai aştepte.

Pe ecran, *Devisor* continua să se, apropie fără nicio încercare de a-şi ascunde intenţiile. Părea că avea să urmeze un atac identic cu primul.

— Contact în treizeci de secunde, anunţă Spock.

— Pregăteşte torpilele cu fotoni, domnule Sulu.

Acum, silueta navei *Devisor* ocupa tot ecranul. Un nor azuriu începuse deja să se formeze la prova navei. Se părea că reuşiseră să pună iar în funcţiune câmpul paralizant. Numai că, de data aceasta, *Enterprise* nu mai dispunea de nave-robot pe care să le lanseze împotriva navei klingoniene.

— Fazerul unu, fazerul doi.

— Pornit unu şi doi, anunţă Sulu. Trei, doi, unu… impact.

După câteva secunde, anunţă din nou.

— Minus unu, minus doi… ceva nu e în regulă, căpitane. Impactul nu a avut niciun efect.

— Eşti sigur, domnule Sulu?

— Absolut, domnule. Avem indicaţii clare…

— Cred că ştiu ce s-a întâmplat, căpitane, spuse Spock. Ambele torpile s-au lovit de câmpul paralizant pe care îl emite *Devisor.* Având în vedere puterea acestui câmp, pe

care o cunoaştem acum, nu mă îndoiesc că mecanismele de ghidare şi detonatoarele torpilelor au fost paralizate când l-au atins.

— Manevre de inducere în eroare, domnule Sulu, fu singura comandă pe care o putu da Kirk.

— 'nţeles, căpitane.

Prea târziu – câmpul paraliză *Enterprise* înainte ca Sulu să schimbe cursul navei. O învălui într-o ceaţă albastră, fosforescentă.

Enterprise se clătină. Kirk gemu în sinea lui. Asta nu putea decât să dăuneze containerelor de grâu. Nu se puteau face cine ştie ce reparaţii, atâta vreme cât nava se afla pe picior de luptă.

Aşa că, în numeroase depozite şi pe coridoare, orgia reptilelor păroase continua netulburată.

— Asta ne-a pus capac, blestemă Scott, ridicând privirea de pe consola sa, furios şi îngrijorat. Ne-au prins iar.

— Suntem solicitaţi pe frecvenţa de salut inter-nave, căpitane, anunţă Uhura.

Kirk oftă. Avea deja o idee vagă despre conţinutul mesajului.

— Fă legătura, locotenente.

— Da, domnule.

După câteva momente, imaginea căpitanului Koloth – care rânjea cu gura până la urechi, satisfăcut – apăru din nou pe ecranul principal. Kirk aprecie claritatea imaginii, deşi nu ar fi avut nimic împotrivă dacă ar fi distins cu mai puţină claritate rânjetul celuilalt.

Comunicaţiile vizuale erau funcţii de joasă frecvenţă, desigur, de aceea nu erau afectate de câmpul paralizant, la fel ca…

Undeva, în minte, o idee se străduia de zor să răzbească la suprafaţă. Dar nu avea timp să o cerceteze mai de aproape. Nu îl lăsa Koloth.

— Căpitane Kirk. Mă bucur să constat că nu ai fost rănit, încă, şi nici – îşi plimbă privirea de la dreapta la stânga – ceilalţi membri ai echipajului. Asta îmi face plăcere. Se pare

că vom prelua nava intactă.

— Nu şi dacă găsesc o cale să evit asta, i-o tăie Kirk cu asprime.

Zâmbetul lui Koloth dispăru, iar un val de furie cu greu stăpânită îi coloră obrajii.

— N-ai cum să eviţi. Şi vreau prizonierul, căpitane.

— Stăpâneşte-te Koloth, altfel o să faci un accident vascular. Deşi nu-mi face nicio plăcere să recunosc, Cyrano Jones este cetăţean al Federaţiei. Mă tem că trebuie să-ţi refuz cererea.

Se gândi o clipă, apoi adăugă:

— Nici nu ştii ce rău îmi pare că nu pot să-ţi îndeplinesc dorinţa.

— Regret supărările pe care ţi le pricinuieşte refuzul, continuă sarcastic Koloth. Ca să-ţi mai uşurez suferinţa, pot să te asigur că nu este o „cerere”.

O fracţiune de secundă, vocea lui Koloth sună aproape a regret – cât putea suna a regret vocea unui klingonian.

— Nu mă obilga să fac lucruri de care să ne pară rău.

— Nu ai nicio şansă, mârâi Kirk.

Cu sau fără câmpul paralizant, se săturase de aerele lui Koloth.

— Închide canalul, locotenente, ordonă Kirk, îndreptându-se către Sulu.

— Cu plăcere, domnule.

Uhura răsuci butonul şi imaginea lui Koloth dispăru brusc de pe ecran.

Kirk întoarse capul către scaunul său… şi se opri. Niciun prieten apropiat nu i-ar fi putut citi expresia feţei în momentul acesta.

O reptilă păroasă mieuna mulţumită pe scaunul de comandă. Cântărea cel puţin două sute cincizeci de kilograme.

Kirk puse mâinile în sân şi se întoarse iar cu faţa spre ecran.

— Nu stai jos, căpitane? întrebă Spock.

— Cred că de data asta nu, domnule Spock – nu ai ceva

calcule de făcut pe computer?

Spock încercă să spună ceva, ezită, se mai gândi o dată, apoi se întoarse la consola lui.

Căpitanul Koloth şi primul său ofiţer făceau de zor planuri strategice. Următoarea mutare era a lor. În cele din urmă, Koloth mormăi către Korax:

— Aplică planul de abordare C.

Ochii ofiţerului unu se aprinseră şi răspunse entuziasmat:

— Da, preamărite!

Kirk continua să privească la reptila uriaşă care torcea zgomotos în scaunul lui, când bucăţele disparate de gânduri din mintea sa se lipiră brusc, dând naştere unei idei clare. Se îndreptă grăbit către Scott, care lucra distrat la consola sa.

— Domnule Scott, rosti el ca-n vis, cu o expresie gânditoare pe faţă, o să punem în aplicare Planul Defensiv B.

— Da, domnule, răspunse Scott sec. Planul Defensiv B.

Apoi făcu o figură nedumerită, şi întrebă nesigur:

— Ă… căpitane… cred că nu cunosc Planul Defensiv B.

— Asta din cauză că se foloseşte numai în împrejurări cu totul ieşite din comun, domnule Scott.

— Aaa, făcu Scott, lămurit.

— Şi pentru că, adăugă el, îndepărtându-se, pentru că tocmai l-am inventat – mulţumită sugestiilor domnului Spock. Fii pregătit.

— Sunt pregătit, domnule, rosti Scott încă nedumerit, dar gata să execute ordinele.

Ciudat, gândi Scott. Motoarele navei şi tot armamentul erau paralizate; klingonienii ameninţau că preiau nava; erau afectaţi de apetitul unei hoarde de reptile păroase fafniriene – şi totuşi, Kirk parcă zâmbise*…*

Korax îşi consultă cronometrul personal. Trecuseră douăzeci şi două de *kuvits* din momentul în care fusese transmis ultimatumul căpitanului Kirk. Durase destul de mult până ce să-şi adune forţele necesare punerii în

aplicare a planului de asalt. Kirk nu avea să se poată plânge că nu i se acordase timp suficient pentru a se gândi la condiţiile de capitulare.

Acum era prea târziu. Stătea în picioare, lângă ofiţerul şef, însărcinat cu teleportarea, şi urmărea infanteriştii klingonieni care se adunau în camera de teleportare

Apariţia unei echipe numeroase, bine echipate, la bordul navei lor, s-ar fi putut să nu-i ia complet pe nepregătite pe membrii echipajului Federal… dar, probabil că echipa nu avea să întâmpine greutăţi. Navele paşnice ale Federaţiei nu dispuneau de asemenea trupe de atac, bine antrenate.

Înclină din cap către ofiţerul care comanda grupul şi acesta îşi alinie oamenii în nişa transportorului. Ofiţerul făcu un pas înainte – şi îngheţă.

Ceva se materializa, nu numai în nişă, ci în toată camera. Câţiva infanterişti dădură înapoi, ducând nervoşi mâna la fazere. Oare Kirk se hotărâse să acţioneze în aceeaşi manieră ca şi Koloth? Nu credeau că era posibil, şi totuşi…

Efectul de teleportare se intensifică. Siluete uriaşe începură să se contureze. Efectul încetă brusc – şi toţi klingonienii aflaţi în încăpere se traseră înapoi, îngroziţi.

Camera se umplu cu reptile păroase uriaşe, agitate.

Pe coridoare, în depozite, în camerele de odihnă, membrii echipajului klingonian avură parte de priveliştea dezgustătoare oferită de reptilele păroase care se materializau pe neaşteptate în faţa lor, în spatele lor şi, aşa cum se întâmplă cu un nefericit care dormea, deasupra lor.

Scott stătea cu privirea aţintită la consolă şi cu urechea pe intercomul care făcea legătura cu camerele de teleportare. La început, transportarea reptilelor păroase în camerele de teleportare păruse o misiune imposibilă, până când cineva propusese o metodă extraordinar de simplă.

Fusese de ajuns ca fiecare membru al echipajului să se arate afectuos cu câte unul dintre uriaşii păroşi. În felul acesta, alintându-se şi mieunând, reptilele îşi urmară prietenii peste tot.

Scott zâmbi cu toată gura. Klingonienilor avea să le fie imposibil să aplice aceeaşi metodă. Nicio reptilă păroasă care se respecta nu avea să dorească să aibă de-a face cu un klingonian. Nu-l invidia pe klingonianul care ar fi încercat să se împrietenească.

Ofiţerul Kyle îşi încheie raportul la celălalt capăt al firului. Scott primi darea de seamă în cifre, o analiză rapid, apoi privi către Kirk, care aştepta.

— Planul Defensiv B încheiat, domnule. Ofiţerul Kyle raportează că teleportarea a fost dusă la bun sfârşit, conform planului.

— Deschide frecvenţa de salut, locotenente.

Uhura execută ordinul şi, după câteva secunde, portretul încă netulburat al căpitanului Koloth apăru din nou pe ecran.

— Căpitane Koloth, eşti pregătit să-mi eliberezi nava?

Koloth se holbă, neîncrezător, spre ecran.

— Să-ţi eliberez nava? Kirk, eşti sâcâitor. Armamentul navei tale este complet dezafectat şi peste câteva minute n-o să mai ai nici măcar şansa de a te preda.

— Eu nu vorbeam despre şanse, Koloth, rosti Kirk. Deci, nu ştii încă, nu-i aşa?

— Să ştiu? întrebă Koloth iritat. Ce să ştiu?

— Că noi ţi-am paralizat nava, mai rău decât ai paralizat-o tu pe a noastră.

— Mă îndoiesc. Instrumentele noastre nu raportează nimic, în afară de o oarecare activitate de teleportare dezordonată şi…

Se opri şi luă un aer gânditor.

— Nu aveai cum să teleportezi arme la bord, desigur, şi nu îndrăzneai să încerci un atac cu trupe înarmate, dar…

Urmă o pauză, de data aceasta mai lungă.

— Kirk?

— Da, căpitane? Ce ţi se pare? Te simţi bine? Dacă nu, îţi sugerez…

— Reptile păroase, Kirk?

Rânjetul se lărgi până la urechi.

— Reptile păroase.

Koloth vru să spună ceva, dar fu întrerupt de un ofiţer tânăr, care năvăli în încăpere. Cei doi discutară câteva momente în şoaptă. Ofiţerul cel tânăr vorbea repezit, subliniind cuvintele cu gesturi dezordonate. Faţa lui Koloth probă un întreg repertoriu de expresii, surprinzător de multe pentru un klingonian. După care ofiţerul cel tânăr ieşi din raza ecranului, iar comandantul navei *Devisor* se întoarse încet cu faţa spre ecran.

— Kirk, sunt forţat de împrejurări să-ţi dezvălui un secret ştiinţific Imperial. Când se va afla despre acest incident, probabil că voi fi aspru pedepsit. S-ar putea să fiu un om terminat. Dar, în condiţiile de faţă, nu văd altă alternativă. Cyrano Jones a furat o invenţie genetică klingoniană – o creatură produsă artificial – dintr-una din coloniile noastre. A fost creat să fie mâncător de reptile păroase. Acela este prototipul, singurul specimen care a supravieţuit dintre sute de încercări de încrucişare genetică. Trebuie să-l luăm înapoi. Sunt autorizat să recurg la orice mijloc pentru a-l aduce înapoi. Sper că între aceste mijloace este inclusă şi dezvăluirea secretului faţă de tine. Imperiul este pregătit chiar să declanşeze un război pentru a-l avea din nou.

— Chiar vrei să te cred că nu puteţi produce alte specimene?

— Acesta este adevărul, Kirk.

O notă de disperare se strecură în vocea lui Koloth. Nu mai amintea nimic despre capitulare.

— Mi s-a spus că nu se poate repeta acest prim succes. Se pare că obţinerea lui a fost mai mult rezultatul întâmplării, decât al unui succes de cercetare.

— Totuşi, acest specimen se poate reproduce prin diviziune asexuală. Avem nevoie de el, ca să producă alte exemplare. Iar acestea ne sunt necesare pentru a scăpa de reptilele păroase pe care ni le-a adus Jones şi care au invadat complet colonia în care le-a lăsat.

— Asta e tot ce vrei – mâncătorul de reptile păroase? întrebă Kirk.

Koloth trase adânc aer în piept.

— Sunt gata să renunţ la pretenţia de a-l căpăta pe Jones. Dar trebuie să luăm glomerul.

— Bine, răspunse Kirk degajat. Dacă numai atât vrei…

Întoarse capul.

— Domnule Scott, transmite-i ofiţerului Kyle să teleporteze glomerul pe *Devisor.* Avem aici glomerul, nu-i aşa?

— Da, domnule. Domnul Jones l-a găsit pe când duceam reptilele păroase în camera de teleportare.

Două minute mai târziu, doi gardieni îl escortau pe Jones. Acesta părea foarte îndurerat să se despartă de glomerul „său”. Îl ţinea cu mare grijă sub braţ; privea disperat în jur. Privirea i se fixă, în cele din urmă, pe Scott, care venise să-l ajute pe Kyle să efectueze teleportarea.

— Nu-mi puteţi face una ca asta. După legile spaţiale de salvare, este al meu.

Mângâie glomerul cu tandreţe şi acesta mârâi încetişor.

Scott abia îşi stăpânea enervarea.

— După cum prea bine ştii, o suprafaţă planetară nu intră întocmai în categoria de spaţiu al nimănui, unde să te duci să salvezi ce-ţi pofteşte inima. Dar dacă zici că e vorba de ataşament, atunci lucrurile apar într-o altă lumină, Jones.

Comerciantul deveni mai optimist.

— Dacă eşti chiar atât de ataşat de bestia asta mică, nici nu mă gândesc să vă despart.

Jones avea un aer obosit, dar optimist.

— Chiar aşa stau lucrurile, domnule Scott. N-aş putea să mă despart de micuţul meu glomer, după toate prin câte am trecut împreună. Mi-e aproape ca un copil, e parte din sufletul meu!

Mângâie, iarăşi, animalul cu duioşie.

— Înţeleg, se arătă Scott plin de compasiune. În cazul acesta… o să te teleportăm împreună cu el.

— Datorită împrejurărilor şi în interesul cooperării interstelare, se repezi Jones disperat, renunţ la pretenţiile

mele.

Fără să verse o lacrimă, Jones aşeză glomerul în nişa de teleportare şi se retrase grăbit. Scott înclină capul către Kyle, care activă.

Pe puntea de comandă, Kirk constată încetarea câmpului paralizant, imediat ce glomerul fusese teleportat. Recăpătarea puterii energetice fu confirmată de rapoartele lui Arex şi Sulu. La scurtă vreme, *Devisor* se îndepărtă cu viteza maximă.

Kirk o privi, simţindu-se deodată mult mai bine decât se simţise în ultima vreme.

— Cel puţin, putem furniza un raport detaliat privind noua armă… dar, deşi va trebui să găsim un sistem de apărare împotriva ei, este departe de a fi o armă superioară. Cantitatea de energie pe care o presupune lasă nava fără apărare faţă de o a doua navă. Valoarea ei constă în faptul că ne-a arătat cât e de puternică, dar noi le-am spulberat iluziile.

— Exact, căpitane, comentă Spock gânditor. Reptilele păroase par să fie o armă mult mai eficientă.

Se auzi un bâzâit dinspre intercomul scaunului şi Kirk apăsă pe buton.

— Da?

— Aici McCoy, Jim. Aş vrea să vii cu Spock până în laborator. Am făcut o descoperire interesantă.

După ce se asigură că *Devisor* este suficient de departe ca să-i mai ajungă din urmă, chiar la viteza maximă de urmărire, Kirk îl luă pe Spock şi porniră către infirmerie.

Câteva momente mai târziu, examinau reptila păroasă uriaşă pe care Bones o păstrase în scopul experimentului. Era plasată în spatele unui perete de sticlă şi înfuleca mulţumită din resturile de la prânzul schimbului trei.

— Ştii, Jim, experimentul genetic al lui Jones avea unele neajunsuri. La început, ne-a păcălit, dar este îndoielnic că ne-ar fi putut ascunde adevărul la nesfârşit. Aceste reptile păroase nu se reproduc, exact aşa cum a pretins el… până nu ajung la mărime normală. Dar, pentru că nu le-a

încetinit metabolismul definitiv, secretul lui a ieşit la iveală. Acestea nu sunt reptile păroase uriaşe... sunt colonii îngemănate. Cum sunt coralii noştri, de exemplu, numai că mai moi.

— Asta înseamnă... începu Kirk, holbându-se la reptila imensă, că...

McCoy dădu din cap.

Spock ridică ambele sprâncene.

La bordul navei *Devisor,* Koloth se îndrepta către sala motoarelor. Ţinea cu o mână glomerul şi îl mângâia cu tandreţe. Din moment ce glomerul avea aceleaşi aversiuni ca klingonienii, între ei existau relaţii de simpatie.

Korax îl întâmpină pe coridor, într-o stare de agitaţie extremă.

— Căpitane, un raport de la inginerul şef Kurr. Oamenii lui au trebuit să evacueze sala motoarelor şi să treacă nava pe automat pentru că sala principală a motoarelor este plină de reptile păroase.

— Ştiu, răspunse Koloth cu un zâmbet răutăcios. Dar acum putem rezolva problema asta. Pe urmă, ne întoarcem după *Enterprise.*

— Dar, domnule...

Korax încerca, disperat, să mai adauge ceva, dar Koloth îl dădu la o parte.

— Ai să vezi, Korax.

Se apropiară împreună de uşa de acces a camerei principale a motoarelor. În timp ce Korax se retrase, plin de îndoială, la o parte, Koloth aşeză glomerul pe podea, în faţa uşii.

Se dădu înapoi, activă uşa şi îşi fixă atenţia asupra glomerului.

Atenţia îi era aşa de concentrată, încât nu observă schimbarea de pe faţa primului ofiţer, nici motivul acestei schimbări.

Se adresă glomerului:

— Atacă!

Glomerul păru să dea înapoi. Dădu înapoi... înapoi. Se

cutremură, se răsuci şi o zbughi pe coridor, ţopăind, făcând zgomot ca un câine căruia i s-au legat de coadă cutii de conserve goale.

Koloth înregistră brusc un alt zgomot, înfundat, ritmic, pe care un pământean l-ar fi asemuit cu zgomotul unei locomotive. Lui Koloth îi sună ca un tunet care se apropie.

Căpitanul se răsuci grăbit şi se trase înapoi. Era o imagine îngrozitoare, oribilă…

O reptilă păroasă, de două tone, ocupa camera motoarelor, de la podea până la tavan. Mieunatul ei furios era acel zgomot.

— Iar ne-a făcut-o! înjură el. Caraghiosul acela care îşi spune căpitan de navă, ne-a făcut-o încă o dată!

Împunse aerul cu degetul în direcţia colosului.

Într-un asemenea moment de tensiune, chiar şi un tribunal imperial i-ar fi găsit lui Koloth circumstanţe atenuante pentru o reacţie instinctivă.

Korax continuă, însă, să gândească raţional. Cu o viteză demnă de admirat, scoase fazerul şi trase. Raza armei intră în contact cu zidul păros. O explozie de lumină îi orbi pe cei doi ofiţeri, timp de câteva clipe.

Koloth simţi o presiune ciudată pe picioare şi în jurul taliei, încercă să se mişte… La stânga, la dreapta, înainte, înapoi… Dar fără succes. Ceva îl ţinea pironit pe loc…

Clipi, îşi recăpăta vederea şi văzu care era motivul.

Întregul coridor, de la primul colţ până la peretele camerei motoarelor, era înţesat de reptile păroase. Nu uriaşe, ci de mărime normală.

Reptilelor păroase nu le plăceau klingonienii.

— Fără panică, Korax, îl sfătui Koloth.

„Sunt calm”, îşi tot repeta în sinea lui. „Destul de calm.”

— Să încercăm să facem câte un pas, câte un pas, către cea mai apropiată ieşire.

Sfârşit

Despre autor

Alan Dean Foster s-a născut la New York în 1956; actualmente locui
eşte în Los Angeles, unde predă „Cinematografie” la City College. După
ce a absolvit UCLA în 1969, cu titlul de BA în Ştiinţe Politice şi MFA în ci
nematografie, a lucrat pentru scurtă vreme în domeniul relaţiilor cu pu
blicul. Încă din vremea aceea, a început să scrie scurte povestiri pentru
reviste, cum ar fi: *Analog, Galaxy, If, Adam şi Alfred Hitchcock..*

Primul său roman ştiinţifico-fantastic, *Tar-Aym Krang, a* fost publicat
de editura Ballantine în 1972. Curând după acest succes, a publicat *Blo
odhype ş*i *Icerigger,* toate cele trei romane având acelaşi fundal fantast
ic. Au urmat o serie de alte romane, o listă cvasicompletă fiind prezent
ată de Editura Cristian cu ocazia publicării seriei romanelor *ALIEN,* care
marchează, totodată, primele apariţii în limba română a autorului „cel
mai bine vândut” – după cum chiar americanii declară – Alan Dean Fost
er.

Foster a adaptat, de asemenea, filmul *Luana,* transformându-l într-u
n roman de mare popularitate, publicat de Ballantine.

SF
CRISTIAN

Lei 2500

ISBN 973-96620-3-x